

بازدید شد
۱۳۸۲

کتابخانه ملی
اسناد و کتابخانه

	شماره ثبت کتاب	۲۷۹۹۹
کتابخانه مجلس شورای ملی		
کتاب فرهنگ‌های رایج الفبای کردی		
مؤلف	شماره قفسه	۴۸۹
موضوع	۸۱۵۲	

خطی، فهرست شده
۸۱۵۲

و مطلوب کل طالب علمین الی طالب علم الخیر اسلام زاد و رخصت و بیعت مدینه رسیده
که قصی عالم و بلخی عرب و خشم در کلام معجز نظام ان حضرت که فرق کلام مخلوق تحت
کلام عالم است و عربی بجز حیرت و کشته بدای و شسته صلا الله علیه دار و علی بنیاد از محمد
البسمه برای معنی آرای ارباب حضرت و دوا و فیض متوجه بفضیلت نماز
که چون فیض خیر کثیر انفس بنده سامی جانی محمد کاسم بن حاجی محمد کاسانی سحر و دی و فریب شهاب
بلاغت آثارا کلا بسیار کوشیده بود و در ضمن ان لا بد است از آنست که عرب و فریب انچه
سنان لودیده اما چون بنیم نهار خسته بنشیند احتیاج واقع شود به بحث و تفحص در
مصرف ساخته با سبید ربانی و توکل بر بی توکله همان و انشا الله که انچه که انفس
ایشان نیست **اول** شرف نامه احمد بنی نالیف است اسم فخر فاروقی **دوم** مساجد حجاز
افصح الکتاب فی شرح **بسم** تحفه الاحبار حافظ ابو سعید **سوم** رساله حسین و فانی **چهارم**
رساله ابو نصر و علی بن احمد الاسدی موسی **ششم** رساله میرزا ابهر اسم نه حسین اصفهانی
هفتم رساله محمد بنده و شاه **هشتم** موبده الفضل و نالیف محمد لاله **نهم** شرح سامی فی الای

بسم الله الرحمن الرحیم

مبدائی **دوم** رساله اربعه خط مغربی **بنام** دات الفضل مالک فاضل خان بدر محمد دهلوی
دوازدهم جامع اللغات منظوم بنام بی و چهار رساله دیگر که اینهمه معلوم نموده است
 چون از خط اول رساله خبر بخواهیم بهر سه نشانه که از این باب بود که منجم از این خط منجمی
 کردند بگویم بگویم بنام اصناف منجمه بعضی از آنکه درین بود و در آن بود و عکس عرض که
 هیچیک از این لغات مذکور چنین جمعی نکرده بودند که هر که این را بدست آورد بگوید که منجم
 کرد و دیگر نیست خفت آنکه اندر فارسی بنام بی و چهار رساله بنام بی و چهار
 بنام کنون مالک است آن حروف با کبریا و هاء و و ط و ق و عین و ف و ث
 بعضی از این لغات منجمه اند که این حروف بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است آن حروف
 فرس را آورده اند و فرس را عربی مخطوط ساخته اند و ط و ق و عین و ف و ث
 و بر اصناف با این چند لغت که در زبان فرس در آورده اند بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است
 با وجود هم نمیتوانی هموزان رسیده که اگر چه از منجم اصناف منجمه است که در آنست بگویم
 بنام لغات معجمه فرس این نامه در نسخ را با التمام جمع کرده و مکررات لغات عربی

مستوفی

مستوفی و مستوفی که در لغت منجمه است خف کند و از روی منجمه است
 بطریق حروف منجمی بنام بی و چهار رساله دیگر که اینهمه معلوم نموده است
 و بر اکثر لغات منجمه است از اینها که در زبان فرس منجمه رسیده و این منجمه
 ایشان دیده بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است آن حروف بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است
 بی و چهار رساله بنام کنون مالک است آن حروف بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است
 حوضه اسلام فارس منجمه بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است آن حروف بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است
بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است آن حروف بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است
 جهان مردم از لغت منجمی مالک است آن حروف بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است
 خاک بر قطره خونی که بگوید بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است آن حروف بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است
 طغیر بر در از لغت منجمی و بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است آن حروف بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است
 بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است آن حروف بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است
 از لغت منجمه بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است آن حروف بنام بی و چهار رساله بنام کنون مالک است

فدای نامش باد و غنی خاقان کز بختش با عث اسن بومان السلطان بن السلطان خاقان
 بن الخاقان بعد از حال حسنی قلند اسد **شعر** و از چشمش افروخته از جام بخاد و انجام
 لغای دی انجام بخاد و بر برای غنی ارای ارباب اوراک محفی نماید که چون ابن کنایه مجمع
 جمیع لغات فرست **بیت** کرد و نویس و داد و نامش مجمع الفرس سرودی پیش ابد الطاف
 به غایت و اعطای فی نهایت مطالع کنان است که اگر سرسوی بادی اطلع نماید علم
 عفو و عافیه و اصلاح فرما و او ای که اخلاق را کینه و شیم و فیه منزه است که برین منزه
 خورده نگردد برین بهفت بخشانند که در لغات فرس و اطلع لغت نمی باشد و خلاف بسیار
 در حواصی و معانی آن در نسخ موهان و انصاف و برین کینه زباده از بندل جبهه نصیحت
 و عرف ازین تا لغت اظهار کمال و کسب ملل مکه مراد و یغای اثر و نظر از باب منزه است
 جانچه حضرت شیخ حدیثی **بیت** بماند سالها الطیسم و تخریب زما هر ذره فیه
 جانی عرض نقیبت کرنا بماند که سیر نمی بیند فی مکر صاحبی زوزی جوت کند
 بر حال اسن کین دعای **باب** الف صحت **بیت** انشا نفخ همزه و اول جمله و سکون فاه

بن

بن خضدای غریب و سنا بر شخت و سکو جان مکه کرب از افند که محفی کشت
 و سنا که سناش باشد شاش دفعه کوبید **بیت** خبر از بر دوام خدا و نبی خدا کنیم سر نو
 دل افروخته و صاحب جبار جهانی شمس فی فرما **شعر** برین کتاب عانت نمود طبع
 که جمله بندگی شاه دست افروخته **بیت** سه معنی دارد اول نام نامی اول و نقطه و آیه
 و بن و دل امیر اکبر و اول نام المنصین علی بن ابی طالب علیه السلام دوم نام پسر المنصور
 نام کی از سمرقان بی سر **بیت** به غیبت اولی باشد که گویند شیر ساه و صد
 شهیدی گوید **شعر** عددی که او را کرده باده بد دل چون سراسر خرامه اول میدان و دوم
 دره باشد و آن از ملت با علی خواب بوده و اینرا خامیازه و مانگ بیای فارسی و تازی
 و من کرده گویند و فارو و قاره بگویند شاش برامی گوید **شعر** جان نود و بن و دشمن
 و بیدار چاه من که کند کا و خواب خوش اسیم هر از اسش باشد **بیت** بوزن انصاف
 مهره بگفته اند نام مغیری از بی اسیر **بیت** انشا نفخ همزه و سکون سبن و سنا بوزن فردا
 و تفسیر نکند و فرزند و پازند و دو کاست لدر است و درین انشاست مثال سنا

و خنجر بر دگر لشکر بد و صفت کردند و شاه مکر اند و نیزه شمشیر است که آن خنجر ناکرده
آه خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 بعضی خنجر اول خوانده اند و بعضی خنجر گفته اند و مانند آن است در برنج ثور و نیزه سر سیم و از راه
 را گویند **آفت** و **خنجر** بر دو معنی نیم گزیده باشد و شمشیر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 بر صفت کرده و گفته **شعر** او خنجر خطا که در زرم کو خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 مکر مکر که بکین مالید و سر خنجر سر خنجر یعنی او که در معنی **خنجر** **آه** خنجر
 بوزن ناریج معنای گویند که گوشت و دنباله باشد و آنرا جوفه و مکر که در خنجر
 نیزه گویند و بعضی خنجر گویند شمشیر خنجر گویند شمشیر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
آه خنجر بوزن ناریج خنجر که بر سر خنجر گویند و آن خنجر خنجر ان اندازند و باشد که مکر که
 نیزه گویند و شمشیر گویند شمشیر خنجر که در خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
آه خنجر بدالف و سکون خنجر معنی خنجر و خنجر خنجر و خنجر خنجر و خنجر خنجر و خنجر خنجر و خنجر خنجر
 گویند شمشیر خنجر گویند **شعر** تا سر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 رانته بار خنجر تا خنجر و نه و نه مکر که در خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر

بعضی خنجر و مکر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 بعضی خنجر و مکر خنجر و سکون بوزن خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 خنجر خنجر گویند بعضی خنجر و سکون خنجر و **آه** خنجر بوزن ناریج خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 شمشیر خنجر خنجر گویند **شعر** خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 نیزه شمشیر خنجر خنجر گویند شمشیر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 و در ادوات الفضل المعنی خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 فاعل اند و خنجر که اندازند و در خنجر که شاعر گویند **شعر** بعضی خنجر و شمشیر که در خنجر که
 از هزار اند که **آه** خنجر مکر خنجر و سکون با ناریج ناریج خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
آه خنجر و اسفند خنجر گویند و خنجر است از خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 کرد روی و مکر که خنجر باشد و در خنجر خنجر **آه** بوزن سر خنجر و شمشیر که در خنجر
آه خنجر بعضی خنجر که خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 بان زین رکنه و نیزه و شمشیر گویند **شعر** نیزه که در خنجر و در خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 پنداری تا خنجر که **آه** خنجر ساعد و بازو و در خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر
 در خنجر خنجر و خنجر است اعتبار آهده شمشیر که گویند **شعر** و در خنجر خنجر خنجر خنجر خنجر

ورت جان ندارد بر نواری ملین بار فرست **اف بچ** بوزن او که سبب آن باشد و اگر
 او که بر کوبند **بچ** نور و معنی بچ باشد **مع الف** نام حضرت او بر سر عین علیکم
استناح بوزن و معنی استناح باشد و استناح نیز کوبند **بف** بر وزن بنو جعی که بر ری
 و شکم افتد از پیری باز سبی و بگوید از آنجی که کوبند شمشیری که بید **ش** سید کفایت
 ششم فروردین غصه و بد کفایت مان که گویای شوح که بخت شاه جوینست و دره شاد
 گرفته روی نواری غایت که بر آنجی که در ده شادان سبزه شیر آمده **اش** بفتح زای
 نازی یعنی چوبیده که بر روی اندام مردم بد آید و از آنجی که کوبند فی الف و لیرای لول
 کوبند شمشیری که بید **ش** بر آن صبر که کجاک و در ششده روشن میای متصله اندزد
 فلک **اش** بوزن آنجی که در بن باشد کوبند اسکوچید و شکر خجند و غیره بنده
اش بر وزن فارسی بوزن ناری که در کج چرخ شک شود و از آنجی که کوبند و لیرای
 رفر کوبند **اف** آه باشد **اللال** **الهم** و لیرای هم و سبب است و بچ ماه سپند را کوبند
ش بهر فرست سبب است که در ماه سپند از روز زار و سبب خوشی که در شمس است
 کرده ساختن **سپ** سبب معروف از خواسان میان خرس و سبب کوبند که گویان
 ریشی با قطع با و در بن خود در مقرر سخت و با و روند که را پیش برادران زمین کرده

بنا

و نام و کوبند **اف** لای و زبانه و از آنرا در و خور و در خور و در زبان و در خور و کوبند
افند بوزن آن کجک و خطی باشد **افند** بوزن فرزند و لیرای خضم که باشد **افند**
 بر آن فارسی بوزن آن کجک که بر روی شست بهر کجک شست و بگوید بر آن نند و سبب است
 باشد و الف معصومه شیر آمده **افند** بوزن آنکه کوزه باشد و بچ بر آن شیر آمده و حکیم
 فرود کوبند **بفت** چنین گفت با پهلوان زلال ز جواد و نند و لیرای خیم نکر و در سبب الفضا
 سبب از آن و ضرر و آه **افند** بوزن فرزند که است از نازی بخت و شمشیر
 و سبب کوبند از آنرا کرده **افند** **افند** بر و در و لیرای سکون فاشکوف یا لیرای
عج **اف** بوزن و سبب است و از آنرا در و بگوید شمشیری که بگوید
 و لیرای شمشیری که با و در و سبب است که از کینه بهرام آورد **افند** بوزن کوبند بهرام و در
 و بخت و شکوه و زنده گای باشد **بفت** سبب و لیرای فرزند بود که با و در و لیرای
 بود **اف** بوزن فرزند دارد باشد و لیرای اس که ده **افند** ریشی با کوبند که اسکنده باشد و بگوید
 نیز کوبند شال معنی اول شاکر کوبند **ش** اکند و مان ناریک جای لیرای اندر بنده بای
افند بوزن اکند و قوم در و کوبند **افند** بوزن بخت شمشیر که کوبند حکیم و در
 کوبند **ش** جهان است و جوینست و نابود و بچون بود و این بار و شمشیری که

شعر چون تو خجستان نیت جعفر این سخن فاش کنده ام بخند و در بعضی نسخ **اند** بنر
 باین معنی آمده و این بیت حکیم انوری مؤید این قول است **شعر** عدد سالها عمرش باد
 بسجده با نعل ناصه و جل و اند و جمال الدین عبد الرزاق اصفهانی گوید **شعر** چه ماند عمر چو سکه
 و اند گذشت که گشت میر و نو جوان خبران بخت سمن و دیگر سنا دان باین معنی گفته و در او
 الفضل اند و اند و معنی عدد و محمول که میان عدد و دو بود و بعضی سخن بیک گفتن و شش خری
 معنی سید و شش آورده و گفته **شعر** فخر و شش یک سکه خاره باشد کل سید گفته اند
اسرار معنی ارد اول و جل و در و باشد و در شش گفته **شعر** اگر سید و شش اندازی بیا
 بناری نواز و در و جل و دان و دو هم بجزیر و از شش و در و سکه هم گوید **وله** بارمان دار و نه
 هر و سید است آورد و گویند که سیم و زره و سیم که الوهیت و در سیم البلدان مذکور است که از
 اسم جمل خضر تره مظهر علی الممدان **چند** مرکب از از چند جبار ج قدر و خیم است و نه
 که است که و لالت بر شش می کنند **استغفار** **وله** همان را گویند **اسعد** بوزن فرزد فریه
 از فرای سیم خند است و او را اسعد گفته اند الف نیز گویند **و در** **شعر** فخر و سیم که سکن و او
 و در او نام شش و در و اول از ماههای فارسیان **مع الدال** **شعر** **ف** بفتح فخر
 و تایی فرشت و او و سکن ششین مع و در و زره سیم تره که در ششین است و مع

مستخرجا

مستخرجا بفرست و فرد جهان فخر و سکن را و فتح و ال مصلحت گویند **شعر** بوزن اشترود
 روز اول از فرد جهان **ایضا** **شعر** فخر و سیم که سکن را و فتح و ال مصلحت گویند **شعر** بوزن اشترود
 امروز و کاش و نیست و نیک و ده شهر بار است **ایضا** **شعر** فخر و سیم که سکن را و فتح و ال مصلحت گویند
 باید و نیست بر گویند **ایضا** **شعر** فخر و سیم که سکن را و فتح و ال مصلحت گویند
 که در هر ملک و در و سکن است نام و لالت است بفرمان که در المعجم البلدان
 در کلام کابری معنی سکن است و در و سیم که سکن را و فتح و ال مصلحت گویند **شعر** که در سیم که
 نام و در سکن است شش و در **ایضا** **شعر** فخر و سیم که سکن را و فتح و ال مصلحت گویند
 بوزن اشترود و سیم که سکن را و فتح و ال مصلحت گویند **شعر** بوزن اشترود
 لغات بد بود که بعد از جلالت گویند و نیز از یک است که گویند شش لطیف و در سیم که
شعر حواصین و ناه مار که مشک را اکثر و حصار است و آن صمغ و خشت است و آن
 چون صمغ افارسی را گویند و اکثر و گرم و خشک است و در سیم که سکن را و فتح و ال مصلحت گویند
 شد و این معنی مجاز است و با گویند که **شعر** حواصین و ناه مار که مشک را اکثر و حصار است و آن صمغ و خشت است و آن
 خرم ششین بوزن **ایضا** **شعر** فخر و سیم که سکن را و فتح و ال مصلحت گویند
 بار به **شعر** حواصین و ناه مار که مشک را اکثر و حصار است و آن صمغ و خشت است و آن

فرنگ همان از رنگ مرقوم و محدوده که گشت هاشم شرفنامه که بدست آمد و چنان خوانند از رنگ
 فخر نرزه اند و ایشان از رنگ **الک** آتش چشم و قطره باران **الک** نوران و رنگ بسیار
 که بنشیند و جامه را نواز و جبران که بران و نرزه و انرا از رنگ و رزه و رزه باشد و در رنگ
مع الادم استغفر بفتح هاء و سکون سین و فتح ما و ضم نین بر زق و نا باشد که پسین
 گویند و بهرامی انرا بنشیند و کلاهت و سکه **شعر** و می بارم کردن بخانه و میخ خام از رنگ
 بر آب بنوا جان و کلاهت و در صندلی ای ریجان مطهرت که در بنده و با سبغ الالنت که خواست
 باشد و چون استیبه که کوشش است بگل که بنده **ال** که بنده نام ضای باشد و در جل نین
 سر باقی ال نیر که بنده زنی بنده **افعال** بر وزن با مال مخطوب و معنی افکنندنی فرجی که بدست
 کجی چهل که در باغ بخند و خرد که کل معروف است **افعال** بر وزن فاعل که بنشینم
 مکررین از روی چشم حکاک که بدست **شعر** رنگ او با یکی سلام مردم کردی من بر چشم
افعال بر وزن افعال و بنده کردنست چیزی را بر چیزی چون پیرا بر کوشین و کسی با کبری
 با شستن آوردن و بناری او را و خواند **افعال** بر وزن فاعل که سکون است **افعال**
 بر وزن مندر و کلاهت که بنشیند در بدن کاری کنند که زنی **افعال** بضم هاء و زان
 شتاب باشد **افعال** بفتح هاء و کلاهت مانند افقاب و بر سر بنده که در میان کلاهت باشد

افعال و بهرامی که بدست **شعر** فغان مان مرا بنشیند افغانم همانم با جاد که
 سارا کشتن **افعال** معروف و ان اول شکرست که خبر و جد و شکر و ان بنا کرده و نام او
 که بدوده و بفتح کاف و ان اول شکرست سبب به بار و پسین از بنی بن لفظی بن زبان **افعال** بفتح
 هاء و سکون فاعل و ضم کاف و اسکندم باشد معنی بخیر بر سر و انای کند و هر باشد **افعال** بضم
 که معنی چکان دود و شکر بنشیند که نام که در روز دارد و هر یک که بنشیند می آورد و انان که کلاه
 سبک دند و کلاه و سبایان بنشیند و بدو گویند که در ان در ان جافانه **افعال** بر وزن فاعل که
 از کلاه آید و انرا از روغ و از روغ و کلاه بنشیند **افعال** بر وزن فاعل که
 فارسی جلوه باشد که کوی کریان در وی افکنند و انرا از کلاه بنشیند و اسکندم که در ان حصول غصه
 شود و بر سر بنی اول افعال المعانی که بدست **شعر** در ان کلامی را که کلاهت افکنند و کوی و کلاه
مع الیم استام بر وزن بطام یعنی جام مرکب از روز و نفوذ و غره و شمشاد با فخر
شعر بر سر و سبب بطام خورند و از روی چنین از فرسند و نیر و الف بنده و **افعال** بر وزن
 بر شتاب معنی باشد او سبک که بدست **شعر** بر افروزی خواننده او در نام هم نام و در روز و نام
 و انیا یعنی جام بنده و شاعر که بدست **شعر** چون بر افروزی نام می پیرا بنشیند و پیرا بنشیند
افعال بر وزن و معنی جام نام باشد کلام شمس و در ان کلام **شعر** هر یک که در کلام

استندنان آمده بفتح الف و سکون سین و کسوف و نشد به **اشکفت** و **اشکفت**
فانکمان اول بودن بهترین و دوم بودن اکبر و سیم بودن غفران هر سه معنی یکا روکار و کار
 مثال اول شاعر که به **شعر** بدل بود و مردی نوشت طریکی ای همه بر سر او ای جهان من
آتش کل خبری باشد و در خنده و در ساه حسین و فانی آمده **آذکفت** **فانکفت** و **فانکفت** ز رو کرد
 خواصان همیشه بهار گویند و شیر از زبان خبری و کار چشم گویند و از کون بعضی انشراح خبر
 باشد **بیت** رسم و عادت باشد و نیز نمره را گویند که بان را و غن و دو غرار که بگوید کنند
 که در فی الخفا **آیان** مدت ماندن انصاف و بر سر عرق و نیز روزنامه را گویند **بیت**
 بوزن میرا بجزت و در خنده و بجزت عاریت آمده خلاق گویند **شعر** ای شیده بروی که گذشت
 از جناب تو خیال هر که بود ابرمان و **بیت** بوزن افغان فریاد باشد از قری حسرت چنان
 معرب دوست **الطی** چشمه است روان بر کوی که اگر با یک بر روی باشد با چون خوش
 کنی را در آن شود و در خنده و با غیر انما است **آیه** غزل نیز چشمه است و فتنان بر سر
 که بجزت و فتنان را طمراخت بر نه و در خنده و فتنان را کند و طمراخت و در خنده **آیه**
 ستودن بکسوه آمدن **آتش** شین معجزه بوزن رسن جاسه و از کون مانده که در پشته و دیگر
 جزیره ما رسده باشد **آیه** انصاف و سکون کاف با سحر میوید سانس باشد یعنی و در خنده

کوفی

که قول کند و در احباب است معرفت که آمدن که اندر انکوان غیر گویند و معرب او **بیت**
 و در خنده که خفت که اندر انجاسی اکثر گویند جمع است **آیه** انشراح باشد و در خنده
 باشد و ما در کان و ما بیکان حافظه هازن معنی آن است آن باشد و چون در او را شکسته باشد
 بوده او را نیز او را بیکان گویند و در کوی گفته **شعر** به کجاده در او را با دان به بود و در خنده
 و از او کان **آیه** فریدون باشد **شعر** در دهقان بر یک کس مانده به که شایسته او بود
 سر به **آیه** سکون نون و فتنان معجزه بوزن غمزدان اصل و در خنده و در خنده **شعر** بود
 در خاک باشد عاقبت همچنان که خاک بود و بنوخت **آیه** کنان نرسایان باشد
 حکیم نای فریاد **شعر** نام و علی طیار گشت که کنان بیلان بهر انکوان صید نرسایان
 شده و سر خرمی معنی جامه آورده که در خنده یکا فیه باشد و گفته **شعر** کشتاب و چمن
 در برای محبت شاه بهر بهار فراشی باغ انکوان **آیه** بفتح همزه و بیدان باشد و خنده
شعر از دست خیال روی نو و دست هر کلید روی وصل فیما بین انویم **الف** **الف**
 بر و در یک کس باشد و برای الفقه ان ناصر خند و گویند **شعر** نو بی غیر بر انفقان و از بر اگر
 بدایه و در را بیکان شده **آیه** یعنی افروز عا رخ شاش **آیه** بوزن کسین انار
 بر لب رنجه **آیه** نو خنده باشد **آیه** کبر همه و سکون سین و کسوف سین

الحاح کز دست **آید** صفای دندان و در کبر معنی غت و زبون و غلوب آمده شاشش روی
 گوید **آید** خاد و زرد و در وقت و طریقی غم بدسکانت و احوال و بدندان یافته **آید**
 انشت که دافین اجد و بر غلبه آن رینه که نایین و نیکبر **آید** یعنی کبر و برین **آید**
 بوزن بخندن کنگنه کردن و نجب **آید** یعنی نفع و دال و دوم و کسب و سکون و بپناه
 کوفتن باشد **آید** بدالف و کسب و سکون بر بابت از روی طهرستان میان و چون
 سه و کسب و در با سکون و مضمون است و نفع الف نبر آمده **آید** یعنی را و معلوم و آن
 عرق باشد و ای جی گوید **آید** زبانی و است که در جفت رسار زبانی جفت را و کوه آون
آید بوزن این طریقی باشد و طریقی باشد غمی که در کوه و کشته و جنانند و در عین از روی
 جدا شود و شش طریقی گوید **آید** سبوی سان و درین و غلین خضبه های روبر و نیم
 بالان سفی خیم و غلین و در محل خود خواهد آمد **آید** **آید** یعنی نفع و سکون را و جمله
 و ضم هم زری باشد که قبل از کار برود و در آن و در آن عربی عربون و در بون نیکر و **آید**
 بوزن اصنان مخالفت باشد شمس خیم گوید **آید** در جو شش بود هر که ندانند در خوشی و
 بر کزین **آید** سکون را و صمد و کسب و در بون و نیکر باشد **آید** **آید** نام صمد
 از نسل سام که خاد و شکسته شادان بود و چون و لاقرین ایجا سید و در ریس حکم و آنچه

منزل

بلان سجا و لقب او شد **آید** بوزن خاکرین که کبر باشد و از باران و بال و انگر کوبند
 و آن نیت حلوانا نیکر که کسب و در آن صاف کشته و در بون افسه نبر آمده **آید** **آید**
 بدالف و روشن غم باشد برین و بیک شستن و حرکت کردن **آید** **آید** بدالف و جگانه
 کردن و نیکر شدن و سخت نیکر باشد **آید** **آید** بدالف و کسب و در بون و نیکر و کسب
 نام بد فرمودن باشد حکیم خافا فرمایند **آید** **آید** خافا صمد کسب و در بون و نیکر و کسب
 صمد و برین **آید** بوزن کاروان ابدان و نیکر و کسب و در بون و نیکر و کسب و در بون و نیکر
 ارشد و از بر نیکر و از روی گوید **آید** **آید** حوا و نیکر و در بون و نیکر و در بون و نیکر
 سیمین رنگ مشعیت که بر خود و نیکر و ای رقام و نیکر و ای رقام و نیکر و ای رقام
 انکاست که از نیکر و ای رقام و نیکر و ای رقام و نیکر و ای رقام و نیکر و ای رقام
آید ای نیکر و در رقام و نیکر و ای رقام و نیکر و ای رقام و نیکر و ای رقام و نیکر
 و در نیکر و نیکر که روزی کسب و در بون و نیکر و ای رقام و نیکر و ای رقام و نیکر
 بر دند و نیکر و نیکر و نیکر و نیکر و نیکر و نیکر و نیکر و نیکر و نیکر و نیکر
 که این قول نوی بدارد و نیکر و نیکر و نیکر و نیکر و نیکر و نیکر و نیکر و نیکر
 بر بون و نیکر که نیکر و نیکر و نیکر و نیکر و نیکر و نیکر و نیکر و نیکر

باو هشت کلکون زان که روی خویان از لون آفرین **اکند** بوزن نمانده و بوزن کافیه
 اعدده الصلح بل باشد بفتح طو کذا و الیس کوبه **شعر** روزی که شدیم باقیم آخر چون **بختگان**
اول بوزن سواره دیوان حکم باشد یعنی ارکاه شصت کوبه **شعر** همی خروید جوبه او در که
 که تو بطل لیسیمون درو نهاده ای ای و در بختی فخر بخت بر آمده که حسابی بر کنده دیوان
 بران نمانده و حال لا اینرا آوارده بگویند و هر دو تید لقی هشت و معنی کوبه **شعر** بر
 نمانده است که ملک طاکانرا آردند دیوان آوارده و فخر و در بخت حسن و فانی آید باده باشد
 که سوراخ فصل سرون آورند **آینه** بد الف و کسر زاده یعنی ای که از چشمه بر آید **بای** بگویند که
 بهر جا باشد **اول** بفتح همره و در روی قبا که ابره بگویند **اسنه** بوزن هرزه که اکل و منبر نام
 و بعضی گویند سر و دست **اسکن** که همره و فتح کاف و وزن که در کنارش بر کم گویند و آن است
 بخارا نرا **امیل** بوزن قسیده است **الف** بفتح همره و دل را و هفتین و کسر و سکون
 نون و سین همد و بنا همد باشد **الف** سکون را و دل و فتح لام طحا می باشد
 کاجی که بر بی سخته گویند **اول** بفتح و دل دوم ایضا معنی آرد که باشد **اسنه** بوزن نمانده و نیم
 مانده و را گویند معنی کوبه **پلت** است باده میان کوبه به پنج آهسته و میان نوز **افخ**
 بفتح همره و در و چشم نام شصت که مادی و عذر را در بختی بود و معنی فریاد **پلت** باده و افر نام

دارک بی پادشاهی بدی و در سوره نام لا نیست از پنج روزه و فاکو به نام نبی باشد و در کتاب
 عرب **افخ** بوزن مکرر و هر بیت هشتاد و سه کوبه **شعر** روزه بر شای و جهان است از
 پرورده را مکارم اخلاق و ستم **النفق** مذخر باشد شمس فخری کوبه **شعر** بگویند شای کوش
 سلاطین سلطنت العده باشد **افخ** بوزن بخت و هفت و باشد سمن و کسایت و نیم همد
 فرماید **شعر** دلی ناسکر و از تقاشش شدش حوزده و در پنج و باشد **اول** بوزن بوزن و
 ابرقوی بر آه **اسنه** بفتح همره و راه کاری سکون نون و سکون باشد که در آن است **استه**
 بفتح همره و ما استخوان خرم باشد که جسته بگویند و بعضی بگویند **افخ** بفتح
 نون و موحده و سکون نون و کسره از آن بای خبره باشد که انرا اساد و مان دره بگویند **افخ**
 که همره همد و سبک را باشد شمس کوبه **شعر** نمانده العده مانده فاکوش و صور نمانده
 بوزن و بخت کس و نمانده باده و کس و باده هر همد که اسبهر و شمس فارحی و الیم الفده
اول بوزن خوره و کس آب باشد **اسنه** و **الف** بوزن آرد و **افخ** بوزن کس
 بختی باشد و در بخت کس و در بخت کس آرد و خشت کس آرد و بخت کس آرد و در بخت کس
پلت بوزن باده و در بخت کس باده و در بخت کس باده و در بخت کس باده و در بخت کس باده
 باده و در بخت کس باده و در بخت کس باده و در بخت کس باده و در بخت کس باده

آورد و چون بر نرسید پس از او بطرفی گشت و دست بآید نماند و اندک شود و غسل و ران کند و
 در پائیل نمیزند تا خشک و سخت نشود شاه ناصر فرمود **شعر** این آفرین است که در شرف
 هر دو فرین یکدگر و یکدگر **شعر** یکدگر هر دو ساره و طنبوری یکدگر تا بر خیزد باشد
آیه عذرا الف و فحی و جیم و کاش که در جولان دارند و در شرح سامی فی الالبی
 که بود این سحرمان را که گویند که جولان دارند و در آخر کار بنده و سر عطف خانه بنده **شعر** نفیتم
 دست و دامان و افریده شد که شیخ سعدی فرمود **شعر** باجی که برین پادشاه رود و کز
 نخل شود و نخلی **شعر** نخل که در میان روز خمیده باشد و باغ نخل گویند حکیم خان
 فرمود **شعر** اندک که در میان اهل برهان بنده پادشاه چو نماند از حد حجب خطای همان **شعر**
 بون چند شتر روی در نخله خواند که **شعر** برکت رجوی چشم رسیده با دام کوب است بنده
 قطره شتر اندام **شعر** آیه قرین است از قزاقی سواد که حال اندر آوده گویند و باقی آن ثابت است
 ابراهیم بن مالک است شربت **شعر** آیه یعنی آری است و بخیزد و شال معنی اول شیخ لطیف گویند
شعر و در حرکتی شتر و نه با سر آمده بود هر چون نیر **شعر** با کاف فارسی گویند که
 و کلاه که اندر آوده گویند شالش شاعر که **شعر** افکار حجت خاسته کرد و سباه او است شتر
 حجت الحکام و کلاه او **شعر** آیه بوزن اوزار چه تعبیر زنده است و نیک بی بدین معنی

تکرار

ختر و ای که **شعر** چه با نه زاهد و بهر کار و هر چه که کن که خوان شده و در عشق و بار و ده کونک
 کبر و نون و سکون بن محمد و یار کن که **شعر** آیه و کوشن بوزن شش هر سبعة حرم
 بسا آمده **شعر** آیه بوزن راز نایسته نیست که بر بالای دماغ و قوت و اندر ساری قوت
 گویند **شعر** آیه بوزن و سکون نون و الف و را بر کرده و نیست **شعر** آیه بوزن و سکون
 خا و فتح و بین و هم و قصر و نیر آمده شرای که از نون و جوسازند و در بعضی نسخ آنچه بوزن
 محضه بنظر رسیده **شعر** آیه بوزن آمده رنگ که ده و قصر نیر این معنی است و بعد بعضی خط بن
 سوزن و غیره آمده و اندر اجدده آوده نیر گویند و نوری گویند **شعر** آیه بوزن و سکون
 عذرا الف و فحی و جیم و کاش که در جولان دارند و در شرح سامی فی الالبی
 که بود این سحرمان را که گویند که جولان دارند و در آخر کار بنده و سر عطف خانه بنده **شعر** نفیتم
 دست و دامان و افریده شد که شیخ سعدی فرمود **شعر** باجی که برین پادشاه رود و کز
 نخل شود و نخلی **شعر** نخل که در میان روز خمیده باشد و باغ نخل گویند حکیم خان
 فرمود **شعر** اندک که در میان اهل برهان بنده پادشاه چو نماند از حد حجب خطای همان **شعر**
 بون چند شتر روی در نخله خواند که **شعر** برکت رجوی چشم رسیده با دام کوب است بنده
 قطره شتر اندام **شعر** آیه قرین است از قزاقی سواد که حال اندر آوده گویند و باقی آن ثابت است
 ابراهیم بن مالک است شربت **شعر** آیه یعنی آری است و بخیزد و شال معنی اول شیخ لطیف گویند
شعر و در حرکتی شتر و نه با سر آمده بود هر چون نیر **شعر** با کاف فارسی گویند که
 و کلاه که اندر آوده گویند شالش شاعر که **شعر** افکار حجت خاسته کرد و سباه او است شتر
 حجت الحکام و کلاه او **شعر** آیه بوزن اوزار چه تعبیر زنده است و نیک بی بدین معنی

مسطور است و در بعضی نسخ معنی آن که فال حمزه بر کسب سباه است و شمس و زوال است

ان خط الصببان اوزار و الی اسمی الصببه کان هم سباهان و کسب سباه و سباه

اسم الحبه و الکاف الخف فقال **شعر** آیه بوزن است نه بجه آدم با حیه انکار شکم افشاده

باشد و کج و نیر آمده شال شمر فخری **شعر** عجب که شمر ملک را و جام نکر و نیر نماند خانه

مازت آلودگی که در دوش روزان رخسار کو با لور **جست** بفتح با سکون چشم دنا آرد و در شرف
 بخت کا ابرو نیز بر بختی آمده و در سالنی لاسا می بخت آمده و بفتح با و نشد نیهای چو خسته
 محض با و در داغ خفته که از انبر علی عطیله گویند بفتح عین میوه که ناول و سکون با جلی **بخت**
 روزان بخت یعنی آب که در شرف می گویند **شعر** بسان بند و آن ترک حکم را گویند به بانه
بر بخت برکت روزان برکت یعنی مجاهد و ساد را باشد شرف می گویند **شعر** که چون
 او بود و ملک به ملک شریفی چون او بود و بخت برکت **بافت** روزان بخت یعنی
 به بخت و اگر در دردی گویند **شعر** خود خورده و از روی میوه و کوهان به هر که اندا و خورده
 اند بفتح بخت یعنی بخت که بر پاشیده و نشد شرف می گویند **شعر** بدینی را که در بخت
 چو کشتی فرو برده خاتم **بخت** روزان بخت یعنی بخت که از انبر با بند گویند **بافت** که با سکون
 با وفا و ضم لام نیز برده باشد **بخت** روزان برکت یعنی هر که اندا و نشد شرف می گویند
بخت عاثره و بخت برکت بسیار که در درازا **بخت** روزان برکت و بخت
 و بخت عاثره و بخت برکت که است که بخت و شرف است و کلند و در دوش شرف می گویند
بخت برای بختان کا و طبعش **شرف** و شرف و شرف و در سال حسنی و فانی نزه بسیار
 باشد که طعم آن نزه را در دوش و خورند و خوش شود و بختان و نزه که نزه را در دوش و خورند

1

برکت گویند و در آفتاب رات گویند که اگر از این برکتی فایده بگیری و غم و دل کوته بیا **باش** یعنی
 سرشت و کم گرفت از آب و از خون **بادست و بار دست** اول سرف و آخرین بجا صل
 نبی است باشد مثال معنی آخرش را گویند **شعر** گویند بهر چه در شعر گویند و گویند با و با بی اندر دست بر فای
 زن انصاف عام خوب اورد و از فصاحت **بشکست** و در شعر و فانی و در آیه باشد که اگر از آیه یاد آرد
 گویند و بخت و بخت گویند و در اکثر شعر بهر چه سلف آمده که بای تا باشد **بخت**
 بضم فاصحه بوزن اکت جبری که از هیچ کردند مثل چه با شعر گویند **شعر** جان بیا و علم اگر از شعر
 بفرمان الهی که در بخت **بخت** یعنی نشانه فردوسی گویند **بخت** با که ام شاه خورشید
 در بخت نیست **بخت** یعنی شمس شمس شود که **شعر** فاخته خان بر زده بخت
 بای زبان بر سر شمع **معجم** **الطائر** **بخت** بهر چه از زبانک باشد و در شعر
 گویند **شعر** گوشت آن بر روی سحر و شعر برده دل از این سرای **بخت** بفتح کاف
 دامن و خبر باشد که از دامن مردم در وقت حکم باشد و شود در اکثر شعر باو محبت دارد
 در شعر شریفی که بای باشد که در وقت حکم از دامنش رو گرفته **شعر** بخت بخت و آب
 از دانه بخت **بخت** کاب از دامن وقت سخن **بخت** بوزن **بخت** می را عظیم علم
 که نسل و کله آن آرد و مراد از کله یکی باشد لغات مصرع که بسیارند و در مکرر آن کبار

برند **بج** نفع با اندرون دمان باشد سمرخی که به **شعر** بی حمت نوز که دمان کینا به
و نه نش کند عرض بر دین یک یک از لایع او رسامی یعنی کشت روی باشد نزد یک یک را به
و یعنی بال شرب و تاب نبراده **بج و فوشج** و و فیه ندر یک به راه **بج**
نفع با دمان و سکون الف و نون و دم و وزن را گویند که بگزیرد باشد **شعر** با
تا زو با چشم شج او خن سبب کف از بناج فوشج **بج و باغج** و باغج و باغج
نفع با دمان که بریم رسیده باشد **بج** بوزن شج باشد روی باشد در سحر بر زانما و رومی
فی الاسامی طوطی که شج باشد که بر روی افتد و انرا عربی گفت خوانند و این طوطی
تقول میرزا **بج** سکون فاف و فون فرسج ماری که با غنا باشد و گزنده سانه فوی
کو به **شعر** و عا و عا و در او در جان ساز که انفعی باز باشد کم رنفع **با و بج** خام طبع کبی
که آینه سبک **بج** نفع با و ضم را و جایی پیدا کردن باشد **بج** روزی که راهداران
ارز که زبان بگردانند و انرا خارج و باج و سا و سکر کنند **بج** بوزن حست کرانی و نفع که در دم
و خواب و انفع شود و انرا عربی کا کوس و صا غوط گویند **شعر** جان در خواب شد
طلم و نبشش که بنداری و را بگرفت بر جفع و انرا بفرسج کا و در باج و فوشج و خج گویند
بج بوزن سراج و رومی که در سجد تا افکند و انرا در و دوزخ سر گویند **بج** نفع با و غن

کاسه دانه

که کاسه دانه باشد **بج** سکون دال و ضم را و مصله نشان افزو باشد **بج** نفع با و سکون
انون افزون باشد **بج** مع **الحیم الف و فوشج** یعنی سا کا باشد شج صبی فرما به **شعر** سج
که در دم اندر فوشج سبب ان که فرم و مرغ اخس و معنی فاعل نبراده که سا کا را گویند نبرشته
شج لای که به **شعر** سرازری کردون کر شج **بج** تا نه دمانه بسج **بج** معنی نبرشته
انه و جاک حکم فرمودی فرما به **بج** به گفت روز و شب شج **بج** اگر به شباری بر فوشج **بج**
انفع که در دمان سکون هر چه سبب است به معنی بی سخی باشد که در شیده از دم گویند و در
اکثر کتب با ان بر انرا بران خوانند سال هر دو معنی شج **بج** که به **شعر** در شنده انصاف جمال الحی و الدین
از کمر سخن ظلم گویند **بج** از کشته شکر کشتبان چو شبا بان خوانند که ان کا جگر **بج** سکون
و دال سبب که از امام کوز و زار و خست و نبریده و زمان و کو دکان بران نشسته و در بعضی زبانها
اکا خوانند و بگرماند که جو عاصف یا جحوظی گویند و الی الشکر که به **شعر** ناک خسته فرشته و از
انوان خوانند و انرا بر با و ج باز بگردانند و در ادات الفضل با و ج و در ج هر دو سکون از با
معنی که نون با ن معنی آید **بج** سکون زانما زای بوزن با و ج مهره راجحه باشد
که که بر لیسان بندند و از بالایی که مراده آونند که کو دکان بازی کند و عربی و دوات گویند
بج قوی اند لغایت معضل از دمان سبب که کا فله دارند و اکثر شجاع و نبرشته

فروش نظر دو شکست کند افی الخه اما درین احسن حالتی است و خنده را کند از
 لبه خن بماند است و بر لبه که در معنی شب و در معنی اول **بکلفه** بوزن شکسته است
 باشد و جای دیگر بکلفه آمده سکون خا و العباس گوید **شعر** بوالحرب یار تو بود و در عرومان
 سوخته خور که صده بود بکلفه و از فخر وی **یار بد** نام طرب بر و نیز که سر و کج خلقی و اندر
 سر و خنده و اینگونه اندر زنی گوید **شعر** است خنای حسن و عریان باغ خن **طی** یار بد
 بر کشیده اندام یک **طی** **طی** **طی** نام با خطی بوزن لغیا و جا به ساد باشد **و بر نور**
و بر نور هر دو جا به باشد که چون نشناورسد و نشود و اما ز و شود و شعر می گوید **شعر**
 گفته طار که تن و جان عدد و سوز گفتا که خفت هنوز زانچه به بود **و بر وید** و بدین سبزه را
 گویند و نیز در معنی شب است **باد غنچه باغ** هر دو سکون و ال و فخر بن **باد غنچه** بوزن
 باد غنچه هر دو به یک معنی است و آن جای است که از همه طرف باد و باغ رسد **باد غنچه** بوزن
 ز و فخر خنای بود که کسیر الطعنه یا نماید و طعنه حکایت او کند **بخند** مگر با ضم خا معجمه
 و فخر خا یعنی عطسه کند و خند عطسه که دان باشد **نبلا** **د** بوزن و معنی نباید باشد نشا قرا
 لاری گوید **شعر** ناد را بر نیای حکم نه که که در لاد و غنچه است و در شعر دیگر معنی نبین و بود
 آمده این بیت در وی می نویسد این دولت **شعر** نبلا از تو شد بخت خواج و سکون **نبلا** دولت

همچو خیا و نیا و دنیا و دنیا بر محبت **بخند** بوزن شب **ب** گوید که در شکرتان را گویند
 شمس خن می گوید **شعر** که انکاران شکرتان گویند بکوره درون ز تو و جمله **ب** بد معنی دارد
 اول درخت معروف و دوم معنی استید و جنانکه فردوسی گوید **بیت** میان سینه دار به
 و بدار بهد همه در شاه جهان و در به سپهر نام دایست دارند راغی انشا ه نام گوید
شعر بد رید بهلوی و گویند چو کاه اول و خندی و بد چهارم مترادف با و نیز آید و معنی یاره
 نشسته بهد و د ماسو سینه باشد شمس فردوسی گوید **بیت** که بهرام داد کشم ایران نو بد کنش
 او شود و یار و بد و نیز که می باشد که در سینه افتد و انرا سبزه گویند بوزن **و بر وید** یعنی
 ز بند شمش خلق فرماید **شعر** می بر از و تر که سیم می **انتر** کسیرین زبان و سیم می
بیا فاد بر هم شسته بود و هم کرده **از لب** **بیا فاد** سجاده بود و آن نوعی است
 نو بود که کاه را بد و در باد سمع الما شرح او خواهد آمد است و کاشی شعر می گوید **بیت** شمول
 نه معذلت اولیانی **بیت** که از غرض کاسر به حد رجحان **بر کند** بکانت که انرا
 بر بد برگ نیز گویند **بیا فاد** بوزن زنا و یعنی به بداری فردوسی گوید **شعر** که از فخر شمس
 بهر شهاد بنودی جدا بود خواب و بنا رو اسیر شعر را نیز درین باب گفته **بیت** حله را
 چند خواب انکو تر است خواب **بخت** را بدید یاد انکو تر است خواب **بیت** از ظلم

و نیز نام شهری از ترکستان که رستم از آن فرسخ کرده و پادشاه انوشیروان نام نهشت و آذوقی
 حار بود و در کوی گوید **شعر** و زی بود در غروم آباد و کجا نام او شهر پیدا بود **بسم** انجم با
 و خجین شده و تخف سین بر جان باشد و انرا کما میسر گویند و نیست او قدر در بارست
 افکنده گشته و چون باد بر دوزخ شود که در دوزخ است و کذا فی عجب البلدان
بیزد بوزن سیزدن براده باشد که از خوش بومان ردی که ان میسر کنند و بر در صبا مالید
 نام شهری که شهر و نیز نام از خطی خطوط جام هم **بسم** یعنی نام خدا این کلمه را بوقت نوح گویند
 حکیم بنای فرما بد **شعر** حوت از است ای غل لم یزدا چشم بد و در دوزخ نام انرا **بسم** مود
 و دیگر روایت دود ماه باشد **بد** و دیگر مادی در اع باشد و اوجها در فرما بد **شعر** ماه کعبا
 من سینه مصران نوشته وقت است که بد رو گویی زنده انرا **بسم** و **بسم** و **بسم** باشد شمع نظامی
 گوید **شعر** چون بود دست کار و بارت آید شش بر و فرو و کارت **بد** بوزن صد و گویا
 نیم سوخته و همه سخت گفته و موده باشد که در دوشش و دیگر دو نیم خبری مختصر بود و دیگر
 که در میان **ما** و سنگ نهند و شش و دیگر دود و انرا بود و یک و خف نیز گویند **بارود**
 بوزن دوازده و یک صفت **مع از او بالا** بوزن ما جا در دست باشد یعنی چو پاکه آن نام
 خانه را پوشیده و انرا فلوره و قلو ف نیز گویند شمس خدی گوید **بسم** رابن خانه و باغ را در بر جفا

بسم

عصیق عی بد که است از خوش بالا **بسم** بوزن کاشی و دیگر باشد شاعر گوید **شعر**
 از شش و حصص جسمی خاک را که پیش بر باد و او بی خوشتر است چون باد غر و انرا با
 نیز گویند و گشت **برخور** بوزن قصه و هم بره بود یعنی شریک و اما شمس گوید **شعر**
 ز ملک خشن جوان دو ملک بر خور که در شمان جهان نیست کسی بر خور **بسم** بوزن جعفر نام
 حضرت بکائیل است شاعر گوید **شعر** که جاشیر را عطا باران بود و عمر تر از زو که با عطا
 اما در سبب از اخضر سعدی شش را معنی بر آورده و همین جهت هر دو را یک شش و آورده **بسم**
 با فواده معروف و کاف فارسی یافته یعنی هابک **بسم** انجم با و خجین و او شش بر گشته
 که بریدن بر آید و انرا ابجدی همین گویند که با اصل سکون با، مرده **بسم** سکون
 و ضم با و مرده کسی را گویند که هر روز حرکت و منتضی در هر دم عرض کند و او را ابجدی
 گویند یعنی فا و با ای صلی شده و در ششین معنی **بسم** بوزن چهار سبک گوشت باشد
 شش شش و در خجی گوید **شعر** هنوز شش و کسان بطوع کرد **بسم** اورا انرا گویند
 حوز شش را اما صاحب نقد و شمس خدی که یعنی شش را آورده اند شمس گوید **شعر** شش را هجا
 خرده کل آورده است یعنی شش و در شش شش را **بسم** و **بسم** و **بسم** یعنی فلان
 و بهمان شمس خدی گوید **شعر** با وجود است از شش ان بستان بر زبان نارد فلک صحرایا

بنابر و در آن گاه و نشیند زانگاه و بعضی می خنق و کند و بسیار فانی می نماید و شمشیر فخری که بود
شعر معانی و فخر و ستایش چشم که است خلق جهان را خجالت او بدواز و دور که است
 و فانی بر دریا و فانی بدو نیست یکی نشیند گاه و نشیند گاه و دوری بر بار گردان میسوزد باشد **برگز**
 یعنی با شمشیر عادی که بود **شعر** هر که از بخت شایسته و شایسته این جهان را بهیچ **بغا** نوزن بهار
 چون که در در گردان و چون که فتن خوب در خنده او نهند شمشیر فخری فرما به **شعر** عدد و شمار را
 که دوست دارد و خشمش کند شمشیر فخری و فانی و خیر چو را را گویند که خشمش کران و در کس فتن
بیک نوزن هر که در خنق و دور **بیک** نوزن هر که در شمشیر باشد و فانی فرما به **بیت** نوزن ده
 جنگ و جنگ جنگ زول برده بکار در رنگ رنگ به بکار شمشیر بکار در شاه بیک
 بر زکان ایران سپاه نو با این هواران سپیدی از چند **بیک** نوزن ده
 شاکر و انباشت شمشیر فخری که بود **شعر** بهر طریقی که خواهی بختی مال به **بیت** شمشیر و خیر و صد
 بغیر و در شمشیر و بیک نوزن ده و بر شمشیر آمده **بیت** نوزن ده شمشیر فخری که بود و بیک نوزن ده
 سخن بکار دارند و او شاکر که بود **شعر** نواز در بسیار در دوری به شمشیر با این را از او اندی بود
 شمشیر و در بن باب حکیم افوری فرمود **شعر** و برده زنده شاکر و شمشیر و شمشیر و شمشیر و شمشیر
 آن شمشیر و بیک شمشیر نواز و بعضی شمشیر فخری که آمده و فانی که خواهد فانی شمشیر را فرموده

بار عان در او این شمشیر و فانی او شده و جان شمشیر **بیت** نوزن ده و شمشیر فخری که بود
 بای در از در و در شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر
 نام شمشیر شمشیر نام شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر
 در آب و بسیار فانی شمشیر شده **بیت** نوزن ده و شمشیر فخری که بود **بیت** نوزن ده
 بهر دست و فتن بهر گاه او اسید و حمله میوز کرد و در شمشیر به بسیار سی آورد و بعضی شمشیر که گاه
 شمشیر باره و در شمشیر شمشیر **بیت** نوزن ده و شمشیر فخری که بود **بیت** نوزن ده
 شمشیر شمشیر **بیت** نوزن ده و شمشیر فخری که بود **بیت** نوزن ده
 و شمشیر بود که آمد شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر
 و بعضی **شعر** خدا بکار نام شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر
 و فتح راه و شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر
 در حد و در کس و بعضی نام و لایست شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر
 حلی شمشیر آمده و حکیم نوزن ده **شعر** ای شمشیر فخری که بود و شمشیر فخری که بود و شمشیر فخری که بود
 و پوست آن را در آب و در شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر

گویند **برکات** بوزن هر دوک اف نه و اوله که از هر یک که در کجاست نبرگ نه و هر یک
 لغو گویند و در کسان الشعراء و در الفضا انهم اف نه و لغو لغو باشد **بکات** نفع و اوله
 فتمی از هر یک که از هر یک که در کجاست نبرگ نه و نفع فتمی که **شعر** اما شکی بر کجاست
 بر کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات** نفع بر کجاست نفع بر کجاست
 شعر فتمی که **شعر** که کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 بوزن هر دوک از هر یک که از هر یک که در کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست
 بهر او که او را در کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 که کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 کردند و بعد از آن حضار رسیدند که در کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست
 داشتند که کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 و چیزی که کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 از هر یک که کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 هر یک که کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
برکات همان کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**

کجاست

که از هر یک که کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 کنند و در کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 بوزن هر دوک که کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
برکات نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 شاعر که **شعر** که کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
بکات بوزن هر دوک که کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 و این که کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 با رادت و هر یک که کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 و این که کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 از هر یک که کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 با رادت و هر یک که کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**
 و این که کجاست نفع بر کجاست نفع بر کجاست **بکات**

لیا
 در سوره الفضا
 و در سوره الفضا
 و در سوره الفضا

[illegible]

معجزه کرده باشد **مطلقاً** **النون** با **دخ** و با **دخ** اول بوزن و از کون دوم بوزن نانو
 رنگدار باشد یعنی با کبریا و در دو کوبه **شعر** نیز که چهارده خلق با و چهارده از خلق
با یکدیگر بوزن و او درین سنگی باشد یعنی عذاب کردن **بنان** بوزن همان سنگی
 و کد از آن باشد و در شعر و قافیه و شعرهای همین نوع که از آن آورده و گفته **شعر** خلاصه را که
 خود را چون سنگ بدیده است ز تاب آتش فرسود سرش بخان اما و ادوات الفضل بیای
 فارسی و همین معجزه **بر بایزان** بوزن افعالون نام کاوی که فرودن بشیر او بر دره شده شمس
 الدین خوری گوید **شعر** نوزدهمی فرودن با کبریا از چهارم گویند خورشید با منون و در نوید
 با و سکون را و ملاحظه آمده **بر بایزان** بوزن مفعول و ابره باشد شعر خوری گوید در ترفیع حصار
شعر فرود خورشید محفل حوادث آمد آن بعد از جهان حکایت از این برهون و در شعر
 نیز از بعضی مذکور آمده و بعضی بر کافیه و بعضی غنی بخارانی گوید **شعر** هر دو هم در کافیه
 چون برهون شود و هر که در برهون گرفت بکسی بکون شود و از این جهت معنی و ابره است
 میشود و در شعر فارسی نامی آمده و بعضی از این شعر باشد اما در ساجدین و قافیه برهون
 بیای نازی که کاه باشد و ساجدین و ابره باشد **شعر** بوزن و از آن بود و بوزن باشد
شعر بوزن بوزن و درین دو شعر باشد **بنان** بوزن با **دخ** نام سکون نون و کسر

الان

و کسر و ال بر این در باشد که بخاری گوید **شعر** و را و افزایشه در مایه سیم چهار باشد
 و درین **بنان** بوزن نازنین فقهی است از احوال ابراهیم نوحه و عیسای شاه ناصر خسرو
 با همین گفته با سطره **شعر** و هر که بگوید که کشتی منی و فقه و طبع تا بن **بر بایزان**
 فرمان با قوت سرخ و و هر که بر کار رنگ باشد و شعر خوری گوید بهر دو **شعر** نابود شود
 میر بر زمان نابود و در کان تحقیق بهرمان بدین شعر و کشتی بود که خارا بر شال بهرمان
 و بعضی معصفر را بهرمان گویند **بنان** نام کلبه که در نرسان خیر بیاید و نام سطره
 و ماه و از دهم ارسال فارسی است که ماه و در نرسان باشد و این معنی را حکیم خاوری
شعر گفت اگر چه آهوی چمن نروم چون سر کوز کسبل همین برادر هم چون زالی است
 قسم ناله زان کنم فارسی بخاطر همین و را و درم نیک با غمت مرا نسل با جرم و جرم صفت بسیار
 بهرین و را و درم و و کبر و درم از ماه را همین گویند و در شعر میرزا آمده که همین و است که بدن را
 فریاد کند و با در دفع کند و با را برافزاید و نام نرسان اسفند مار و شیر نام فقه و در حد
 از و سل و و کلدت مانند اقیاب و در سرج و **بنان** و در شعر میرزا و را و از شعر بایان
 و انتر است اندازد که گویند **بنان** که خا و بوزن بر کبدن عاقی و الدین باشد **بنان**
 بوزن و درین غزل باشد که انرا بر بوزن خیر گویند و بعضی صمدی و غزل گویند **بنان**

کسان **بیمه** جامه بود از پوست پلک که بر تن پوشیده و بعضی گویند که چپ است و بعضی پلک
 صفت نر و نرینه تر از پلک که بر تن کشیده و پوست او را جامه کرده بود و در روز خفاف پوشیده
 و بعضی گویند که پوست اگر آن بود و بعضی گویند از پلک آورده بود و **بر سر و تن** بفتح با و سکون
 و قطع مافوقی و غیره او است باشد و قطع گویند **شعر** قطع مافوقی بر سر و تن و بعضی گویند
 او از بر سر و تن را و در بعضی حسن و فایده بر سر و تن آمده و بعضی مافوقی و او حسن و نشیده
 نوع **شعر** نام و لایه بی میان حواس و دهنگ که آن محل و طایفه باشد و بعضی خفایا است
 خفایا قطع گویند اگر که در خفایا محل و بدیدارید خفایا نیز و گویند که سفید باشد
 و در آن ناحیه که بر آن سوار شود و خفایا نیز که **بر سر و تن** بفتح با و سکون و کمر را و بعضی
 نمودن **بر خفایا** و **بر سر و تن** بفتح با و سکون و در بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
 بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
بر سر و تن بفتح با و سکون و در بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
 تر است که به بود باشد **بر سر و تن** بفتح با و سکون و در بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
 سنان طایفه که در بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
شعر بر سر و تن و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی

طایفه

حکای هند و بان و بت برستان و معانیان و پوشیدن ایشان را نیز بر همین گویند
شعر بفتح با و سکون و در بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
 بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
 روی بر سر و تن و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
 مرغی است که در بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
 بر سر و تن و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
شعر آن کن از عفت حکای که در بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
 عبد الرزاق فرماید **شعر** و در بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
 و در بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
 زبان جنده و حال کثرت و حال و آن سکویند **شعر** و در بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
 باشد بعضی جاسان و سکویند **شعر** که بی و در بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
بیمه و در بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
 اشغال او **بر سر و تن** بفتح با و سکون و در بعضی مافوقی و بعضی مافوقی و بعضی مافوقی
 چیزی سکویند و کسی می پندارد که شغل آن چیز را و باشد بی او کس از آن چیز محروم شود

و آن محسوب بر خلاف حد که بر کس است یعنی خواهد که اگر از آن خبر محروم باشد و او را
 و اصل شود در این مدغم است **پوزن** که بر ما و ضمیم و مخفی بر وزن باشد **پوزن** بفتح یا بره باشد که
 فی الضمیر **پوزن** کردن سر کوچه باشد و محفل نیز باشد حکیم نوری فرماید **شعر** ای کبر
 می بار که عینت بهرین است غایت شوقه سوم باری و بزرگ **بان** با مک باشد **بغ**
سبا و قضا نام نوازی اولی باشد **پوزن** بر کشیدن باشد **پوزن** بفتح یا اول و دوم و
 سکون لام حروف باشد که او را برین نیز گویند و بعضی فرقی و خلافت گویند **پوزن** بفتح یا مک
 چیم پوزن بر وزن پوزن یعنی سر کردن و دست مالیدن **پوزن** بوزن و معنی پوزن باشد یعنی
 رویت کردن و کارهای **پوزن** بوزن فزون افزون باشد و بر وزن پوزن و گذشت **پوزن**
پوزن بوزن بر وزن ساخته شدن و بساختن و مکبر یا سکون پس صلی نوری **پوزن**
 بوزن فزون فزیده را گویند و در ثوبه الفضل **پوزن** بوزن افزون باین معنی آمده که ای
 او است الفضل **پوزن** بفتح یا سکون پس صلی نوری **پوزن** بوزن محرومان نام
 مردی که بر او نام **پوزن** بفتح یا سکون کاف و ضمیم یا سکون چیم خیزند را گویند **پوزن**
 بوزن خوان روده که سرفه که سر کین در آن باشد و همان بر کام حروف **پوزن** بفتح یا مک
 نشاندن **پوزن** خواهد استند باین کس که از جانب او را اسیر برده و در پوزن

نویس

محبوس است بعد از آن سفید بار بجا رفت و از جانب راست و در فزون اسیر بود
پوزن ای که سوزان کند و سیم را سر کنند و نزاری نهاد و گویند و نیز معنی محفل و گذر باشد
 و خلاف المعانی بعضی اخبار گویند **شعر** چون سیدی مرا و عظامی بکرین جز بکرین چه هست آخر
 ز اخیان و معنی خرابان گذشت **پوزن** بفتح یا و ضمیم اوژن باشد و برسان بفتح و ضم
 سفید اعلی را نیز گویند **پوزن** بفتح یا و وزن سنج این وجه یک بران مرغ بران گشته
 و انرا جو حوب غیر گویند **شعر** معصفت و کفر فدا و عاخره کردن
 و آن عدوت سر کانداز و فریفت **پوزن** بفتح یا و ضمیم یا سکون چیم چیم خیزند که
 مرغ پائینست **پوزن** بوزن کاروان نام پسوانی نوری **پوزن** بوزن مجلس آن آهن پهن
 که انرا دستگیر باشد و در ظرف آن گیسوان بسته باشند یکی بسته آن بکره و دیگری آن گیسوان
 و بان دیوار گذرگاه بسته کنند و انرا کرانبر گویند و بعضی صنفه و مسواخ خوانند **پوزن** بفتح یا
 دوم بوزن باریدن همان که گویند **پوزن** بوزن کاروان صراحی باشد اما در ثوبه الفضل
 فاحشی یعنی حال آورده از هر چه باشد و گفته که حکیم خانی یعنی هر چه حال کرده **پوزن**
 نام نوازی اولی باشد **پوزن** بوزن باشد حکیم نوری فرماید **شعر** نوز طاعت بود در دست خدا
 گویند چو شرفان بوزن **پوزن** بفتح یا و ضمیم یا سکون **پوزن** بوزن عقل نیست که من شود

فهرست اما در اکثر نسخ یعنی آن خبری مدور باشد که در کوی دو گشته که منبر همان کند و شیراز
بدید که در این خبری صحیح است و او را بعضی گفته خوانند حکم خاکی که **بشعر** گشته که حرم
چون حرم با دیر **فرما** و این فرما در فعل خبر جاده و در شیر قنار بعضی کرده چون آمده
که میان سوراخ گشته و برهنون خیزند **باب** حصار و اسب و جن شان خبری خاکی که گویند
کفری در باره او باید کرد و سوراخا که خیزد خاکی حصار و خاکی گشته **بشعر** خبری
شهر را خراب از جهل و وفات آن شد که هر کس که می در باره **بشعر** بفتح ما و زاء
معوجه بین حمل و سیم و کون غنیمت آن سینه که در میان آب رود به نزع که باشد و در
او نهان شود **باب** بفتح ما و و ال و هم و کون را در حمل یعنی را که گویند که آب داده باشد و در
سایه هر کس که آب رده و بی الا و فی النبی را در فی الساء **بشعر** بفتح ما و خا و سحر و لام
باشد که او را بعضی برهن خبر گویند **بشعر** بفتح ما و بین مع و کون کاف بی بی باشد که بر
کردن تا کس که بد آید و بعضی گفته خوانند بفتح نون و کاف و **باب** کید **بشعر** نون ناله و حرم
نیک نفس باشد و با قوت سرخ خبر باشد **باب** است که بعضی غلوب و بار کرده اند و در
الدین محمد فریاد **بشعر** کاستان با فاعل المجرى خبر با کون نه برسانند **بشعر** بفتح نون
راه غیر معارف که خانه دارند و از راه و بر دره خبر گویند **بشعر** بفتح نون باشد **باب**

بشعر

بشعر **باب** که گشته و با و او خبر گویند **بشعر** نون ناله و حرم
بود و نه خبر خبر باشد **بشعر** بفتح نون و شمس رده باشد **بشعر** متد و در آن و از آن
خبر گویند که بدان خوب را سوراخ گشته **باب** است که بعضی غلوب و بار کرده اند و در
بشعر کبر باشد و اکثر نسخ اما امیر محمد الدین محمد در جو نه سوره آورده که سجاده نوعی از
با قوت سرخ است و از این است فرود می خیزد از منبر **بشعر** نون ناله و حرم
سبک است و نون لا که در و می و حکم انوری خبر فریاد **بشعر** با س و کون ناله گشته در کان کند
روح سجاده شود گاهی اما آنکه بخواهد از منبر سبک است که سجاده با قوتی سرخ باشد که گاه
ر با به حکم خاکی بفتح ما و را فرموده **بشعر** افکیم که از زجا سوری **بشعر** سجاده ناله
که گشته که ر با بی نبایرین که با بی ز و را سجاده ناله گشته و بعضی نسخ سحر است که سجاده ناله
از با قوت سرخ نردم فتمت نردم فطرت نردم گویند و جهان را نردم سجاده میگویند اما
آن معلوم نیست **بشعر** کبر با عار گویند و خبری که مردم امر آتش و از نردم خبر گویند و در نخته
جلاد و در باشد و هر صورت که مردم نردم دارند متفرق باشند خاکی که **بشعر** کبر
حرم از من سجاده چون کس و نیک دارد و پیاره چون کس **باب** که در کور درون خانه بران
را توان دید و خبر زبان نموند که درون را نخته و مراد را با لکانه در بجا این باشد و اگر

چون باشد چو که کند است در دگر گوید **شعر** بهشت ایمن سرش بر سر خفت زهر کو نورد
 نشاء است ز خود غنبر او رهنشانه در سر چین ز زمین بالکانه **بخله** نوزن بوی خورده
 باشد و اندر برین نیز که نیکه افی **نسخه** **بله** بفتح بن خفت سخت که مسج بر نزار شمر خورده
شعر که در دفتر دست او بکفله اید بر فون مسوده باغ بهشت البته بار از دیده **سواد** زین بکانه
 بر کشت عسکری گوید **شعر** کار در که بر نژاد نه تیراه روز بزرگ سپاه کار بخواه **بچه** بوزن بچه
 مدینه است میان فارس و صهبان **جسته** بوزن کشته بر نقش که درخت تابی شک
 در نبدند در شک و نقشها رفته جا که بر آورد و در شهر ما در کاران سازند **بلاد** در
 وزن فاده فاسق و بدکار باشد شمر خوری گوید **شعر** جهان البرشته از عرش که بر خفت
 رکبتی فتنه در دو علامه **بلاد** بفتح هر دو با ناکار و فحاش باشد است در دگر گوید
شعر کس یک اندر نفس که گیر گیاهی نیز نکاید کس زمان علامه **نخچه** و مکانهای خونی
 و کج و کوشه بیابان که از آبادی دور باشد که غول و کسب و در آنجا پنهان شوند و اکثر
 با و فاسی آورده اند و در بخت و مسطر **نخچه** بکون با جوی وین محل و قح
نخچه بوزن نشسته در مانده و عاجز باشد خردای گوید **شعر** و فتنه و محو دم و نخه
 کرمان نشیده دوم دمان سحرگاه **سواد** بوزن مانده کشت زار و شمر خوری گوید

شعر چون کشت زار شد ز آب کام سیراب یادگار شود نام مانده **بله** بوزن
 زنده بهمان بیک که کشت بعی بیکار که سر او سیریل ماند شمر خوری گوید **شعر** کانه
 مساکه خونی و فاخته از سر نقشه و فحش بجان کفر از اندوه کمان مجادیت **بله**
نخچه بوزن نقشه **بله** باشد یعنی ماده و ساخته شده در کاری و فحش و معنی **بله**
 نیز معلوم شد **بله** بوزن **بله** باشد که بدست گیرند و اندر او دگر نیز که بدست گیرند
شعر نشسته نشستم در کانه که در فحش یک اندرون بازه **نخچه** بوزن کوزه و کوزه
 و سار و میان نبه باشد **بله** فاحش و باطل بود حده و معنی فحش باشد خردی گوید
شعر و خولی زین و پیمری که در خوابی زمین پیمده **نخچه** روز دوم بر سر گویند
 و ملک فرس مبارک و نشسته ای و بهمن سرخ سفید در از زرد و طعما کاروندی است
 مرز و فراید **شعر** رسم کس که ناز کن مهر بهمنجه ای و خشت ملک با دست و پندار
 سینه **نخچه** خور و نه باشد که در از زار و کره نبه باشد **نخچه** بفتح نادیم باغبین و غول
نخچه بفتح با و فحش را و مجوزین نشسته دار و مرده خوشبو **نخچه** بفتح هر دو با و کون کا و اول
 بوزن مضطرب و غن مالک بیانجه **نخچه** بفتح با و فحش را و مسج و سیم یک است **نخچه**
 بفتح با و فحش را و سیم یک است **نخچه** بفتح با و فحش را و سیم یک است **نخچه**

زمین سگ است بدی نهاد زبندی نهاده برپایم که همچو دشتکای منان و کرسه است
بدر کوزن شمرده شود و در ساجی فی الا ساجی است باشد که عربی در سر کوفته
 کوزن و نه آنچه بدو شایع میگردد و غیره و هر را گویند اما کوزه میرزا حسن و هر را بکس
بدر کوزن برده کوزه بر نکاهای همان کوزن **شعر** انغمی از سر بر سر او فتنه نمود
 از نرم او **بدر** کوزه را و سر کوزه برده او را کوفته باشد **بدر** کوزن شمرده که است
 یک سر کوزه **بدر** کوزه کوزن نموده یا کمال کرده و ساجی کوزه باشد شمرده که **بدر** کوزه
 بر در بر چوبه یا دایک شمرده سوار چای سب بر سر کمال شمرده **بدر** کوزه کوزه است
 خام که از سر سیم کوزه **بدر** کوزه اول و کسریم چنگالی که از رغن و نان ساخته میخورند
 کوزن شمرده که کربان باشد و نه بدنه که کوزه بی **بدر** کوزه نیز از سر کوزه که سر کوزه
 سازند و در سر فاسد بعضی شمرده است و کوزه که با افکاری شمرده که **بدر** کوزه
 با و در افکاری و فتنه کوزه باشد که شمرده کوزه باشد و بعضی از سر سیم کوزه
 با و عین **بدر** کوزه اول و فتنه دوم و سیم باشد **بدر** کوزه ساره با فتنه شمرده
بدر کوزه کوزه عریب و نه باشد **بدر** کوزه بود از سر کوزه باشد از روی فرماید
شعر ای و درم چاه نوایی که نیاید از نوید او خواب خوش ای و درم چاه نوید از سر کوزه

او با اندک که بود باشد اما سیم فخری اصداد او با سر صفا آورده و با غلبه و کسبه قافیه کرده
 و گفته که بود بد و خفت یکی بدید و دیگر از سر کوزه **شعر** بد را یکی در انعام عاشق بود
 طوق حمام تاج بود که سیم از سر انداره دارم بد کلاه شرافت بود **بدر** کوزه کوزه
 عاق و مخالف خود را باشد کوزه که **شعر** هر دو را یکی بر خفته و سر زده چنان بریده
 گفته و **بدر** کوزه شمرده **بدر** کوزه خامه و در از سر کوزه **بدر** کوزه کوزه
 بر روی او چرخه کوزه و از سر کوزه **بدر** کوزه کوزه است مانند ما ش که
 در میان با قاف باشد و در کوزه که ان و ارستان مانند کوزه و با قاف بر نه و از سر کوزه
 خوانند و بعضی فتنه خوانند لضم خامه و فتنه لام شده و در **بدر** کوزه کوزه
 و سر کوزه و مالیدن قلا و الحاح که **بدر** کوزه لعل و از سر کوزه بود سیم از سر کوزه
 ان که در کوزه و در کوزه حسن و فانی سب و افکاری **بدر** کوزه کوزه
 در **بدر** کوزه و فتنه افکاری چهره است مانند صمغ لغایت بد که از سر کوزه کوزه کوزه
 و فتنه کوزه **بدر** کوزه کوزه نام مبارک از کوزه که کوزه کوزه کوزه
 رخ کرم را در کوزه ان کوزه **بدر** کوزه کوزه کوزه کوزه کوزه کوزه
 باشد **بدر** کوزه کوزه کوزه کوزه کوزه کوزه کوزه کوزه کوزه کوزه کوزه

در شکست این خبر خود که باشد **مع الیایا** بن خوش باشد و در جفا شکست **شعر** کل گوید که
 نافت داد چشم دیده نهان گشت درین باب و بعضی طافت و نوا نای نیر آمده خفا حکیم
 و در وی فرماید **شعر** که این بار خود نیست باب او و در یکی که جفا را ناب **مع الشا**
بخت بفتح با کسکون بایستی که حسن صفا و صبر و در حسن و فایا بجمع که قنای
 باشد و در خود نیز المعنی منقص شده و در پیش بینی را نیز گویند **بخت** بفتح که شیرازی
 نعم دل از توب خوانند و بخت است معرب است و بعضی دوخته و در آن گویند **بخت** بفتح
و با بخت بفتح خا زمین باشد بخیر که بایا گویند باشد شعر الدین خوری گوید **شعر** که چون
 شاه عادل گشته بایا جلوس رطل بایا بخت **بخت** بفتح نباشد **بخت** بفتح نباشد
 است و بعضی گویند **شعر** که در حدیث است و در وی باشد زبان گشت **بخت** بفتح
 لکه در گویند و بعضی بایا بخت است و بعضی بخت بفتح و در وی باشد و در پیش گویند
 که در فی المثل **بخت** بفتح بخت با معروف و در کمره است و در نواحی بخت کور و چون این
 است و در بخت بخت و در الهمد و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت
 و بعضی فرماید در نواحی با و فخر از نواحی همراه **بخت** بفتح خا بخت و در بخت بخت و در بخت بخت
 بریان باشد از وی فرماید **شعر** و از وی بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت

اولی

زود و ای **بخت** بفتح باشد بهما که بایا گویند **شعر** بادل پاک هر جا بنا پاک نیست حد بران در
 کلال بود و بخت و بخت **بخت** بفتح و بعضی و در اول المعنی بخت بود و در بخت بخت و در بخت بخت
شعر که در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت
 بخت بخت که بر بخت بخت و در آن بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت
 فرماید **شعر** که در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت
 باشد خنده و از راه و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت
 شیرازی گویند **شعر** که در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت
 و سکون ها خبر از گویند که در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت
 بر سر و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت
 حاکم که در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت
 و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت
شعر که در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت
 سخن **بخت** بفتح جواب باشد **مع الیایا** بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت
 شیرازی گویند **شعر** که در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت و در بخت بخت

لوس **بالش** بوزن بالش از دین و اویش **بچه** شرب تره جوشانده **بش**
نام دلبست برگان باشد **موش** بچی باشد که با شیش خصل گویند و بخی گویند نام دلبست که
بنامی بخیل باشد **بش** بضم ما جعد باشد و بفتح موی کردن لب و طرف که بکرزند و
فرود آید از هر چیز را گویند **بش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
و بافت پوست را نیز پیش گویند **بش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
باشد شش شرب را گویند **بش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
بناح و دو کیمینی یا را بر شیم آمده شش شاعر گویند **بش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
نامان می من چون در آن جراح و کوشه و کبریا نام خام که بر دو کس رسیده باشد بضم مایه
را نیز گویند **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
بکار باشند سرشان بکاف **بش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
آید **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
خری گویند **بش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
دو رنجه یعنی یک بوی و آلات خانه برآمده و اما شمس خیمه یعنی آلات خانه بقدیم که یک
آورده و این جهت بر خطه آنکه لایم یک و یک گویند و گفته **بش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه

مار و قهر چه بگویند خبر بوزن **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
بضم مایه و **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
بم بسیار بزرگ است که از انقباض کرده این بزرگتر از هر که است که انقباض کرده و در آن است
که فاصه را گویند **بش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
و بوزن **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
که مصلح بگوید باشد پوشانده و عریان آن بر نهد **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
و کاف جان و دست که پشت جوشن شردان شود و او را کند مانند که شیمی آید پس جانور آن
بکرزند و بعرای فرانی گویند و بفتح فادون و بعد از فادون **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
که از آن بوزن **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
روای گویند **بش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
پای نایک از انقباض و بزرگتر آمده **بش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
شیر فلک بر بزرگ اسرطوخسده چون یک **بش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
و سرش پوشیده بچاک که **بش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه
چوک و در بزرگتر و فانی یعنی بادی که از دمان بر شمس منتهی بفرزند و فانی گویند **بش** بضم مایه و **بالش** بضم مایه

کردن **بشک** بفتح با و نا و ژنت بوزن در کاف و کیم باشد **بشک** بنا برت که بعضی
 سخن را گویند مکسر است و چهارم سکون نون و در ساجی فی الایمان مسطور است که **بشک**
 و هجرت که گفته اند و بنده سکون النون در کاف و کیم باشد **مع الایمان** بوزن دل پخته باشد و هجرت
 گوید **بشک** مکسر و کفشی و بنده کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
 که بسیار باشد و فقهی گوید **بشک** بفتح با و نا و ژنت بوزن در کاف و کیم باشد **بشک** بنا برت که بعضی
 و در کفشی با و نا و ژنت بوزن در کاف و کیم باشد **بشک** بنا برت که بعضی
 حاکم باشد و بنده کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
 قول همان بود که در باب کاف شکست **بشک** بوزن فاعل فاعله مرغ باشد و خبر در باب
 فرما به **بشک** و در کفشی کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
 باشد غلط که در کفشی کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
 و حتی گوید **بشک** بنا برت که بعضی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
 باشد و بنده کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
 گوید **بشک** و در کفشی کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
 که در کفشی کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی

بشک

بشک نمر را گویند و در **بشک** ان الشرا ما بشک باشد **بشک** بنا برت که بعضی
 شناسه **بشک** کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
 بنده کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
 نام حصا غلط است **بشک** کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
 فردی گوید **بشک** بنا برت که بعضی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
 و فقهی گوید **بشک** بنا برت که بعضی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
بشک بفتح با و نا و ژنت بوزن در کاف و کیم باشد **بشک** بنا برت که بعضی
 و حب شکست و بنده کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
 که قبل از شکست بر سر بالیزان مکسر زنده بالیزان **بشک** بنا برت که بعضی
 بنده شکست و بنده کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
 و در کفشی کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
 خسته و بنده کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
 حوزده دانیم **بشک** بنا برت که بعضی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی
 کردن **بشک** بنا برت که بعضی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی و کیم من کجای کفشی

که چنین **پایان** آخر جزو کرانه گویند **پایان** که در او آورده گویند **پایان** باز
 فارسی بر وزن بر وزن چو کین شدن و چو کین شدن **پایان** چو کین شدن چو کین شدن
 در دو در گذارند خلائی المعانی فرماید **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 نشووان نبود و **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 که باشد چون **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 برین برانده بود اگر اعنی درین **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 نظم او در چنان پیش **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
پایان یعنی اخوان **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 عیب را گویند حکیم لوری فرماید **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 که در خط کاوی **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 چیزی که برین آید مثل عیسی و انرا فرغ نکرده و بعضی گویند خوانند شمس خری گویند
پایان بر وزن هر که روشن نیست چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 بفتح ماکون لاث عر که **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 برادر **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین

ن

پایان چون شد نیانی چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 باشد و منزل بهرام مثال این می طوسی گویند که برین برانده بود اگر اعنی درین
 شود چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 باشد که زبان بهلوی مایه منسوب است و بهلوی متوالت **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 ز بهلوی است اندر آورد و در دفع لام شجاع و در او را گویند **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 ساز و آهوس فرار آورد و در نسخ منظر رسیده که زبان بهلوی مان پای تخت پادشاهان
 قدیم را که عبارت از فرس قدیم باشد گویند بهر شهر را نیز بهلوی گویند چنانچه فری فرماید
پایان ز بهلوی بر وزن رفت کا و کشت ه ای رفت بر ماه که کسب **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 نیازی خطاف گویند شمس که **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
پایان که در شتاب و فروغ از بهر باشد **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 سو را که نکرده و بعضی حره البرا خوانند **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 بعضی از آن گویند و در حقایق الاشباه مذکور است که بهلوی مار و خشت که با همان از آن باشد
 و بسیار خشت و کبر حمل می توان کرد که در لغت الفصاحه **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین
 عسکری فرماید **پایان** چو کین شدن که برین برانده بود اگر اعنی درین

کند از آن خنجر اما در آن سرخ نالو اسب آمده **بدرنگ** بوزن برکنده خنجر بود که بران فم شش در آن
 چینه شمشیری گوید **شعر** که نام زویرت از بده خانه ام زویرت پرونده **بدرنگ** که کاه است
 خر که در کوشان گذارند و این فاعده در همه جا هست **بدرنگ** بوزن فرموده سخن میگوید باشد
 و دیگر جا باشد که از شش نشک گردانیده باشد و در خنجر باشد **بدرنگ** بوزن اول شخص
 شمشیر نظمی گوید **شعر** میباید بر آید جو بر سر کوه است نزد آن بر سر کوه و در بعضی جا
 از شخص آمده شش منوهر گوید **شعر** جام دارو جای در دو نام جوی کا حمان است فرب کین
 گذارد و در سروده رضای **بدرنگ** آن قدر بار که از زمینند و در بوزن **بدرنگ** بوزن
 شکر این است که یاد که در مالان و جولانان کار بدان مالند **بدرنگ** فشری بود که در شش افکنند
 معر و بی گوید **شعر** بدیدم یکی خنجر **شعر** بدیدم یکی خنجر و در سر فامی معنی صدر
 آمده خنجر حکیم سنجی گوید **شعر** بدیدم یکی خنجر و در سر فامی معنی صدر
 را اندر از سرری و در از و معنی آن فشری که بر صد رکنه آمده **بدرنگ** بوزن خنجر جوی باشد خود
 رنگ و پوشیده که در ولایت کوشان بجای بده و حراق کار بر بند **بدرنگ** بوزن فاعله کاف فاعله
 و در کم گفته از عطبرات باشد **بدرنگ** بوزن کاه که چنبری که همان بدان استوار کنند و در همان
 و امر خنجر باشد **بدرنگ** بوزن و سوسه دست و با کم کردن و در فاعله و در موبد الفضل

الف

آورده بوزن بنده **بدرنگ** فشری و فرب و اوان **بدرنگ** بوزن بر سر نه بر ج و حصار و
 فصل که گویند **بدرنگ** بوزن بازا و فاسی جوی که جولانان در با حال پای بران سکندر اند که در
 فی السامی **بدرنگ** بوزن و معنی فسله حراج که لغوی ذماله و فسله که گویند **بدرنگ** بوزن
 پرونده شد سر اجره شد نه سپاه و سپید بدتر شد نه و در سر سر ز المعنی قول امر کسی نکرده
بدرنگ کبریا درخت پدی که بر شش خنجر امانند و فرائع السعدین **شعر** بخت و است خنجر
 بخت و است بخت بخت شمشیر **بدرنگ** بوزن کاف زاهد سر سامان و ان بخت و در باشد خنجر
 فرماید **شعر** پس از چندین جد و عهد سی سال روم بخت و کبریا **بدرنگ** بوزن
 میان بخت و است کاه و در وصل کنند کاه و در بخت و است کاه و در بخت و است کاه و در بخت و است کاه
 بدان استوار کنند که در فی الادوات و در فاعله معنی و در موبد فاعله و در موبد فاعله و در موبد فاعله
شعر بخت و است کاه و در وصل کنند کاه و در بخت و است کاه و در بخت و است کاه و در بخت و است کاه
 کشته و کف خانه الزری فرماید **شعر** بخت و است کاه و در وصل کنند کاه و در بخت و است کاه و در بخت و است کاه
 آتش اندر از بخت و است کاه و در وصل کنند کاه و در بخت و است کاه و در بخت و است کاه و در بخت و است کاه
 بر شش زنده بخت و است کاه و در وصل کنند کاه و در بخت و است کاه و در بخت و است کاه و در بخت و است کاه
 و در سر سر ز المعنی کج چشم بر آورده و با با و فاسی بر آورده و در سر سر ز المعنی کج چشم بر آورده

هر دو پارو باشد که بر جامه دوزند و او را گز نه نیز گویند **پایله** و **پایله** هر دو یک جلوه ایان را
گویند وزن و هاء که غایبی و صفاتی نه شده باشد ابو العباس گوید بعضی نخست **شعر** وی چو
اکنده شده م باقیم اخراجن با ناله سخنان اکنده طویر باشد حکیم سنای در بخت زمان
گفته **شعر** زمانه یک گفته زبیل چند یکج کده مانده با نسل چند **پایله** گویند که پیوسته
باشد **پایله** بعضی پیوند کرده باشد و دیگر بعضی گفته شش لوزی گوید **شعر** باد پیوسته از
سر یک حسد و روی بدخواه نو خون نیست پشنگ و دیگر کسی باشد که از بسیاری کرد و کرد
حرف نتواند وزن و چون سخن گوید که بر خشت افتد **پایله** خوب پیوسته باشد و دیگر گوید
الفصل بعضی ساد و بد و در خجته آمده **پایله** رشوت باشد حکیم عضری فرماید **شعر** بر آنجا که
پاره شود و در وزن شود و هندی زوزن برون **پایله** صاف و پاک کرده اعرش باشد
شش شش فخری گوید **شعر** زبده های رجا پیش را ذوق غیبی مهابت نور نیردی تیغ
پالوده و دیگر نوعی از جنس فخر را می باشد که مشهور است و صاف کردن هر چیز را گویند **پایله**
پایله هر دو کجی را گویند که از بر ششم از کتیر نه و گفته **شعر** را که از ان چو گرم فرمینه
از زه حوص که بر خود پیل و این جهت مولانا گاهی نیز گویند این قول گوید **شعر** و چون
اگر در پنج نسج بود چو گرم حرد شمر کو درون **پایله** در اوست **پایله** از آنس و زوزن و زبیل

طیور

حکیم لوزی فرماید **شعر** بهتر از که در نوبت فضا هیچ بر آید سر زما نیست **پایله** که گفته بود
شعر چو دیدارند و یک بار را در آید بر زبان نهانید و کار او نهی کرده و خالی ساخته لوزی
فرماید **شعر** ناخاک زانده شده در خابین خاب **پایله** چو دخت و پسر گشته زبیل کم را و دیگر بعضی گفته
و جلاد داده نیز آمده و مثال ساختن شعری فرماید **شعر** چو شد پرو خندان نامه شاه زبیل
بادمان زود بر سر راه **پایله** بعضی اگر گفته شاعر گوید **شعر** زبولا دلو دند پیوسته چو گشتن
بر خاسته و نیز گاهی که شای خانی و خندان او را بسیار بریده باشند پیوسته لوزی گوید **شعر**
ای جهان را عدل نو از آینه **پایله** باغ ملک از جوت پیوسته **پایله** مکره مانوی ارکانه و زمین
کشته که در زبان دو آب باشد و جوگی که از زخم زود و از بر ششم بود و یا نازی نیز بر این معنی
بود **پایله** بفتح یا کس کون عین و فتح نون و رسو نیز از سر زبان باشد **پایله** که
پایله مکره مانع باشد که می تواند و جوت چید و خشک کند و آنرا از غنچه و غای که گویند
و در نوید بعضی کج گفته خرا شده که بر یکدگر کرده زبیل **پایله** بوزن پیوسته خواره باشد
و آنرا دیم و دیگر نیز گویند و را گز نه شعری یا بعضی به نظر رسیده و در آنس العاشقین مظهر است
که شعری یا ضعی ساعده را پیوسته خوانده اند چنانچه عضری گوید **شعر** چو بر روی ساعده
نهی سر خواب حسن را پیوسته سازی سوده اما از آنس بسیار استندین بعضی گفته است

نفع ماسکون کاف و کبر سن صمد و اساکو که اگر است خسته نبر کند و بعضی عجم
 خوانند نفع عین و چرم نازی **نابال** بوزن که بال مس که ناری کاس گویند و بعضی شش مس که
 جارت از زهره مس باشد نبر آید که در فی الموبد **نابال** بوزن نخی از خط باشد و در شرفا مارد
 باشد شمر خری که بد بعضی اول **سعد** بدو الی حوت جفت خرف را که نام بود و که در نخل **نابال**
 بوزن جمل مکر و جلیت و جادوگری شمر خری که بد **شعر** دولت او عطای نیر است که در نخل
 و نخل اصباحش بدان رسد که برده نخل شکر طبعیت مل **نابال** بوزن طول اصلع باشد بعضی
 که بر بالای پست یا مویده باشد و دلی که بد **پست** است که زو سر و تل و روی بر کردار
 نخل ساق چون سندان دندان بر شال استره و در بعضی خنای بعضی پست یا نبر آید **نابال**
 نفع او که در جوان باشد این که بد **شعر** که در شکر انس جرم پری و پی و شش سن مندل کاه
 بخش لب بدان نخبه کلکها سب و شتران ناول **نابال** بوزن ممال تده جوت باشد
نابال همان بعضی ناز مار بعضی متفرق و بر شال شده و شش ه نام که بد **شعر** هم شست
 بن بودی پست و مال شد چشما فی رمد مال مال **نابال** بوزن انوال یا زاده کانی داری
 برک کاه باشد و در موبد مابا و صمد نبر آید که **نابال** بوزن ممال نیر یا نخی است
نابال شش خاک است که در مصل را نبر که نخبه یا زاده کانی نخی که بد **شعر** سیر شوی و جادو

نابال

زهر و کبک شود که در صبح که سر بر زنده مل **مع المیم** **نابال** بوزن سیر پی است
 در نری که و مروی و حامت و نهتن جوب از این است و شش ماله که بد **شعر** یکی آفرین کرد و سامو لیر
 که نهار نبر امان سال ابر و نفع مابره آید سمر خری که بد **شعر** نیت و نیرم چون شش
 زاده نیت در زرم سچو شاه شش **نابال** بوزن نیرم استرنگ که بر روی زمین باشد و نیرم
 نبر کند و نیرم نمون نبر آید و در سامی فی الاسامی نمون و زاده کانی آید و در جوف نون
 مکر و موبد او ش **نابال** **نابال** بوزن نخل **نابال** بوزن نخل **نابال** بوزن نخل
 بان شاد از نهار کبر نبر آید که بد **شعر** که انوشاه ز زبانه جرح سازد و در طاهر نخل
 بعضی کلیم است **نابال** که در انوشاه ماله که بد **شعر** سالی که نیت کاند این نهارم
 ناست که کبرم سومی نیرم آید و در کفاری و ال آید شاعر که بد **شعر** سیر نیرم نوبه
 نهار کفارشدم نوبه نهار جمل نیرم آید **نابال** بوزن نخل **نابال** بوزن نخل
 نیرم ناول و سکون دوم آورده و گفته که در خوشک علی این یافت و نیرم آید اما در نیرم صیه
 الی ریجی مسکه است که نتم نفع ناول و ضم دویم یا ریجان سما که کوبند **نابال** و نیک باشد
مع المیم **نابال** ناست که یافته کان بود بران اندازند **نابال** و ال فزراک
 باشد نخل که بد **شعر** نایر شاه عادل فتنه نیت به نر کون و درون فضل و خطا را **نابال**

باشد و نامور **نقشه** باید نزد آن که حال او بسوخته **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع زدن
 باشد او را که یک **نقشه** بجای دعوی واری و سخن **نقشه** زدن و کشت خوبی و هر جور استوار
نقشه نفع و سکون فاکر شمس طالع که در کشت و کندم کند و ناختم مرغ و جود و جمل سازه
 سازند شاعر گوید **نقشه** سالکان است که **نقشه** فاخته در شمس **نقشه** بوزن رفته پرده
 پرده و کجوت باشد شاعر گوید **نقشه** کجی که در کجوت است شمس **نقشه** **نقشه** بوزن رفته
 آن جوهر که جولان سر جهان را در میان آن **نقشه** دو دانند و آن کار نام خنده شود و نیز خنده
 حکمت را گوید **نقشه** نفع فاخته که جوان در آن باشد شاه ناصر گوید **نقشه** باید نیز **نقشه**
 باسی چون از روی در آن خانه نوره و در شمس **نقشه** فاکر شمس **نقشه** بوزن رفته
 رود که گوید **نقشه** خود نوره جوید و نیز خوبی و نیز **نقشه** چون نوحه جوید **نقشه**
 نفع و سکون فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
 باشد بوزن رفته **نقشه** نفع فاخته که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
 نادر و سکون فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
 کس **نقشه** کس که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
 هر دو **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در

المنه

باشد شمس سعدی فرامید **نقشه** که شمس فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
 و طالع جرم و دوال و در شمس فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
 بفع و سکون فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
نقشه عشق و کجوت را مانده که **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
 و او **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
 باسی **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
 بدند **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
 فرامید **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
 و **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
 بفع و سکون فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
 ساجی **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
 باشد و در ساجی **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
 بود و **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در
 اندر او **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در **نقشه** نفع و سکون فاکر شمس طالع که در

نمونه زلفه بن افغان بود رنگی چون نوری بجا **قوله** بضم ن و سکون و او و بعد از او
 بای موحده و فخر بای همایون باشد که در ادب الفضا **قوله** **الب** بضم ب و کسر ال و خبر بای
 گفته شد چو بکوه **شعر** حمودی که بگوخت خندید بکار سحر که نم نیا بلید **قوله** **ن** نوزن کاش
 مبروک است شفا و شکر یک و سلسله را و فست **قوله** **ن** بضم ن و او و بوم و فخر و شکر یک و کسر
 و بای بکند **مع الیاقی** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که **شعر**
 در باین لطف لایحه او باشد از فدا آمد از تری **قوله** **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که
 ناکشش انوری که **شعر** خاتم و خواب و سر و سر جاده نوری و کنان بکر و خشت **قوله**
 نام و رست که و فخر زده بوده اند عماره که **شعر** بای بجمت مانده باشد بهر جگر و اسر که کوش
 بار است **قوله** **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که **شعر** بای بجمت مانده باشد بهر جگر و اسر که کوش
 گفته و اسرا خبر و ز و خبر و ز و ز کاسه و رکاره و ر و باه سر که **قوله** **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که
 کشیده که **قوله** **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که **شعر** بای بجمت مانده باشد بهر جگر و اسر که کوش
 فرما به **شعر** چو خفت تا کدی سا کردی بهشت از فی قضا و در یاد کردی **نفسی** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که
 و کسوف پرده چو کسوف باشد **قوله** **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که **شعر** بای بجمت مانده باشد بهر جگر و اسر که کوش
 بماند و بر سر رسم اند و صب فنی بماند و نوشی بزرگ و بوی نوری و خنده **قوله** **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که

السلام

دست افروزی باشد و شکر بزرگ و اسامی فی الاسامی یک باشد که در زبان نوزن و ابجیه
 و اکثر نوزد و ان **قوله** **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که **شعر** بای بجمت مانده باشد بهر جگر و اسر که کوش
قوله **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که **شعر** بای بجمت مانده باشد بهر جگر و اسر که کوش
 بشاید **قوله** **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که **شعر** بای بجمت مانده باشد بهر جگر و اسر که کوش
 البستان **شعر** **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که **شعر** بای بجمت مانده باشد بهر جگر و اسر که کوش
مع الیاقی بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که **شعر** بای بجمت مانده باشد بهر جگر و اسر که کوش
قوله **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که **شعر** بای بجمت مانده باشد بهر جگر و اسر که کوش
 نشسته که **قوله** **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که **شعر** بای بجمت مانده باشد بهر جگر و اسر که کوش
 و بر عزب **قوله** **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که **شعر** بای بجمت مانده باشد بهر جگر و اسر که کوش
قوله **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که **شعر** بای بجمت مانده باشد بهر جگر و اسر که کوش
 باشد عجزی و در فردی که **قوله** **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که **شعر** بای بجمت مانده باشد بهر جگر و اسر که کوش
 باین باشد که سختی که بران کباب **قوله** **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که **شعر** بای بجمت مانده باشد بهر جگر و اسر که کوش
قوله **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که **شعر** بای بجمت مانده باشد بهر جگر و اسر که کوش
 و بر سر رسم اند و صب فنی بماند و نوشی بزرگ و بوی نوری و خنده **قوله** **ن** بضم ن و او و سکون و او و بوم ساق باشد شکر خدی که

شعر همه قافیه ها افضل دروشن و همه قافیه ها ابتدا به شصت خجاف و در شرف قافیه فرو
 دهن درین باشد و از آنرا خجاف و این بیت کمال است و در این باشد **شعر** موی بر
 سر نه خجاف که در این باشد خجاف **ج** یعنی هم خودی که بر کون کا و نه در وقت
 شکار کردن و از آنرا خجاف که در این باشد یعنی هم و بعضی جو یا آنرا یک الله در نه خجاف که در این
 که به **شعر** که بخت عاج و بخت خجاف که بخت شاه کی جای میفرم **مع القاف جاف** زن
 خجاف را نه که در این باشد **شعر** ز درانه شدم که همان شکر **مع** جاف جاف که در این
مع القاف جاف یعنی هم و خجاف نام نوعی از پوشش درخت که در این باشد که در این
 الاوانت یعنی هم **مع القاف جاف** سکون خا و خجاف معی و در این باشد و در این
 و خافی بسین هم از آنرا که در این باشد **شعر** ای خواجه فقیر فی تعالی ای نو که در این
 بر و نه در این باشد **شعر** یعنی هم سکون نون و خجاف کسی را که در این باشد و در این
 بر زانو نه در وقت سرخوشی و هفتاد بر و نه در این باشد **شعر** ای که در این
 خجاف که در این باشد **شعر** خجاف که در این باشد و در این باشد و در این
 و بای که در این باشد **شعر** خجاف که در این باشد و در این باشد و در این
 باشد **شعر** یعنی هم و خجاف نام نوعی از پوشش درخت که در این باشد و در این

در این

و خجاف که در این باشد **شعر** خجاف که در این باشد و در این باشد و در این
 است و در این باشد **شعر** خجاف که در این باشد و در این باشد و در این
 نیز یعنی خجاف و بای که در این باشد **شعر** خجاف که در این باشد و در این
 سر و در این باشد **شعر** خجاف که در این باشد و در این باشد و در این
 معنی که در این باشد **شعر** خجاف که در این باشد و در این باشد و در این
 جو باشد حکم خجاف فرماید **شعر** یعنی هم و خجاف نام نوعی از پوشش درخت که در این
 یعنی همان بزرگ است را که در این باشد و معنی خجاف و خجاف در این باشد و در این
 یعنی اول و در این باشد **شعر** خجاف که در این باشد و در این باشد و در این
 با و در این باشد **شعر** خجاف که در این باشد و در این باشد و در این
مع القاف جاف یعنی هم و خجاف نام نوعی از پوشش درخت که در این باشد و در این
 عاری کی در این باشد **شعر** خجاف که در این باشد و در این باشد و در این
 دام باشد که در این باشد **شعر** خجاف که در این باشد و در این باشد و در این
 بمن خجاف **شعر** خجاف که در این باشد و در این باشد و در این
خجاف یعنی هم و خجاف نام نوعی از پوشش درخت که در این باشد و در این

نام مخفی از انسان و این **جیم** با دو جیم ضمیر مکه که اقسام با افر است **مع النون**
 بفتح و سکون و او قیست که در گنه ام افند و انرا خواب خوش که داند و معنی صاحبزاده
جنگان بفتح جیم و سکون نون شصت و یک بار بزرگ در دلاست **جنگ** بوزن رکن
 نب و د شاعر گوید **شعر** جوید و اندر و شهر بار رکن بر افرا و از جیم بر و جیم **جان** معرود
 و انرا همین بزرگ گنه جن و جهان هر دو معنی چند به نراند و جیم شش سعدی فرماید **کجف**
 احوال برق چمانت گوی بد او و گردم **جیم** جیم که در هر جیم شراب ریزند حکیم
 خاغان فرماید **شعر** خورده بکدر بای بصره ناخدا و جام بپس بای و جله و در جیم **اورده**
جمن بفتح جیم و سکون تا نام بپس **جمن** بوزن درون نام شهر فرماید **جمن**
 بوزن محول و از رکن است و انرا هر غول و ز با بزرگ گنه **جمن** بفتح جیم و سکون
 جیم دوم دانه است سیاه و نرم و روشن و از غنای اندک بزرگتر باشد و انرا خاکستر گویند
مع الواء جی بفتح و ضمیر و معروف و ضمیر برین بپس و از رکن است و از رکن است
 انرا این گویند باشد **جی جی** یعنی باره باره و دزد و دزد حکیم خاغان گوید **شعر**
 جو جو چو پستان بکر بر دل جو چنده ز خان بکر **جی** بفتح اول و جیم گنه باشد و در جی
 از رکن است **جی** صراحی را گویند **جی** بفتح جیم و سکون جیم بپس نام اندر و

ال

نبری هوای ساغر و صبا کند ال آبادان **جیم** و **جیم** اسعای گویند باشد که اندر و انرا
 بپا کنند بکری و گنه باشد و انرا الفانی گویند بضم لام و سکون و دو قاف **جیم** بفتح جیم
 سکون و ال و فتح را و جله را و بپس باشد **شعر** ز روی بکار کرد و نام
 ره کار کرد و دهر اسیر ناه **جیم** جیم که بپس باشد اما بزرگتر از است و در رکن است
 رد و گوی گوید **شعر** بکر خوش جا و دگر خوش موزه **جیم** جیم اگر خیزد و رکن من جله و در
 شش بزرگ بپس است که از خراسان خیزد و بپس جله و خیزد **جیم** بوزن جیم
 استین بر این باشد و در شرف بپس مضمون که بوزن است باشد همانه و غنی باشد که جی
 الموبد **جی** بضم جیم و رکن باشد و گویند همان حوله و در سببی الی الی جی حوله نام خار
 پشی بزرگ باشد که خار بای در دار و دار و اسکر بره گویند و بپس و لدل گویند بضم
 در و دال **جی** جیم که چون افق بطلع شود اب و ران نماید **جیم**
 بفتح جیم و سکون و او و فتح بپس کو شکست و بپس جیم گفت و نام دلاست از دریا
 بار و در شش معنی بپس رسیده **جیم** بضم کم و فتح دوم نام و خیزد بران که در جی بپس
 نو و فرو و نام بپس است **جیم** نام و دلاست از دریا **جیم** بفتح جیم گنه
 خنده شاعر گوید **شعر** دلم از شش غم افند کردی قدم از بار جیم خفته کردی دور و بپس

ساجی بی الاساجی سوار است که جو کین هو مانع علی حب الوطن و قبل هو مانع حرج الوطن
 من بعد نه او خست **چنین** نفع جیم و سکون غنیمت و کمر زاده و محله خندان و انباشت
 کردن باشد که بی الادات **چرا** این چرا که اجودات باشد یعنی علف زار شمر خجری که باشد
 چه جو خست مانده در میان آن رخت بد نه این چرا **چند** چرا مان و قن و درستان
 کو به **شعر** چو باد صبا بکشد نشان و ز **چند** درخت چو آن را سر زد و بعلقی هم خورد آن آینه
 و درخت **چند** که کان که دور العری غناب نامند شمر الدین کو به **شعر** بیاد و نشت ما و نام
 دوت نو که درخت نشاند در ده که کان و لیس و نخت نخت عادت و محقق الحی بر دپ
 رشت چو بستان **چند** که جیم و سکون با حسن اعلو و پر سید با که لیری اگر کو به **چند** محضر
 جیدن باشد **چند** نفع جیم و سکون را و محله جاره جستن و دودین باشد **چند**
 بوزن کو شیدن و لغزیدن و افادان باشد **چند** نفع جیم و لعلی جیم ناری بر آرد و گفته اند
 صندل باشد و لعلی جیم بر نظر رسیده سید حسن عزیزی کو به **شعر** در و هم مسا و در باشد
 فلک آرد و در کلاب در خست **چند** **چند** آرد که ز کس کام زدن و مثال آن **چنان**
 محمد بن بود یعنی آنکه از راه هر طرفه میل کند و در قن خواهد جافا کو به **شعر** مهر جهان سحر
 میل چو نیک کند بعد مل کشد و باد خزان بکشد **چکان** **چکان** چکان که باشد و در **شعر** کو به **شعر** چو

و انکه

خویش به سر زوار و ارج کا و ز نامون بر آمد شمشیر **چکان** **چکان** بایک کجک باشد که انیم
 مرغ عکاری با در و بی که کسی خواهد که در او بر او و در طرف پرو و بر اسان شده و در کند و
 فرما تا به شمر خجری کو به **شعر** بی خان مان بی زن فرزند و شفت **چکان** **چکان** دارد و سبوت
 جادو **چند** نفع جیم و ضم لول یعنی جون او شمع کج که کو به **شعر** چنان دانند که ناخست و کشت
 جهان در بی جزو شخت شخت **چند** **چند** نفع جیم و در اس کون و ضم و ال استخوان نر که بر سر شانه
 و سینه باشد مانده استخوان کوش در نر اجنه و نر که کند و لیری محضر و کو به **چند** **چند**
 از خجده درخت و اما حسن و فانی لعلی کجک آورده و گفته که در خراسان کجک را چو کجک
 او بشو که کو به **شعر** اگر بازی اند و جو کم که و کر باشد بوی هر طایفه **چکان** یعنی عزیزی
 که در بی شمشیر **شعر** کجی جاکو و کجی جک زن کجی بای کو بان سکون **چند**
 چتری که برای دفع چشم زخم بر بام خانه است کنند **چکان** **چکان** کاف و ضم بن و
 و شمع حسن و فانی دانند باشد که و سباه که با کافور باشد و چشم کند اما شمر کافور
 و این محبت و گفته **شعر** اعظم جمال و منی و بن شمر بار ملک ای خاک و در گفته از انار کجک
مع الهام چند و هم زده و گوشت ده انوری فرما به **شعر** شمر فلک آن شمر سر برده

دوران در زیر پاشیر با طبع بخت **چهار** تنه باشد و در سال احسن و فانی بمعنی بکار آمده
 و این بمعنی هر بیت **چهار** بفتح چیم و سکون را از غنچه جاره جوی و دیده و گردیده در شانی فرمایند
شعر دولت و سعادت را نیست کار با بغیر خود دیده اما که باشند معانی باشند برادر
 خبر و خبر و خبر **چهار** است که مطهران زنند و دیگر خنده باب و در باب بمعنی اول طبع کویت
شعر هر یک چنان بران جهان چون مرا میانه کشام ده سر و در گوئی **چهار** که کجک و حوز در
 گویند چنانکه انوری فرماید **شعر** نیست و یکی که کجک به بر و در که حاصل شده از که بر میخیزد
چهار بوزن بنده جوینست در **چهار** و اسال ان لم یکنی که **شعر** و خبرش کس و گوئی
 شمس و غفل و غلبه و شمس کما زود دیده باشد است بهر بوس و بر **چهار** مقصد و شعر
 باشد و انش کوی **شعر** چو که در آگاه خواجه کار نامه من بشیر بار ساند یک بجای **چهار**
 کجی باشد که غرضی که **شعر** همین بستان سازد از است او چنان شمس بر راه و کجی
 کسان اند و این بستان نوزاد کجی که گزینست **چهار** که چیم دفع کاف و وزن غنچه که
 او را که در انست بر کند و بمعنی گردان خوانند **چهار** با و چیم چنانس مکر و غلبه در انست و کجی
 کویت **شعر** چو که گرفت زاده ره یافت چو جلوه بار در ان جلوه و در نوید انست
 که این کس چو غنچه غنچه **چهار** بفتح و در انست و جواهر و در نوید غنچه که در ان

جواهر نهند با و جواهر انست مثل فانوس و بمعنی مشکو نه خوانند جانی انوری فرماید **شعر** با و
 جواهر در انست جاده نو **چهار** بفتح چیم و سکون و اول و کسرا و هم و سکون
 غنچه و بمعنی پر سیده و انست که در **چهار** با و در انست که **شعر** که در انست که
 با و که در انست که **شعر** با و در انست که **شعر** که در انست که
 سر آمدن جابه اند که گرفت **چهار** بوزن که در انست که **شعر** که در انست که
 حوز که در انست که **شعر** که در انست که **شعر** که در انست که
 بفتح چیم و سکون با و چیم دوم هر سه فانی خفاک نرم با غنچه که که در انست که
 بر گزینند و بمعنی جلوه که **شعر** که در انست که **شعر** که در انست که
 جواهر با و در نوید بمعنی جاره چیده و دونه و سر آمد **چهار** بفتح چیم و سکون که در انست
 ضرب که بر سار باشد و ان که حکایت از انست **چهار** بفتح چیم و سکون که در انست
 فانی قسم از انست **چهار** بمعنی ناره و کجی حوز **چهار** بفتح چیم و سکون که در انست
 نیر انست کاف و سنده و ک که در انست که در انست که در انست که در انست که
چهار بمعنی غالب مستولی امیر غرضی که **شعر** که در انست که **شعر** که در انست که
 نوبه با و که **چهار** که چیم چیده باشد شاعر که **شعر** که در انست که **شعر** که در انست که

موج آب که از درگاه آب نبر کند **خارج** نفع خا و لام و ضم چنانچه چوبی که معالج است بر او
بان **نشد** **خارج** یعنی خواب بین کف که با و دان مانند الوری فرماید **شعر** پسند خود و قضا
نصفه من رانده کا فرم که حکم که در هیچ خرفست **مع التفت** نفع اول و سکون را در ضم خا و
دوم چای که در او انکور خشارنه و دو شب سازند شمر خوی گوید **شعر** جان بتا اظلم از نور
خوش نبر مان الملی که در خفت که بهر کس سرخ فرق انکور بنا روز دگر که در هیچ خرفست **خارج**
بکی از سطح قدیم و دیگر معروف و معنی اول حکیم فرمودی فرماید **شعر** بکی خفت نه در بران قباد
که نبد که نبد او بر کش **دخت** یعنی خفته که در آرزو ده ساخت فرمودی فرماید **شعر** خوا و
از کمان نبر کش و دخت بر ستم و بکی بخت **خارج** یعنی هر که در دو روز باغ زند که در نوبت
داخل شود و در این بر چنین نبر کند **نشد** وزن پست خرنه و راه که گفته اند که ای الا و است
الفضل **خارج** نام بی باشد که بر کوی از کوه های نامسان که الا و است میان غزین و نوح
کنده بودند ترا شریف هرگز که **شعر** مردم نادان اگر حاکم دانی شوی نوزان ندی چنانکه
بت نامسان **مع الجیم القاصی** **خارج** وزن ریخ شود و نفع باشد حکیم از ری فرماید **شعر**
کوت سر نشانی کوه چرخ **خارج** که در کج نوح و معنی بار و طرب نبر آید حکیم خدی فرماید
مرا درجه ملک سپاس است **خارج** همدان است و نرا که **خارج** و این فرمودی اول نبر آید

و این

در نوحه بین و فانی معنی مطلق و آوری که در هیچ جماع از خود نبر آید **خارج** کبر خا و
سکون از نوحه است که نرا خا کزی نبر کند و معنی ندر نوحه خوانند **خارج** **خارج** **خارج**
نفعی یعنی خد نوحه که نرا سکا و در هیچ و در کج نبر کند **خارج** نفع اول و کس بر هر دو
خارج نوزان کج اعمی دو کج باشد و در نوحه الفضل معنی کبر تر سباه نبر آید که از برای آید
بر باد نفع باشد **مع الجیم القاصی** **خارج** نفع اول و کس بر هر دو
شعر در نوحه کوی که هر دو خفت نفع باشد و ان نرف بر فلکش نفع باشد و نوحه کوی
که هر دو نفع باشد حکم فرمودی فرماید **شعر** سپای کبر در کج نوحه کبابه و کج بر آید
خارج و در نوحه کوی نفع بی نبر آید **خارج** نفعی بر طایفه اندا و نوحه نستان **خارج** نفع
در احوال کس باشد **مع الجیم القاصی** وزن فرخ نام نرب است از کستان نرب نوحه و نستان
امیر نوحه کوی گوید **شعر** ایستاده خوان **خارج** و لیا بدلی و الی مارا کج نفع نفعی اول نرب
در ان حوالی که نوحه نستان نوحه دارد **مع المال** **خارج** وزن نرب کبابه است نستان و نستان
نرب نستان **شعر** کج نوحه نرب نستان نرب نستان نرب نستان نرب نستان نرب نستان
نرب کوی **شعر** نرب نستان نرب نستان نرب نستان نرب نستان نرب نستان نرب نستان
و فانی نوحه نستان اما نوحه نرب نستان نرب نستان نرب نستان نرب نستان نرب نستان نرب نستان

بزرگ باشد الوری که به **شعر** از غایت تنهش که گوید بود که در بر آید که در خط کار زی
 و در خط حسن خانی یعنی اول و نادان آمده و از سبب الوری شود این قول است **شعر** بنده یا
 حرط است امروز همه خود را با فاده **مع الفخاف** فصح فارسی سروده که به **شعر**
 زنه تریب نماید شعر می گوید **شعر** نژاد و سنگ شبانان شمار از طایفه اسفلک
 و در حوض برین خفت **مع الفخاف** فحان باجم فارسی نام با بانی و صلیت
 نکلان را که ایشان را فحان گویند فاحا که گوید **شعر** ز سر که بخت از آن پیشتر چون فحان
 بند و بی سهری چون پرند چمن بران محب مدار که از روح نامیه سر از این بجا بی سهره نکلان
 و در سر فحان **مع الفخاف** بوزن که گفته گردن باشد شعر می گوید **شعر** بعد عدل
 نو در آن معنی فحان فحان کسی که در دامن از غدا خج **خاک** جبار دوز بر گشت ده
 که شبانان که گفته و دان کنند و فحی که به **شعر** فحان گشت و به **شعر** گشت گشت
 که ران خفا که دور و سبب از حسن و فانی یعنی خطی و مسجد آمده **خاک** فصح فارسی سکون داده
 فحیم همه بود در شب سیه و فحید و کبود که از آن گفته و فحیم به بر کردن بنده است
 منجک گوید **شعر** ترسم خجست رسد که خوف خطی چون که بنده خجست خطی
 انچه در زیر لعل اندازند و از سر خجست سر که بنده **خجست** فصح فارسی سکون در خجست با یعنی

جمل **خجست** حرام داده را گویند شعر می گوید **شعر** فحک انقض علم را و جسته در بار جزا و جگر
 معنی با بر پیکر گشت **خجست** نیر طبر رسیده **خجست** فحان باشد یعنی که می دل بکار و در کی فحان
شعر با دوسه و سه را کن این دل از در و خاک نامین احسان باشد احسان شعر **خجست**
 بفتح خا سکون نون و فحی خجست بود یعنی فارسی که خجست شده باشد الوری که گوید **شعر** باشد
 بر عجب از خجست از خود **شعر** در سبب من باشد خجست و در سبب الفضا یعنی سیه و از سر آمده
خجست بفتح خا فانی که از سر آورنده گویند **خجست** فحان هست که یعنی حسبه الفحی که گویند
 معنی گوید **شعر** با دوز بد پندار که مدامگاه افقون زری و خجست **خجست** بفتح خا و فحیم
 محکم و سوار باشد که انچه در فحان که **خجست** آوارگی که از پختی شکام خواب بر آید **خجست** بفتح
 و فحی دوم صدای دست بر سبب زدن و در سبب نشسته به سبب فصح او از دست بر سبب زدن و
 دیگر معنی دبی که خاک که خبرش از روی می باشد **خجست** بفتح خا و با فارسی مان بر گشت **خجست**
 بفتح اول و سبب فارسی که هست که سر زمان را از یاد کند و از سر خود که سر که بنده **خجست** بفتح خا
 را چون که جوب الفحی بر آسان خجست و دره رفته و خجست نور رسد و از سر از گویند و
 دیگر قسبی است که از جوب و سر گشته و در روی ان رویند و خبره و در نه و سر القی است که بدان
 خجست و اگر گشته و انهم از جوب **خجست** بفتح خا سکون نون و فحی با جابه و در خجست

و لغو ساخته زمان در پای کشته بخاک جاکوب **شعر** ناله گشت بر این ناله زدن غفلت گشت
و دود فانی در پیکر خیزی از جوب که از این دندان گوشت و خیزه بد آن کس
کنده و جوی که خیمه بستانان خیمه را منظر طمانند معروف و شیر بر کسباده را
گویند **بجمله** نفع خانی که ده و طمانند لولیان که زمان فاحشه باز کرد و خواننده دارند **حکایت**
در رساله و فانی نفع خا و سکون باشت نه باشد چون در ناجی **خصل** نفع خا ان الی را گویند که از
پیشی که گفته روده یعنی ز غام گویند نفع را و معلوم باغبین **مع المیم خصل** نفع خا که ز غام است و
و دیگر یعنی باغ یعنی رشتان خانه شخصی گویند **شعر** سپید سلوان بود باشته جرم خرم اندرون
شاد و خرم هم **خصل** نفع خا آب غلط که از پیشی بیرون آید شمشیری گویند **شعر** عدد در حال سر
منبع خور بی کند مغیر و چون چو خصل **خام** رفار بنا رو کشی و دیگر زمان خوش صورت را گویند
ضاق المعایر بهر دوشی گویند **شعر** کاخ او جرم جاد و خوش باغ او بر بنان یک خصل خام و دیگر
معنی گویند بهمانند حکیم فردوسی معنی او بگفته **شعر** یکی نامه فرمود ز یک سام سر اسر نوید
درو و خرام **خیم** بوزن سیم معنی دارد و الی جوی بود که چشم اند **شعر** شمشیر که
شعر و دوجوی روان اردمانش ز خصل و خوش زده چشمش ز خیم و دم حرکت باشد
گویند **شعر** سیم چنبا کرده بود او دست مرا خیمه بای و راجه است سیم جوی که در پستان

ناله

نه کند باشد طمان گویند **شعر** سیمی رسا غرد این و غولین و خیمه های روبر خیمه لایان
معنی این رشته گشت و غولین سیمی و مان گشته را گویند چهارم رنده شکسته روده یعنی شرا
انها خصل خوی گویند **شعر** خصلش را که خورده جیم بود که مکان را که جیم باشد خیم خصلست و جوی
مردم بود و جلا در او خیم گویند و در دست خوی و خیم بود و خیم طبع و در خیم و فانی معنی
خوی به آمده شمشیر فردوسی فرمایند **شعر** و دیگر خوی بد آنکه خوانیم خیم که ما او را در اول از دوشیم
و در کتبی معنی دهوانه نیز آمده **خیم** معروف و دیگر معنی فاحشی باشد و شاعر معنی را بطریق
کن بگفته **شعر** ای سن زن و فرزند تو را چون اکور لاف و ده و در خیم خیم کرده و دیگر بای
نبر او را که رو به خیم گویند **خام** خصل خیمه و دیگر گویند را گویند شاعر گویند **شعر** با شاد و خصل
کیرش افکند بر جا که درون خام و دیگر معنی جرم و داخت کرده معنی باین معنی گفته **شعر**
شان که بر دوشم شاعر گویند بر باد سماع جنگ جا که گویند و دست جوی که بای بند کیر
در جام کیر که در زر گویند **خیم** کیر فاحش است **مع المیم خصل** با شاد و خصل
را گویند **خصل** معنی است که سب خوب از آنجا آرد و انرا اصلش گویند **خصل** معنی
خادوی که از دوشه شالین فانی گویند **شعر** فرنگ و ارشان که فرزان و دیگر سیرت باشد
خود خیم **خاک** معروف و دیگر نام نوا می باشد از نوا می که سخی طبعی گویند **شعر** سر و

[illegible]

خواجه نفع خاکمان بند و آن نیست که گمان حلقه را مان بندند و جلوه کنند **خجانه** جاسی را
 که در جنگ پیشند و زره نبر کنند **مع الی ای حی** نفع خاجوب شدی که بنایان بران
 و گمانند شمر خجی گوید **شعر** هر که نطقین کند اساس غلظت جرج نماید که باشد او را خود بر
 کی خور زو که در زبان گشته باشد و او را دهقان بخت فوه گشت بکنند و شهاب گوید **شعر**
 گزیده گوید رسم تو پیش رده نماید برین بوم بر خوار و خود و بکر ایات باشد که انرا خشنه گویند
 این هر دو لفظ عربست و شاعر گوید **شعر** بان خو که بر جبهه بکلین نه به جیم من بران هر دو
 و حسن و خانی گوید که بمعنی غالب طاق نبر آمده و این بیت را نموده قول خود آورده **شعر**
 هر جا که عمارت تو را خاک گرفته هر کز آن طاق او خوی بگرفته اما ازین بیت **نیر خوی جوب**
 استنباط میشود **خجانه** جداوند بماند باشد **خشنو** خوشتر دورا گویند و خوبی نماید **شعر**
 رستبش نماید که خوشتر شوی ز کفار و به کار بگوئی **خجی** **خجده** آب و هن که بر روی
 اندازند **خلال** الحاد گوید **شعر** با کف در باش تو هر دم رنگت ابر **شده** بر رخ و بر خج
خسی بختین با در زن باشد خوش و این نیز گویند **شعر** ما بوی عجب خیر و حسن سلطان
 محترم ما احترام دارد و اما در **خجانه** نفع نام و لایبی باشد در ده لقا آمده **شعر**
 داشت مالی بر کسبای **خجانه** منعی و نام دختر کی و سه کا و **خشنو** بوزن بدخو مفرد و قمر

در خشک که بر نه و بعضی یعنی پوست و خشت آورده اند **خسته** نر و نر و دمار که در جبین
 و غایب گوید **شش** نفخه که در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا نر و هیچ می جا نباشد برای
 می جا **خسته** نفخه که در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا نر و هیچ می جا نباشد برای
 و خسته **خسته** یعنی خود مراد و خود **خسته** آن باشد که در دکان بر سر خاک نر نشسته و
 خود بر خوشه فرو نرند و بعضی وصله و غایب و خاف بر دکان و **شش** نفخه که در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
 باشد که خوشی نر گویند و **خسته** نیست **خسته** نفخه که در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
 شش **شش** نفخه که در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
 و هر زده گفتن باشد شش **شش** هر مدح افزون که انداخته است نر و یک فصل باشد
 و خله و بعضی کم شده و بر آمده و حضرتی گوید **شش** او مراد و در آن بکرده مراد و در آن بکرده
 و در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
 و نفخه که در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
 بدان مانده خبرش که در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
 کشی بان زنده شش **شش** کشی بان زنده شش
 بزرگ و خسته و رانده و رفته و جگر کرده باشد **خسته** یعنی نباشد شش غایب می فرماید **شش** سبی

مرادش

مر و شش با بعضی خواجیده سترنگ از لاله و گل بر سبب **خسته** نفخه که در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
 باشد شش **شش** نفخه که در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
 و این از نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
 کانی گوید **شش** گوشت خسته را بر از نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
 بعضی سبب آمده و بعضی خسته و در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
 که غایبان کردن او نرند و او را اجبه نر گویند **خسته** نفخه که در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
خسته که نر و نفخه خسته و در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
 و در بعضی نراده شش **خسته** نفخه که در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
شش نفخه که در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
 را نر گویند **خسته** سبب بد خویشند و خوشه می جا
 نفخه که در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
خسته سبب بد خویشند و خوشه می جا
 خطی و نفخه که در نه سبب بد خویشند و خوشه می جا
خسته سبب بد خویشند و خوشه می جا

ز خورشید آسمان در گذشت و زین زمان را ورق در نوشت **خفته** بفتح خاء و راهل توی باشد
 که خرد خرد نیکو بنده **خفته** بضم خاء و سکون را و فخری را نیزه و شاره انش باشد و لغتی که در
 که بر قول و فعل کسی که بر نکر آمده و یا بخواجه ها که بده **شعر** جو خست از بی پر جو و مار و نه که اند
 نه بوقت رخصت خور و مکرم و دیگر معنی تفسیر کتاب زنده و باز نیست و در شعر حسن و فانی
 بهین معنی آمده و بس **خفته** و رنجه بر از المعنی پاره گوشتی باشد که بر خفته که زمان روید دور
 موند بر سوط که خود بر خیم خاور و اهل کوهی که خفته و در گفته خاور بر فرج زمان روید دور
 مسکون است خواه بر اگر **خفته** بضم خاء و راهل توی را که بنده که در دام بند و در هر صید
 کردن و از راه پاند امیر که بنده و بعضی طوطی خوانند و بس **خفته** حروف ز که بنده و بعضی که
شعر شب از خور روز که در سنج شود بر پیش جو پخته و او را خور نیکو بنده و بعضی
خفته بضم خاء و راهل توی است و در نوبه خانه باشد که از خانه جیشی باز نه چند دفعه که ما و در یکی
 از نسخ مسکون است که خفته خانه باشد که خوب و او را زنده از خانه بر آورده و صفایان است
 بران بران باشد و در ورون باورند و دفعه که مارا اسکند و در سند بسیار باشد **خفته** خدا
 خانه و شمع و حاکم و بعضی دل و روح بر استمال گفته شرح لغتی که بده **شعر** خواه مع الفقه که
 در بنده است که در خفته خداوند است **خفته** ماد او معده و دهان خوانسان که

کرت

که گشت بفری و او است **خفته** بضم خاء و فتح جیم فانی و در شرقا نه نوح و سوس آمد و کدانی الاسامی
خانه و **خفته** در و لغت را و از نون دوم با الفظه می را خوانند باشد و این را
 معنول است **خفته** معروف و دیگر بر سینه یعنی بفتح شخ لغتی فرما **شعر** خوشه که در منزل
 ساخته شود را بریده اند **خفته** بضم خاء و فتح جیم معروف و صفاک شود و با اید منه **مع الباء**
خفته که با خجک باشد شعر که **شعر** بخت و شمشیر بر و در و در باشد فونی بر باغی را
خفته بفتح خاء و سکون همان خفته که گشت **خفته** بفتح خاء و سکون و ادب و در باشد و فقیه
 عادت و بخت و دیگر جزو را که بنده که در بنده و بخت بر سر نند و فقیه که **شعر** بسیار است
 میان شهر و کوی اندر فر نیست بنده از میان خوی و رخ اند **خفته** کل ز و خوشه و بانی
 منی خست خانه شاعر که **شعر** جوابی که گفت خوش را خاری و خیری او در و رخ زنده
 و در کردانی خانه را که بنده شعر فحی که بده **شعر** از نون اول **شعر** ز و در بنده و شمشیر زنده که بنده
 خور خیم و بعضی و هم هر که **شعر** پادشاهی که گفت طایفه پیر باشد از طایفه کین خیری
خفته بفتح خاء و سکون و در فخر او معنی و در ادب **خفته** بضم خاء و سکون که بنده شرح لغتی فانی
خفته بضم خاء و سکون که بنده شرح لغتی فانی و در ادب **خفته** بضم خاء و سکون که بنده شرح لغتی فانی
خفته بضم خاء و سکون که بنده شرح لغتی فانی و در ادب **خفته** بضم خاء و سکون که بنده شرح لغتی فانی
خفته بضم خاء و سکون که بنده شرح لغتی فانی و در ادب **خفته** بضم خاء و سکون که بنده شرح لغتی فانی

دو نموده و اوقات بنا فرشت یعنی گروه خود و تمامی آمده **مع انما** و ختم و ختم شده
شعر گرفته دلم خست جرات را زنده زنده بجز آب را **در دلت** و دلخیز که زنده را
 باید **و محبت** نفع دال و میم و کون ما و من جمله در خست که چون گرفته شود بوی خوش دهد
 و عرب او را غار گویند و رستگان و بجا رستگاه **در سب** همان در آب فروم که گشت
 و این اصل است چنانچه اعراب فرمایند **و** در اوقات نمودی جو علی حرف مضین
 همان در دای حرف **و شت** نفع دال و کون و شین معیله یکی باشد و در خست
 نفع یعنی یکی باشد **و شیطا** را گویند یعنی خست که بنده با نرا و نرا تمام
 بیان خبر بر و در و سل و نام فرست از قرا و اصفهان و نام موضعی در شیراز که در
 و شت از آن خبر گویند و شرف یعنی و لا یعنی از رستگان زنده آمده **و شت** معروف
 و دیگر یعنی خوشبده و او کرده خبر آمده مثال این معنی سراج الدین زاری فرماید **و شت** شکر
 و خست به برش و ام و افسوس و خست احش **و شت** یعنی خست از خست که گویند
شعر مند و او دکن در کز جوی ساق کباب و شت خست آرد و الف جبر **و شت** یعنی
 صبح و یعنی در نام و بنا رستگاه بهر معنی خواهد بود فرماید **و شت** یکی محاط و دین دل
 بخون که با شگفتی از زنده بعد از اوست **و شت** در وقت و خست و خست و خست و خست و خست

فرمانی

نوبت از بازی نبرد و خست و کسرت جابجایی از نرا با مثال قوه و قدرت منصور شری که **و شت**
 بدست لطف نوبت **و شت** با هم **و شت** هم الم ضرب زنده در مثال و یعنی خست شش جی فرماید
و شت کنون سر و ست عروبی و جبهه رستگاه و این است یعنی قوه و خست آمده
و شت خواهد که است که در وقت و زمانی من کسرت خست و کسرت **و شت** یعنی خست
 که عکس شش باشد و معنوی و بار و زنی را گویند **و شت** مع الیم **و شت** که است که حرف
 که آفتاب کرد و او خبر کرد و در عسکان او را گویند **و شت** که در دال و فتح را و آفتاب
 و سکون و فتح را و خست یعنی آن که از او خبر خست و کسرت از خبر گویند و یعنی جی الم
 باشد و این خبر گویند و این ان الشرا یعنی خست و شت و در اوقات و شت و شت و شت
 رسیده **و شت** نفع دال و ماسکی باشد سبز و طلسم شرب و او را شت و او را شت و او را شت
و شت کسب باشد شش جی فرماید **و شت** با سوز فرماید و است و شت و شت و شت
 فارون کنج مع الیم **و شت** که گویند که معنوی را گویند **و شت** مع الف **و شت** نفع
 دال و سکون را و معنوی را گویند که از جابجایی رسته و در فضا است باشد شش جی که **و شت** جی
 و دین شت و شت که خست او را بنمود و در جابجایی و او را شت و او را شت و او را شت
 منصور شری که **و شت** خلیف و عطار و بنان و شت و شت و شت و شت و شت و شت

[illegible]

درم

در ثبت اسرار و اعتقاد کنند و دیگر معنی اجابت و حضرت خبر از خروج نظامی فرما
شعر کار جوهر و نغمی از نور بر دهنده بدستوری کسور بر دوز بر صاحب قلم را سر و سر کشته
 و این کشته و غیر آن کلمات فعل از دوازدهای سحر اصل از خود کسور کنند و کسور است
و نیز روز غیر شریف از نه و پانزده و شصت سال که به **شعر** همه کامل و در هر یک
 باشد روان همچون باد بر آبی چیده **دوازده امک و اداس** هر سه نام حضرت اهدی
 باشد چنانکه در سر پادشاهان مجاری خبر الطمان کنند و در ادات الفضل مطلق است
 که او در اسم حضرت اهدی است و معنی دهنده **داس** و خبی که کسور کنند و شصت
شعر دوم دانش از همان مبنی که برای خوشی می دارند و دیگر دلی که در آن دکنه
 کاربان را بر آن آورند و معنی خانه و محله عرکت **و نیز** کسور ضابط و حافظ و قاضی
 نظامی فرما به **شعر** کفایت که در در این کاسر سنا که است برور با به بار و **و نیز**
 ساخته کسی بر که احاطه کنند ضایق المعانی که به **شعر** چون سپهر زینت کشتی کارکن
 او و دیگر چمن و سکار است **و نیز** روزی سرور در حضرت که انرا عربی صحیح
 گویند مضمون ال یعنی دنیا را که عربی ساده گویند **و نیز** شغاف تا یک
 مسعود که بدشال آن **شعر** اخراجی انساب در از فردان کی و صبح است و دیگر **و نیز**

چونده کام یکی هنری بد و با خوش نام **دوش** عطا باشد شمرخی که بد **شعر** نیست
 نو بخیر عدل عطا نیست کار نو بخیر داد و **دوش** علم را گویند فردوسی که بد **شعر** را اند
 آمد در **شعر** سپاه سپید از و سپید سپاه و دیگر است که سر جان و گفتن آن را بود **دوش**
 سوره بسطه المصدا را گویند شرح نظامی فرمایند **دوش** بی سپهره و خوارگان دست خوش است
دوش جادوش را گویند و دیگر معنی آن سر آمده و در اقبال آمده که بد **شعر** چو در ایام
 سکه زینده یکی دوش را هر که کشد و دیگر معنی خبری مانده نبره که جاک که جادوشان بر
 کبرند تا مردم را از سر راه ملک و دیگر بد **شعر** نظامی فرماید **شعر** هر کام از برای دوری
 سنا ده زکی با دوری هم فرماید **شعر** به **شعر** که با هر کس نیست سنان دور است
 و در جامع اللغات بنام می طو است که دور باشد حاج مانده که بهی خست که بد **شعر** حل
 را گویند **دوش** نام مردی است که عذر را از خدمت حضرتی گوید **شعر** یکی سرای است
 و او **شعر** نام که شنبه و سبزی کام دایم **دوش** تر خست چمن را گویند جانیه شاعر گوید **شعر**
 قضا را بود انجا دوش که می که بروی خست بگردند برمان **دوش** مردم را از درگاه پاد
 راندن و آواز کردن جادوشان و چمن که شنبه پادشاه از کانی و معنی هم و همان سر آمده
 و او نیز نظر رسیده و این بیت را سواد قول خود آورده و بی درگاه ششم

دورانی

دور باشد نام دوش زده و گفتن کرن و دور باشد **دوش** نفع دال و سکون را و
 ضم **دوش** را گویند شاه ناصر خسرو فرماید **شعر** سبک که به سبک است این گویند که دال انفسار
 جهان را از حشر **دوش** زین خانه الفج ازین حدن که **شعر** سبک که ملاذ و حر و لا غر و در **دوش**
دوش نفع دال و سکون را و دیگر معنی سپاه و انبوه را گویند **دوش** سبک دال امر از داد
 باشد یعنی بدش و این از **دوش** نفع دال و سکون را و **دوش** نفع دال و سکون را و **دوش** نفع دال و سکون را و
 شمس مونی که بد **شعر** و دیگر آن بر نو خست **دوش** که از آب آن خمره و دیگر در **دوش**
دوش و دیگر فراموش فایده باشد و اسیر و سبک معنی مضبوط و حکم نبر آمده
 باین معنی این بیت فردوسی است **دوش** دارد و گفته **دوش** چو بهار شده سبک دوش
 لکار اندیش ماره و کشش **دوش** دال و سکون را و **دوش** سبک که به سبک است این گویند که دال انفسار
 کسی در نیاید و لغوی است **دوش** گویند **دوش** چهار معنی دارد اول اول گفت را و دم
 بهی که شده مثال مرد معنی خواهد بود **دوش** و دوش و دوش **دوش** دوش و دوش
 خطیب و دوش و دم کرد و معنی مرد دوش سبک بهی که شده باشد چهارم از **دوش**
 باشد یعنی بدش **دوش** نشان باشد و معنی الاسرار گوید
دوش صید جان خود را و **دوش** دوشی از بهر خوش نامند و دوشی که معنی نه که بهی که

د لنگ نفع دال ولام آلتی اینین که منین نبرکوند **د لنگ**
 مکر دال و نفع را و فاسی بد خود بکار دار باشد و معنی خبر و این سر آمده عنبری که بد **شعر**
 بیک قد یک در اینک جنگ داری ملک تو بر ملک شخ و نونک در با مال و نفعی
 بد است و بد خوانده **شعر** کاز بد را گویند حکم خانی فرما بد **مکر** که مگر گشت با و لام
 که همه بیک رفته و **شعر** مکر برای محله خوان با جری مثل این گوشت بران نه **مع** **ال**
د **شعر** نفع با علامتی باشد که در صحرای این فرو برند ناصب از آن برسد و بد ام این
 خبری که بد **شعر** افسان بد این رسید که بر و نفعی طبعی **د** **شعر** صید اگر صحرایم آواز
 بنزد و شخ سرش از دال و در نفع مکر با نبر آمده و در نفع میرزا **د** **شعر** آمده و معنی علامتی که
 اطراف رخت است که بد و نفع و خوش از خانی زرع و در نفع صلی و اهل معنی نفع
 باشد و **شعر** نبرکوند و ادا و سامی **د** **شعر** نفعی اهل که گشت و نفع
 و اوست که با و محله **د** **شعر** صحرایم باشد و **د** **شعر** نفعی صحرایم و بد
 باشد و **د** **شعر** بکون هم هم نفعی و اینا باشد بهشت کردگان که اینان سر آمد
 نفعی به نفع که بد بکون هم نفعی و نفعی باشد و محله آمده **د** **شعر** نفع ال و بکون
 نون و کراف بد و بی اندام و دولت باشد نفعی **د** **شعر** جاکر گشت در محله

شاه عالم

شاه عالم و خبر و نفع و د لنگ **د** **شعر** مکر دال و نفع و نفع میرزا با و نفعی
 که از نفع بعد از بهاری و در سما مانده باشد و در نفع نفع دال و نفعی که نماند که بی
 در و نفع که هم رسد و در نفع نفع دال و نفعی آمده **د** **شعر** بعد از لام هم نون و دال
 خود نفع رسد و کند که بران کنند انرا زوده نبرکوند **د** **شعر** نفعی بکار و نفعی شخ
 بعدی در بکون که بد **شعر** برو نفع و نفعی دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی
 و در نفع نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی
 و نفع نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی
 کنند که کند از آن و رسد با و در نفع میرزا نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی
ش **شعر** که نفعی با نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی
 به نفع رسد و نفعی دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی
 نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی
 و اهل نفع نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی
 و نفع نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی

د **شعر** نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی نفع دال و نفعی

ارند خنجر سراج الدین قمری که به **شعر** می در ای جهان بیازنا نجریم که سوی آب رانده
 نشسته بریم **دین** یعنی خشت دل و دلاورد و لیر و ناکند لاجایل را گویند **دال** یعنی
 دولت اندوزی فرماید **شعر** ناصر دولت دین و دین ظاهر است یک مد و تیرت دین شد
 و تیرت دال **داخل** نظم خامی در آفرین باشد که بر دست طین از جوب کسک سازند
 و آن که ز شکوی باشد که بختش نیست کند **مع الیم** نفس و آفرین و دلم کسان مثال
 و دلم مولانا حاجی گوید **شعر** چون کل خندان ز دم و شکفت غنچه خندان شکفت
 و مثال یعنی هم حکیم خانی فرماید **شعر** کاوه که زدن بر سر خنجر کسک کی شود پاری
 بند کوره و کستان و دم و دم یعنی بوی خنجر آید **دلیهم** نایب باشد و شهنشام گویند
 جو بهیمشای بر سر نهاد جهان را سر سر همه داد و اندر او **دلیهم** شکر گویند **دلیهم**
 حوی که بدان نام خانه پوشند **دلیهم** یعنی دال و سکون را و فانی و کفر خفا و دین
 و بد طبع را گویند جان خطا کر است از دگر بد باشد و خیم که خوی و طبع را گویند که طبع
 جلا در او خیم گویند فردوسی فرماید **شعر** بد زخم فرمود کین را که بوی بد را اندر او بر سر
 روی و یعنی بد خوی و بد طبع هم فرماید **شعر** کجا جای دیوان در خیم بود و بدان جا که سیل را
 بیم بود و یعنی در **شعر** بخت با خیر آید و خنجر که خنجر کانی گوید **شعر** خان شوخ و وضع

کنان

کنان سوی او که باز آید از دشمنی خوی او و در سال و هر که به **شعر** تا به در غم نشا ط کرد و در سپهر
 شد و غم سینه **دلیهم** بوزن هر هم نام بر وضعی که شراب در غمی بزرگ حکیم
 سرور فرماید **شعر** شراب در غمی از جام شاهی با دلی نوش کن از وضعی نام **دلیهم** بکر
 دال و فتح را و فارسی حکیم و اندوه کین باشد خنجر و آن که به **شعر** زخم کوبه خنجر باشد
 اندوه غم دال از خنجر بسیار خبر کشت و دم **دلیهم** بوزن هم روی را گویند **دلیهم** یعنی پای
 و معنای **دلیهم** بکر خفا و صحرای زرق و زری باشد **مع الثوت** **دال** یعنی دال
 نشا ط رخن بود کسی که خنجر طرد و گویند می و نیک کی گوید **شعر** بار و لایب شد
 خوشتر و بیشتر بدین شغل ساز و عدان **دلیهم** یعنی شهنشام ط باشد **دلیهم** یعنی دال و کون
 را و معلوم نام شهر است در حوالی سمرقند از االیس گوید **شعر** یکی از جای جرم جان شهر
 بیامانی بر دعوی ز دم مانده و رها و رخانی **دلیهم** نام بدر کسک و کسک حکیم فرماید
 فرماید بهر و معنی **شعر** نهادم تر نام کستان زنده که بالو بد کرد و کستان و بند در
 لشکر حسن و فانی نام جانی باشد امیر مغوی فرماید **شعر** اگر کستان جا و زنده
 کرد و بنابر دگر و بالو کسکستان و بخاطر این ضعف هر کس که کستان درین مبت زال
 از به او بنابر دگر کی شهنشام و به معنی جا و در نسخ و کسک و ده و دگر سر و دایب کسک

حکیم زنی فرما **بشود** بعضی عدل مروتی به آن جو که در عالم رفته افضل و عدل نویسنان
 میدان بستاند و بکرامت مروتیست و در سر قد و دیگر جمیع دست باشد سدی که به **دست** و نشان
 که نو داری ای پسر دی بس دل جبری مکر و نشان **و نشان** نفع دال در او سکون را و نو
 رفته باشد که در سوزن کشند **دست** در نفع یعنی زله و ناله کو شستنه **دست** لمن داد
 رن کوه و سنا و خوان که از سر جهان آخرت بر انخوان اما و نرفا به معنی سر قد در از باشد
 که در نرفای اندازند **دست** خوب لغیم باشد سو که **دست** بر آکنه پربان
 بر نه ها که کشت کش خبر دار پربان **دست** معنوی باشد و دستکافی شرای بود
 که با معنوی خورنه شمس خجی که **دست** دستکافی محرابش خورنه و نرفا کو شستنه
 باد و نشان در سامی فی الاساجی سال باشد بزرگ از سالهای دیگر که کبی دهنه کشتی
 عیان با خورنه **دست** مرغی باشد صبا دماند اما از او حکم او را و بر او را و ان او است
 آن گوشت که چون کبی از آن خنده صبدی کند و عاجز آید بکبی و کرباری او شود **دست**
 از هم جدا کردن و دیده و نظر بر چیزی انداختن باشد **دست** و نرفا سر قد صدفه و که
 باشد که پیش و رنند به طوطی نشستن و سکون نبر کوبه اما در ادوات الفضا معنی طوطی
 گاه آورده و غالباً که این اصحت و این موبدان قول ابوالفرج که **دست** که برایش آفتاب

دار که در این

دار که ز نماندش دارا فرست **دست** مکر دال و نفع اول گفتن و او را کردن **دست** بعضی
 کردن **دست** و آن باشد حکیم سوزی که به **دست** و است و او هم خال نرفا کشت آن منم سال
 و ماه بسته به آن دام دن دام دل **دست** نفع دال و کسر دال و در نرفا به **دست** به **دست**
دست نفع دال و بای مروت و کاف نرفای و نفع عین معجزه سکون رای محله و لام حفر
 که از این آن مردم بایان باشد **دست** دستا و خوان در از که در همانها اندازند و در از
 سفره نبر کوبه **دست** نفع دال و سکون را و نرفای در نفع حشرت باشد و نرفا سر قد
 در سوزن و زلون با نرفای انده مکر دال و نفع صدفه و سکون را و نرفای و لام **دست**
 زدن و حمل آوردن و در بدن کردن **دست** خمدن **دست** نفع دال و نفع
 از سر خواندن باشد و در نرفا سر قد و موبدان **دست** و نشان کشت که دانه باشد معجزه که **دست**
 بسی نفع اند ز سر ای و کشت شیشی ز کوبه سده مار لاه و زبستان ران و در نرفا
 نوزن و خشان باین معنی آمده **دست** بایان باشد **دست** و نرفا سر قد و نرفا
 باشد **دست** و نرفا سر قد هر دو کشت خانه باشد **دست** سوزن باشد حکیم خفا
 که به **دست** همه بی سفره و سکون با نرفا که ز سر نرفا قیمت یافت در زن **دست** بعضی
 جان **دست** آن است خازر که نیکو در بجان خود کوبند و حکیم خفا فی و نماند **دست**

وال در اسکون و اوین آمده و بمعنی فرج نیز آورده **و ال و دیوه** و ال باشد
 گمان قمار بازند **دشگاه** بفتح و ال اند و خشم آورده باشد عبد الوسیع فرمایند **شعر** بکس که
 گاه در گاه بر سر تنگ در لاله در بحر همان **دست** بوزن جنه بمعنی درم کساح کردین
 و کساح باشد چاک روی گوید **شعر** غلبت از غلب گساحم که نواری با دم بسته و در
 بمعنی باوری بهمانست ساشش ه ناصر فرمایند **شعر** بسته بر آبشش که خدای نادور مرا
 مکر بسته چون ازین دبا گشتی هست که دهد صلاح مرا بسته و دیگر بمعنی از برافرازا
 نصیحتی از خوب و خیره آوری فرمایند **شعر** که نشوای من تو جز سیاه تو ارشادش
 در شرفه بسته با دو بسته بر با جبرایر گویند **دست** بوزن جنه باشد هشتا و پنج که **شعر**
 که گشتا بر تو فرج نوای هر که خراب و کس زنده آن خط و آن کشته **دین** خوره است که در شرفه
 و ابر شنبه افتد و بزبان دهد **شعر** که در شرفه است جو بر دانه ما نشن ناز و هر که اورد
 نه چون دیوه در شرفه است و در شرفه نیز بمعنی از شد و بمعنی جوی که اندام را بدان خارند
 و در نو که خون زنده از بدن آدمی بکشد نیز آمده و در صید نه الی ریگان مسطرت که در وجه نام
 کس نیست که او را از نوک نیز گویند بفتح راه و هم و خشم و خشم غلجی فرمایند **شعر** همه چون
 دیو با دهک اندازد **دوه** بفتح و ال و در شکم گویند باشد

اسا دل نا

رساند کس که گوید **شعر** در ده من شد است از نعمت چون نختان خصم بر عذره و دیگر در
 مسان دو که را گوید **دوره** بفتح و ال اسکون را و فتح را و بجز شنبه علف با هم باشد از یک
 گوید **شعر** در مجلس روزگار است ای کس که زده رسیده را بسته **شعر** عطا وجود باشد
سینه بوزن مسخره دهن دانه دار که علف چنان دارند **دسته** آن بود که زیر بغل
 را خارند که باعث خنده بی اختیار شود **دسته** فسی از طراط باشد و در ساجی و البته
 آورده و گفته که اندام نیز گویند و بمعنی دفع خوانند و بفتح و او اسکون ها و خوش
 سبب صمد **دوره** بوزن صمد پیونده دانه باشد **دسته** بفتح و ال و سبب صمد اسکون
 را عطا باشد **دسته** بفتح و ال اسکون را و غلبن معجزه ای که در گاه باشد و در شرفه
 و در شرفه نیز باین معنی آمده اما در ساجی مسطرت و هم ما الفرج بین جملین **دشگاه**
 بفتح و ال و زرد کاف فارسیست خواهد و زاهد و در سبب و در کلاه بفتح و ال نیز باین معنی آمده
دسته بضم و ال سنگ باشد **دسته** بفتح فاقم و بسته به لام که بر صحوای را گویند و این از
 شمر بر از منقول است **دسته** بضم و ال و کسب سبب اسکون با حلی با جیم فاقمی در شرفه
 میرزا اباسیل باشد که چون بر زمین افتد نمواند که برخیزد و دم بر زمین زنده **دسته** بضم و ال
 و فخر نون و باه و بر مردم فخر نیز اطلاق کنند **دسته** بضم و ال و باه و ناری اسکون

نوزن و نفع خاف در نسخ میرزا نوی از قضا او بنج و سیر طره شمل و سیر باشد **دند** و نفع
 دال و کاف فارسی و لام سکون نون در نسخ میرزا نوی باشد که از نادان نازدین نسبت
 باشد و در سامی فی الی الی سامی و کاف لاده نوزن نکاله و این جهت **دند** نفع دال و نون
 لغت و شادی باشد خلاق کو به **شعر** حاشی که کند پیوند با طبع نغم طبع عطر است ط
 ان بدیده اند و در نسخه به معنی و بدین آمده **دول** نفع دال و لام سپهر شراب و معنی
 گرد ما سیر آمده و در سامی لغت دال همین گردا و باشد و در پیوند نفع دال و نون معنی که
 آمد و لغت دال شخصی باشد که خود را دانا و بزرگ داند و نباشد **دول** نفع دال و نون
 نازی و نون به نسبت شب و زبور و سوزن و امثال آنرا گویند و در نسخه **الفصل** میرزا نوی
 اما در سامی زنه نفع نازی فارسی آمده و نون بحدف دال و واد با بن معنی آمده و این جهت
رشته نوزن خوشه طریقی که در آن شیر داشته **ده** نفع دال و و کاف فارسی لغت
 و لغت و شجاع را گویند **ده** نفع دال و ضم نون زبور و از پیش را گویند حکیم خانی فرماید
شعر مرکب شاه اختران رفت لکاح مشرب شش می داده و در نسخه **ده** و از درج
ده نفع دال و ما همان دین که گشت و در نسخه که گویند زعی از جواهر کم از باشد که
 که نفع پیش و هیچ بود **دین** مکرر دال و و فارسی جواهر و ای که نکش سیه باشد **دند** نفع

والان **دست** نفع غل و از خطر بات مرکب که برکت میدارند بنا بر شش شمار کنند **دول**
 مکرر دال و نفع لام معنی دال باشد باضا و ما سیر جری که بد در مدح و ذم **شعر** خرد و نه ملک
 او حوان و ملک ملک است چو قران او چو سنا به فرست **دین** نفع دال و سکون را و کاف
 و با و حلی و کسر ما و سوره و جبری باشد که لطیف صوره در بیان گوشت و پوست مردم به آید
 و در او ششیل خوانند و لغتی گفته گویند لغت غن معنی و نفع دال جمله **دین** نفع دال و کسر
 و نفع غن و در او بجهت سخنان و دم لب را گویند لغتی غلب نوزن طبع خوانند نفع غن
 و کسر بن هم و سکون پای حلی

دست آنچه از این سازند و در روز حجب بر سر کشتند و لغتی
 گویند نفع خاف و نشد به فاد و نسخ نازی معنی پاره میر آمده **دین** نفع دال و نون
 را سوراخ کند **دین** صدوق کرده باشد و سوراخ که اموات را در آن نموده سوراخ کند
دند کوفته و در سامی فی الی الی سامی معنی مکرر و ناسبا کنند و لغت خطا بر آمده **دین**
دین و **دین** معنی دینایی که تار و دو کوس نجاک فام نباشد و لغتی معنی که
دین یعنی کسی که جن داشته باشد **دین** نفع دال و نون معنی که در جن و دین سخن
 شده باشد و سیر به معنی نفس که نباشد شیخ نظامی فرماید **شعر** زاین از بار آتش خم گرفته

و در آن روز و در آن وقت **دوازده** یعنی آن دو کی که برسمان خبر بخوان بان باشد **دو** یعنی
 وال پسین برسمان که در روز دوازدهم چون جلا همه را از او بر دوزد و آن جو نیست که جلا بر سر
 بچند و در آن حال یعنی گزیده برسمان باشد **دوازده** یعنی دفع دال و را حربه باشد که در دم کلان
 که با هر که ماند و دست بر آن نشاند حسین و فانی گوید **شعب** و هر ضایع ناخوش
 و دره بش بره ز غاب و صد و چون کسی که در آن از خواهد او اشارت کند موی ساطع را
 در ساجی سطر است که دره شمشیر است که یک که در طرف او بر باشد و سرش را یک
 باشد همچو سنان نیزه و در هر جنبه است اما سر خور پس باشد و سر دره را یک **دوازده**
 یعنی اگر **دوازده** و **دوازده** هر دو که ای را گویند **دوازده** یعنی دال اول و دفع دوم جو بی باشد
 مقدار نیم شبر که هر دو سر از سر گذارند و سر زمین گذارند و جو بی در آن خندار یک که بر دوزند تا او
 از زمین بر خیزد بعد از آن همان جو بی در دوزد و سر دوزند تا راه دور برود و ششگی و کور در آن
 طرف آید و آید باشد آنرا بر کشته باشد از دوز که جو بی که سر زمین نصب کرده باشند
 در عرض نهند تا بر آید و آید باشد و آید باخته و درین زمان در اکثر محال آن جو بی که یک را
 بل کریند و یعنی فکر گویند یعنی خاف و دفع لام و آن جو بی در راه خند خوانند که مغفالت
 خوانند **شعب** بوزن چشمه نام مبارک را برای **دوازده** یعنی آن که در بدن او سکون

و اشکال

و اشکال آن که دم نبر کند و بر برف و سر با بر و شش غلجی گوید **شعب** کرک از دست کی بر
 دارد و با خود کند پلاس دارد **دوازده** یعنی دفع دال و با و را و شرفا مطبوخ باشد **دوازده** یعنی
 خاندان دوزده جراع و در شرفا بر یعنی بر صخره آمده و بعد از آن حکم انوری گوید
دوازده یعنی دفع دایره باشد و در شرفا
دوازده چشم دوزده با بن شال خبر حکم فرموی گوید **شعب** عود دوزده شنبه برسمان آ
 لغز و در هر یک که در آن کام **دوازده** یعنی غلجی طالع سلم و دوازده شال
دوازده یعنی دال اول و سکون دوم
 دفع لام و دوزده و دوزده کلانها دفع همان دوزده فرم **مع التبا** **دوازده** یعنی
 از ناخای خدای تعالی است **دوازده** یعنی خودی که می بوزند شمشیر خجی گوید **شعب** بر سر خجی
 از زمین افتاد **شعب** و در شرفا او را یک است **دوازده** یعنی دفع دال و ضم با و نازی و کرک کاف
 نام همان شبر که که گذشت و او را العربیه می گویند خوانند **دوازده** یعنی دال زبان پاسب و محمد
 بند شاه گفته که که بطلان این زبان را وری سکون که در زمان بهمن بن هشتاد بار چون مردم
 اطراف عالم بد را وادی آمدند و زبان یکدیگر را می دانستند پادشاه فرمود و نام داشتند
 زبان فارسی را و وضع کردند و آنرا در بی نام کردند یعنی زبان که سر درگاه شاه بان حکم کنند

و حکم کرد و در جرح محاکم بان زبان سخن گویند جهان را این وضع خوش آمد و بدو نام
 شمع و با کبره شد و نوری که به **شمع** شمع است به شرح بطا و جدرام چون زبان نطق است
 بالفاظ و ری و دیگر سبب بدیده را که را گویند همچو یک در **شمع** زبانان فروست
 ریش ریشه بنده و روحانده دیو پای **دیب** نام یکی از گنجهای هست که خسر و پور
 شناسد **شمع** دیگر آنکه نامش اگر بشنوی خوانی و را به خسر دی **دی** خسر را گویند و غیر
 یعنی یک اسکران آمد شناسد **شمع** که آن روی اسکران است پای بر بنده نام در نظم
 و دیگر یعنی سرگردن سخن آمده و در خمر نیز از حال سماعی که به **شمع** زبس که می گذارد و نیم خمر
 در پنج بجان رسیده ازین شاعران هر نه درای و دیگر احوار آمدن باشد و نوری که به **شمع**
 از خمر این در خدای و جبار و جباری درای **دشکی** بفتح دال و شین هم در کار را
 گویند شاعر که به **شمع** دشکی و شوی و شکی خوش **بر** دال بشتک ما از بیم
دغی بفتح دال و ضم عین و شی که بود و طس و در کارگاه ان دختر بی یافتند و نزد کا و کس
 و از نبات ملک بود و کا و کس او را در جبال کاخ خوش و آه و سبب خوش از نیت **دشک**
نای از طاعت گفتند و خشم آلوده **دالی** نام حکم خاداکه اسکنه ریش به پادشاه و
 برنی با و او را حکم بر و عمو و شمع لطیف **شمع** دوالی نام آن سوار و لیر به اردو

دس قشع یعنی شمع ریاضت جو و او علم کردن شناسد **شمع** بکفر اگر
 بشود ز به نشان و قشعی کل خوش را و جهان **دشک** شرای که است و قشع و بعضی
 گفته اند بالا است که کسی در نوبت خود به بگری دهد **دافعی** و در نیمه یعنی جنگ آمده
 و این است شمع لطیف می بود قول او است **شمع** جهان را در او را و درای طلب کرد
 از اسرار زبان با و ری اما ازین است خواهد صاف فرماید **شمع** لاله سحر که در کس است
 بر نام فتن و او ری و درم پای رب کر او در کس این معنی می شود و او ری و فتن و شکایت
 و فتنه باشد که بر حکم باید عرض کرد **دشعی** بفتح و ال و شرفا می معنی که فتنه ری و شکایت
 آمده **دشعی** اینجا رهنس سوره خوش می و فتنه و عطر بدست گیرند و بدین را **ده**
بانه و می و شرفا می معنی زب و فرود آید و ای آمده که ای المود **ده**
مکون یعنی شکایت و هر کون و به **دیده** کاف و سی **دشعی** یعنی پادشاه **دشعی** یعنی
 دال و سکون کاف و جهم فارسی اینجا زبان بر دوک مانند پخته و این را که در دست گیرند
دو نای یعنی دال و ز و به و همه غیر گفته اند نوعی از فرامی که از نای گویند **دشعی** بفتح
 دال و غا با جمل که **ده** **دشعی** اول زمره تمام جبار و دوم زمره نای
 بگو **شمع** برست این که در سخن شی **ده** و بی زمره نیم **دشعی** یعنی از خبر

بنوع خوش و سبزه و معنی دو رنگ باشد یعنی سرخ و سفید و روی کوبیده **شش** یعنی بی سرس
 ای و انگش که خون دل در خاره خوش و درخت و سبزه یعنی دوس فرخ نبر آمده **شش** که سر سبز
 و عیش را گویند شش فلان می فرماید **شش** زمین بوسه کای شیرین خداوند را پیش روی و پیش کوس
 بگفته **شش** بضم را نند نو بد طبع باشد و دوش بال بر این معنی آمده و گشت خلک فانی گوید
شش بضم اوض که طفل گرفته است که بهر لحظه روشن می شود **شش** یعنی بده **شش** انبار غله
 که از اجاش نبر کنند **شش** بضم را و شرفا سبزه باز و دوسا دو دست باشد چون از هم بگردد
 و اثر از شش نبر کنند شش شاه ناصر فرماید **شش** کجی کوه دان هر چه در کوه بر سر باد با شش
 ریش و شش یعنی خرابی سبزه نبر آمده و درخت یعنی زمین بر فراز شیب آمده **شش** شش
 درخت میرزا یعنی آب چشم در شش و آب چشم ناب آمده و رنگ در شش نبر این معنیست **شش**
 بضم را و کسر دال براده خوب و امثال آن یعنی ریزه های که در وقت برشته شدن خوب ریزند
معنی **شش** بضم مکر را گویند باشد و روی **شش** جهان و سبزه گردم به برنده نفع جوا
 دارد در سن بدل شاه بلف **شش** دامن کوه و مرعزار باشد شش خلق الهی گویند **شش**
 تا بران مرکب نوی سبزه زمین و کی گشته که ران **شش** بضم را باد که از کوه بر آید که ران
 و جنگ نبر کنند **معنی** **شش** بضم مکر را گویند که با شش باشد **شش** بضم نبر باشد **شش**

رنگین

بضم را شاهی بود که ازین جهت تازه سر و به پیشین می نبر آمده و اثر ششک نبر کنند **شش**
 فوج باشد یعنی کوفته جنگی که از ران نبر کنند و احدی **شش** بناف با روی جنگی **شش**
 رموی کردن شش زبان خلاد را **شش** بضم را و ضم جیم از رخ باشد که از رخ نبر کنند **شش**
 بضم را و زاده فارسی و سکون می کند که درون و لغزیدن و از جانی فرو افکنان باشد و شش
 میرزا **شش** بضم مکر را سکون با دفع دال علامت بیک بیک مقبول را گویند هندا و روی گویند
شش ویدی نو زبر و کام بد و اندرون سپی بار بد کان مطرب بودی بفرز **شش**
 مکر را سکون با بضمی یک بخت باشد و روی نبر کنند و لغز و یک خوانند و این
 از شش میرزا و شرفا شش **معنی** **شش** بضم مکر را **شش** بضم مکر را
 اول نبر گویند که نبر انداخته گویند **شش** جهان چو روبروستان چو یک برده که نهجه
 نورزدون شیری و سرون رنگی و دو شش بر آید که برای نتاج نکند دارند هندا و فرجی گویند
شش کاروانی سپر اکم و او جود یا گشت کاروانی دیگر می خشد یعنی هر یک سیم مکر و حبت باشد
 حکیم از فی که **شش** متعبد آمد پرده بین او که در دل کوه جو و هم در خند می نماید رنگ چهارم
 کسی که از کسی طبع دارد و گویند رنگ بر ندارد و غصه می گویند **شش** بهج و زری نادرونی بود
 بهج کس نوید نادرونی رنگ پنجم احوال را گویند ابوالعباس گویند **شش** ز غرض نبر باشد

گفت اقول هذا علیک
 والله اعلم بالمراد الفهم
 ۱۲۳۹

نتر **بانی** کبریا گویند که بر و گاه با شاه باشد آرد و گفته **شعر** ز خلی برام آواز پادشاه
فلک بر در گش از زور بامان و حسن و فانی یعنی جلالت و بزرگوار و ده **خجالت** کبر را و فتح شکم
نرم شده و در حب اسماء را گویند رود که **شعر** یکی آلوده باشد که شمری بسیار با که از کار
و ان یکی باشد که کار او اندر آید و **نیکان** یعنی نیکو را و سکون زن و کبر کا فتخترنگ را گویند
دک نوزن خون یعنی سب آن **سودن** یعنی ناز آتش باشد **سخت** یعنی ستم را و کبر را و خوشتر
نام بسیار است **سرا** یکی که در او شکست نام داشت و در اما و طوس بود و بر نام بسیار است
که در جنگ و در آرد و رخ برکت بر آن کشیده شد شهاب الدین **شعر** با و خوشتر نازیده
گشت بر روی مصاف و درین **سجود** سجد و نوبت **سخت** نام و در بر برام
که برام آرد و او به ظلم بسیار کرده گوشت **ساجان** نام نوبت و فنی از جمله بی با و به
شبه نظامی فرماید **شعر** چو کردی در پیش جان بر اندازد از پیش جان خدا کردی زمانه **سایه** نام
شعب چکنی خفای گوید **شعر** چنین شراب و چنین مانی بگرزند و نظری که بر بختش بود
ساز در سخن بزرگ و معنی و وقت انکه آمده و معنی انکه و گشت **سودن** یعنی را و ضم نازکی
که به بند و مناجی به بند مشروط با یکدیگر که باشد با بر سر آید و در خود یکدیگر و الا فلا و از
و در اصل و این معنی را ساجی نوشته شد یا مینر را **سرم** معنی خانه آرد و یعنی زری که پیش از خود

ملک و آینه

بمزد و دهند و این سبت و قبی نموده قول است **شعر** ای خدایا من ترا بد و چهره من چنان
مرداده و بون **سخت** گویند و گویند که باشد **سخت** و نسخه بر زان معنی خراشیدن باشد
و نیز بر معنی خراشیدن الله و گویند رنده یعنی خراشیده انوری گویند و راجه فانی کبر **شعر** فانی
معنی از غم اسوده و لبک حدان یک سالوده و فانی از خود فرود رنده و **سجود** هر چه زان بر سران بند و
سجود افغان باشد و رنده فانی **سرم** معنی را و فتح باره نامش باشد انوری گویند **شعر**
آن که نوبت ستم بر پیشش خون در عروق خیزد و شکلی چو رخت **سرم** کبر را و کار
حسرت که گویند در باشد حضرتی که **شعر** که حسرت و شمن بدین گشت که حسرت
و شمن شمن **سخت** یعنی بامان در شمن **سخت** حرکت این باشد که در حسن گذار و در کوه
و در وقت جنگ روزن این فرود بر و فانی گویند **شعر** همه نام روت و در شمن و در
زخم افغی نفاک و در بیم آهن اسکران **مع الواف** **سرم** یعنی را و ضم نام که است که آدم
در نوبت بدان که فرود آمده است **شعر** که در هر بر گرفته انداه چو کوی بند شین
جوخه که گویند که دم که فرمان نیست بر انکه بر او فاد از پشت **سخت** که با پس باشد
طهر انوری گویند **شعر** به خواه ترا احاد و چون ساید ملازم آن گشت نباید در از پیش کوی
سخت کبر را و در حلیت باشد **سخت** احسن و اولی باشد انوری گویند **شعر** چون مراد را

فردان با جواهر و سحر سنگ **شده** از بنا بریس بود که نرخی طام کنند و در کجکیت و در سحر حکیم
 اندکی که به **شده** هم و خبری و کج چشم و رنگ بشند ز رخ هر یک **در سنگ مع الدام**
نیش نفع از او با خاک کسر که ز بر سر کوبند خاکی فرماید **شده** در اعدا بر چشمه بزکری همی پاست
 شیخ و بجه دست و زبانت شیخ خبر بهت مانند ستون و نیزه امثال آن باشد **سایه**
 سکون غین مع و ضم یون آنی این سر که آن زمین کنند **نیش** همان در فعال پرا و هوا که در زم
شده را که هر کس سباده دست و پا که که چون بر زمین نشیند نمواند بر جبهت و خبر سر کجی
 ماند **سایه** در نسخه میرزا قومی و ولایی که انرا خبر و سر کوبند و کشته و کشته و کشته ای سحر بی
نیش میرزا قزوت و پدر کسرم و کسرم و کسرم و کسرم **نیش** بی بی سبک کشته
 معنی بزرگ بزرگ **نیش** باشد حکم خاکی کوبید و بخت **شده** احمد مرسل که در دوز
 غیش و زخم شیخ کسرم و کسرم و کسرم و کسرم **نیش** در رساله حسین و خاکی معنی
 آواز که آورده **مع الیم** نفع را با دست باشد و در نسخه حسین و خاکی و در ادات
 الفصل بیستی که خبر باشد که گشت اندر دوز و مان او بوقت سحر کفتر بر دوز و در
 شده میرزا اسکندر شهر بنی باشد **نیش** جدا فراساب **نیش** نام پهلوانی نورانی
نیش نفع را داد که سکون را و کسرم و کسرم و کسرم و کسرم **نیش** پاره که بر جبهه و زنده ابر پست

مع الیم نفع را داد که سکون را و کسرم و کسرم و کسرم و کسرم **نیش** پاره که بر جبهه و زنده ابر پست
 حرد و شسته و عریان و لاغر فاده با دست سحر و نفع **نیش** نفع را داد که سکون را و کسرم و کسرم و کسرم و کسرم
 ز زبان و در مان با بختی آمده اولی با و سروده و و هم **نیش** نفع را داد که سکون را و کسرم و کسرم و کسرم و کسرم
نیش در آب که فرموده را با بختی و ز سر زلف را با بختی **نیش** نفع را داد که سکون را و کسرم و کسرم و کسرم و کسرم
 عطری که به **شده** بخت اندرم و بده از دوز و آن است حکم که در چشمش از خون است **نیش** نفع را داد که سکون را و کسرم و کسرم و کسرم و کسرم
 و زنده کانی کنند را بر سر کوبند و هر که به **شده** دست و دل بخش و نفع کسرم و کسرم و کسرم و کسرم
 زبانی هم از زبانی اما ازین بخت معنی زنده کانی و زنده ظاهر بشود و حال او زبان معنی زنده
 کشته و زنده باشد **نیش** عیب باشد که از دوز و آن بخت کشته **نیش** نفع را داد که سکون را و کسرم و کسرم و کسرم و کسرم
 که در دوز و آن کشته که زنی **نیش** نفع را داد که سکون را و کسرم و کسرم و کسرم و کسرم
 زور با بختی سر و آن **نیش** نفع را داد که سکون را و کسرم و کسرم و کسرم و کسرم
نیش نفع را داد که سکون را و کسرم و کسرم و کسرم و کسرم
 باشد و نسخه میرزا که زنی **نیش** نفع را داد که سکون را و کسرم و کسرم و کسرم و کسرم
 رافع و حرد از سر آمده و بعضی زبون شمر که کوبند که در وقت و کسرم و کسرم و کسرم و کسرم
نیش نفع را داد که سکون را و کسرم و کسرم و کسرم و کسرم

و اقبال است در بنو تیر بنو پیش شده آهن و سنگ را روی پیش **فغانه** یعنی
 تخمین از بی تخمین شش فرسوی گوید **پست** روی بی تخمین شست و گشتی
 ز نازده گرفت **نیکانده** نام روی باشد اقبال **پست** جزو یکی در آمد نیکانده رود بر
 اندر شمر و دبانک سر و **نیکانده** جلال که اندر از نیک و نیکل نیکانده و نام
 نوزادی که در جنگ و دوزخ فرو رفت ابراهیم او را گشت و دو کبر در ده از روی موسی
نیکانده نفخ ز با کاف فارسی نام و لامی باشد و در شرفه و در نام ساز بی که بدست
 شود و آن نام **پست** **مع الباندره** بوی خوش باشد عماره گوید **شع** باید بدایت
 امثال خط عالی بوی عالی چهره شد و ز اهری غیر خوری **شبان طوبی** و در شمر را
 نام کب است **نورده** یعنی ز نام چهار **شش** همان معنی الضاحک خانی
 فرماید **شع** آن می و جام این بوی دست خنده و کرم و نیم ده و بی صره ز ز شش
زنجی زندگانی کنند و دو کبر او از زندگانی گویند و بر روی یعنی بسیار بان اوزی گوید **شع**
 شاد روی ای در ظهور و چهره **نورده** روی سیه کرده رسم سحر بین و دو کبر یعنی جانب و در یک
 و سوی شمر آید روی همان یعنی نزد یک و سوی **فلان** هم گوید **شع** نوزاد و سعد کرد
 روی روی زنی در که حد او ندارد **ز جعفری** ز جعفر ز خالص شمر و جعفر که کس

برده **نیکانده** نفخ را و سکون نون و دال هم در کبریا و حرم فارسی و جعفری **نیکانده**
القاصح مع **اللال** **نرخند** نفخ را و فارسی و غیره معنی یک کند که دال کنند و
 نوزاد و نوزاد با یک مخصوص **نورده** و در شمر و خجین و فانی روی گوید **شع** کرد و در و در و در
 بگرخت و خجین را در آن بیان بردن **نرخند** نوزاد نردب بار خوردن باشد و در
 نوزاد **مع الباندره** نفخ را و غیره معنی یک کند و نوزاد باشد شمری گوید **شع** خجین
 ز عدل و نوزاد نیست همان که بر ناید هرگز گشت ز غار **شع** **نرخند** نفخ را نام است
 هم گوید **شع** همین اتهام او در سلام عجب بنود را همان زو اعار **شع** نفخ معنی
 حوصله مرغان باشد و کرا از نیک گوید **شع** کاف و ز و فارسی خضری گوید **شع** خورند
 انچه مانند زمین ملک جهان نوزاد بی و هر در پستی را غر **شع** **نرخند** نفخ را ماه و
 بر و نیست معرب او جد و است و بر بان معول ماده و فرقی گویند **مع الباندره**
شع **نرخند** کبابی باشد که سره و مرغ کنند و کجی سخن باده و همدان نوزاده و
 در نوزاده که کباب است که در چند شمر از اجاید نوزاد که فرود بر در عابت بی حره
 کبابی و بر زلفی علفی آورده که خوش باشد و بعضی معنی و نوزاد گویند **مع الباندره**
 نفخ را و کاف ساکن معاد او را گویند **شع** بی مهر نوزاد خوشید جاش که حکم

ز تابه خوشید سر کس **مع الف** شرف عمیق بود از جاده در دو و غیره شمس خج که به
شرف هندی کا فکر سخن بار تا اگر چه بسی دیده ام هر ظرف و دیگر نظر کردن بودیت
 در عواقب امور خج که اگر چه **شرف** چه چند بدین اندرون زرف بین چه کوی نوبی
 فیروز این **مع الف** شرف بفتح را المعنی خود و خود سخن گفتن باشد و اندرون
 مسکفته اند و حالا در فارس کند بدن و لند بدن بگویند لضم لام و همس لغز را آورده
 و با خج فافیه کرده و گفته **شرف** حسودا و زید و جرحی که در فلک بکنه گفتن سخن
 میجو و چنین بزرگ **شرف** بفتح را و سکون فاجع است که در کج خیم خج شده باشد
شرف قطره باران باشد و رنگ بنون نیز با هم گفت **مع الف** شرف کان
 لضم را و کاف نازی انرا گویند که از غایت خشم خود و خود سخن گوید فردوسی گوید **شرف** فیه
 زانو ان ز کام و درم و هم بر زباد و در ان بر زخم **شرف** بضم زابت که یعنی خرم گویند
شرف در احوال حسنی یعنی بخلا آمده و انرا در یک در کوله و حاصل نیز گویند **مع**
الحاء شرف و نکر و نیز خج و سیده که شمس در ان باشد شمس خج
 بهر معنی گوید **شرف** اسیر اگر نفس دست او باده و در هوا چون کهر شود در آله ناغما مانده
 شمس که گفته بگر آسمان شود در آله **شرف** و لوج و کران و سیره کار باشد **شرف** چون

روز بدید آید اسیر باید زمین بخت مکر و حکمت کارگاه **شرف** خرقه که نباشد
 و نیز عظیم و سزر کار گویند و زنده بل یعنی پس بزرگ **شرف** بوزن میکانی باشد بکنم
 برسد خج که خوشه را از دانه خالی کند **شرف** بوزن و معنی زبیره که یعنی کون گویند
شرف بفتح را و لام و سکون نون و ضم کاف شمس کاف و مثل آهو و کاد و گویند
 امثال آن **شرف** بفتح را و نون شمس جانوران کننده باشد **مع الف** شرف بفتح را و کبیر
 ندر باشد شمس خج که گوید **شرف** استک چشم و شمس دایم معنی از دخی کواب از ری
باب الین مع الف صراح باشد شمس خج که گوید **شرف** طار و در و در اقام
 شمس اگر چه که شاه هند و سته سدی جاش **شرف** زلف خالص شده باشد فی کوف
 ز لجام **شرف** حاصل را که دای کبیر را مس خود را کرده و ز ر سار **شرف** مکره پس شمس
 باشد شمس خج که گوید **شرف** بود و موبد روح و صفت روح و شمس از انکه باشد طبع صفت
 شاه سناسینا بفتح سین و سکون با و را و نازی خد سید با که ان نامبارک صفت
شرف بفتح سین و سکون را حدیث و افاضه و بمعنی حدیث در و غ غیر نظر رسیده
 و این خج که بمعنی اول علو باده قدس از ان شرف که فکر به معنی اندران کند سردا
شرف بکسر سین و سکون کاف نازی شمس که گویند مبلور و کشت و سکه بزنند

حکیم خا فانی گوید **شع** که برای شور بانی برود و مانده بی دولت سبک او باشد از خبره انکه
 شور با **ساح** فصیح و دال بسکون تا بار او صلا و زکوة گوید نام غریب که در گویند و بی
 باشد **ساح** فصیح و کسر بر سکون باشد خج که جام و رجا محک کند یعنی کند و نصیم و فتح هم
 نام همین با نوحه شیرین باشد شرح لطیف گفته **سبح** نام داروان چهار کلمه سحر را
 همین با نوحه نصیر **سوحا** نصیم بن نام قباد پادشاه و نس **سبحا** یعنی سبک
 قدم و در شرف نام طعانی نیز آمده اما با و فارسی خواهد بود **سکبا** نام وزیر نرسا که
 دیری ساخته بود و در شرف محضت خا فانی گوید **شع** در فرمائی که از ظلم بودی که نرم نادر
 و بر سبک **سبنا** نام پادشاه ارس با و علی باشد و یعنی که طرز استیلا گویند **سنا**
 فصیح بن و نون در شرفا به معنی جوی باشد که سر او کنند **سناه** سباه باشد خلاقی المعانی
 گوید **شع** رضح معن گوید که نقش رسوا اگر باز از حضرت سب سباده **مع السنا**
سباب حیات باشد و زکوة **سلا** **سباب** حساب بود **سباب** معروف و دیگر
 در نوبه الفضل معنی خبر آمده **سبب** معنی سبب است و غفل و کار و غف معنی است شمس
 خجی گوید **شع** آصف اگر چه صاحب ند میر بود و رای با غفل و غفلت بود در سبب
 و ان سبب **سبنا** نصیم خا در شرف سبزه یعنی پرنده استانی و فرار معروف و گویند که

در آید

و در نوبه الفضل سبزه است که نام سبب از حضرت جدا باشد و یکی هر دو بر اینند اما آواز
 دهند و سبب است و از اقصای ملاقات رود اما علی نشود و سبب را باشند چون **سبب**
 کنند باید سبب را که فرما باشد و از احوال و مال و کسب سبب گویند و معنی سبب را که
سبب علی که بر طالع مشرف باشد و سبب سبب را گویند و در نوبه الفضل معنی
 فوی بخت و نصیب آمده و در اصطلاح شعر معنی فانی در هر فن مذکور است **سبب** با
 دوم با و فارسی نام و لایحی که کاسوس ضابطه او بود که بسیاری از سبب آمد و سبب در
 کشت **سبب** نصیم بن و سکون با سبب سبب و سبب را که شاعر گوید معنی خبر
شع خجوا و سبب کن که شمس بود و کن شمس تیرا و فولاد سبب و در حج او سبب ان که از
سبب در سبب احسن و فانی نصیم بن آمده معنی سبب که گفته و الحاح
 مکبر بن سبب است و در سبب گوید **شع** که در سبب سبب ان سبب را که ان سبب است
 و ریب در **سبب** مکبر بن گفت باشد که لعلی گفت خوانند جمال الدین عبد الرزاق
 گوید **شع** رضح بند و سبب سبب سبب ز شام کبر و بخت جدا کردن **سبب**
 نصیم خا که باشد که لعلی **سبب** نصیم و سبب سبب و معنی غفلت باشد **سبب**
سبب معنی و سبب **سبب** نصیم بن و سبب سبب سبب دوم بود و جوید باشد

در نوبه الفضل
 در نوبه الفضل
 در نوبه الفضل

تبعی با التماس او از حضرت قلبه **مع اللال قصاد** ساده باشد شمر خجی گوید **شیر** بر
 کون خدام در کشتن شنبه در جرح کاه منقش طراز و در کاه **سنا** دفع بین و تو ایست
 باشد **سنا** دفع با و در خطه بر آیین باشد **سنا** دفع بین سر کرده و میان سر را بر
 گویند **سنا** روزن با و دفعی همان سر نه که گذشت از ساجی فی الا ساجی و نکره ماه **سنا**
 دفع بین و چشم بر پای سخت باشد **سنا** روزن پرواز شعر و سر و سحر الی کوبه **سنا**
 زنی بعد از نوحه و من عمارت و نخی خجی بر سر کون در ساجی سر و از **سنا** دفع نام کبی
 شمع حدی فرماید **سنا** در نعره این بیت در سنا با که غنم انشست و خفاخته با و
 بیاد انشست بر سر زانو و کلاه از زون کینه و زرشود **سنا** در سنا با که غنم انشست
 گویند از نعره اب کرده آورید و ساجی سر و سنا به جا بکیر ساجی اما در ساجی الی سنا
 که سنا در سنا به جا بکیر ساجی سر و سنا به جا بکیر ساجی اما در ساجی الی سنا
 روم و کشت **سنا** دفعی سنا لای بیت فی و سر کاه و بالای او **سنا** دفع همان
 سنا از سنا **سنا** گویند کی و سنا باشد **سنا** دفع بین و او و طری که از سنا
 با یک بافته و سنا به جا بکیر ساجی سر و سنا به جا بکیر ساجی اما در ساجی الی سنا
سنا دفع بین کشتی باشد که در سنا سنا از سنا سنا بافته و او و طری که از سنا

۲۴

مد خدا شرا کباب در لکین بای از او کان بناید سر و دیگر شرا باشد که از سر سر کشته
 لکین که **سنا** دفع خوردم کرم در کرم کرم سر کشته م دو و سنا سر نه نام کاهان
 هر یکی باشد سنا سنجی که باشد و در سر کاهان کوبند و کوبند هر غنم نخی از سنا
 سلمان ساجی کوبه **سنا** همان روز در و سنا و سنا سنا سر کشته و در و سنا
 و او را ساری سر کوبند و در سنا سر کشته سنا سر کشته سنا سر کشته
 سنا و دفعی باشد هم سر کاهان کوبند و سنا سنا سر کشته سنا سر کشته
سنا دفع ان روح و روح سنا سر کشته سنا سر کشته سنا سر کشته
سنا دفع بین و مای فارسی کاهان کوبند سنا سر کشته سنا سر کشته
 اهل دل کشت از نعره این بیت در سنا با که غنم انشست و خفاخته با و
 کوبی با کوبی که در کاهان کوبند **سنا** دفع سنا سر کشته سنا سر کشته
 فرار کوه و در سنا سر کشته و سنا سر کشته سنا سر کشته سنا سر کشته
 و سنا سنا فارسی الی سنا سر کشته سنا سر کشته سنا سر کشته
سنا دفع بین و کوه سنا سر کشته و سنا سر کشته سنا سر کشته
 سر کشته سنا سر کشته سنا سر کشته سنا سر کشته سنا سر کشته

میرزا یعنی ماده کا آئده **سید** مکر بن اول و خیم بن دوم و با و سکون با و زن گشت
مانند بود که دفع زهر غریب کند شاعر گوید **بوی سبزه از خوارش خوش عطر صحرای**
که خیمه غیش و ناری همان سبزه گویند اما نصیح بن دوم و با **سید** خیم بر آن فی کد آن
فکر کند **سید** نصیح بن دوم و معر که چاک باده که او را سار و ساری نیز گویند **سید** یعنی
سکست مانند و بر جویس و طاب و بنا نیز اطلاق کنند و بگویم نام دولت **سایق** یعنی سیر
و صین کاروان چون اسرار **سید** ساله سال او جو و عدم حسد بود که لوی ظلم **سید**
معروف **سید** نصیح بن و کر لام و رسته میرزا یعنی سید قتال و سلاح سید باشد
سید نصیح بن و سید و رسته میرزا استعاره باشد که از طبع و جوهر است و پادشاهان بدان
شکار کنند **سید** نام پادشاه معروف و دیگر سیدان اب و غنچه و در فتن مهر و شری
سید سکنه عوز و سید در او و دیگر نام یکی از سید مازنی و بختان
باشد که هر دو سید بر زمین نشیند و هر دو پادشاه کرده راه دهند و از او پیشکسب خبر گویند
سید مکر بن و نصیح با و کاری بدت مانند انخاب و بر سر جوت که فارسین بکاه و دیند
و سبزه را نیز گویند **سید** یعنی آن نقشه که بر سر پرده آبت از فرمان مجید گویند چنانکه حکیم خا
گوید **سید** مراد اول بر طبع است و پس مطلق زبان و شش و دم سیدم عشر و سیر زانو و بنا شش **سید**

رهنی

نصیح و کاف و اول سبستان باشد **سید** چاروبست شل را یکسب سبزه تر از او بود و چه
اورا چون زمان خورند خاست فرزند شوند و انرا حسن نیز گویند و بعضی سبب خوانند **سید**
معروف و دیگر نام نوایی از نوای موسیقی باشد نیز چو گوید **سید** سبزه بهار شبنمی و طرب
بر سبزه بهار زند سبزه را بهار **سید** چش و عروسی و خند کردن و شال آن **سید** از خوارش عار
یعنی زلف مکر شستند **سید** بدستان مکر آنچه دیدی ز کار و دیگر آنکه و آمدن سرخار **سید**
یعنی باغ نموده و صحبت رسیده **سید** چندی دارد اولی و چنگ و عود و آ
آن و دوم ساحتی کار و در فتن خیمه که گوید **سید** خیمه که ممکن نبود و در مالک و کی تواند
کنش حکایت بی سادهم سار کاری و محلی باشد شیخ صدی فرماید **سید** بدلداری آن حرد
صاحب بنار بران گفت کای روشنی بی از چهارم سبزه باشد حکیم مونی گوید **سید**
نصیب و وعد نقش شانه که زنده گردید که آید و نه آب **سید** اسم فاعل در اند
کرد سبزه و یعنی در اندون کند که سوز را یعنی او نیز خوان گفت یعنی سپهر **سید** نصیب
و نام کاری **سید** در نقشه یعنی رسته آید که در فتن است **سید** بر فتن آن او که سبزه
کلوق اندازد گویند سید حسن غزنوی در معنی سبزه گوید **سید** هر سبزه اگر انخاب او یک بار فرزند
و لعل کرد از نام دراز در زخم پخش شده باشد و از این معنی که چنین سبزه است از او دیگر آنچه

معه بود و در بر و در خدمت او را نهاد که **شعر** نفع بین و سکون خاطر که اندک نشانی جاسه بین
 شش و خجی که **شعر** بجای رسیده است حال عدویش که پیشتر به از شرب محبت بخش شرب
 شربت و سکون را محو کرده و بی گمان شک ما کند **شعر** شرب باکی که در اول جوش از سر و کوب
 بکشد **نقشه** کفنی یعنی فرمان بردار و پند بر او مطیع اقبال است **شعر** و کوس الفیه از نو تکام
 جوش بی نرم کردن بی نفع کوش **سرباش** همان سرباس قوم **سروش** زرد آبی خاص که
 خشک شده باشد **کاش** کاف فارسی و کلام اندیشه مند و متفکر بودن و بهنجی تفکر
 و اندیشه نبوده شش سنا در و کی که ب خطاب کج که در او بی شرا و در **شعر** ای کج کنون
 شعر من از بر کن و بخوان **ه** از من ل نکاشش و از تو تن و زبان **سوش**
 بضم سین و کسوفون و یزده استن و جران که در وقت سوزان کردن و زرد کوش
 جانور است در نه که سلاطین آن شکار کنند که افی المود **سایش** بدج باشد
سروش بکسر سین و فتح را مقصده که سه که باشد چه ریش که باشد یعنی سه که **سایش**
 چاوش باشد یعنی کسی که در پیش پادشاهان دور باشد که بد و سیاه پوشش بود
 ان میگویند که این قوم در قدیم سیاه پوشیده می بود اسطه که جیب نمایند
سکین یعنی سرگردین و این خیال باشد که مردم را دست و هر کچون

بر خیزند سرانگین کرد **مع الطاهر** و مقررات بنای قوت نبیره **شعر**
 و بحدف را نام آمده که مغلط باشد **مع العین** **سبب** **مع** نفع بین و سکون با
 فارسی و کمر را خوشه انور برداشته باشد **شعر** خجی که **شعر** شرب باکی که در اول جوش از سر و کوب
 جند خسته سرباس و در خجی جوشه باشد که هنوز در اندامش درشت شده باشد مگر از زن
 خور و تر باشد و در ادات الفضل الصم بین و فتح یا نیر خط رسیده **مغاره** و نشود دخی
 عظیم باشد و بعضی که زین ناکره سیر آورده اما شمس خجی یا نیر سبب بی زین آورده و گفته
شعر انکام بخش از کمر بعد ریل جوش از برده جاسه زرد و کلا و بدست و نشود سیر از
 بعضی که اسب شرب جواره و اسب مطلق و شرب سیر نبیره آمده اما در ساجی فی الاساجی است
 نادانیده باشد برین قول اعتقاد نیست **سین** کردن در ریل بعضی چیزی است مثل نبره
 و سرن و اسال ان آمده در جمیع نسخ جاکو شمس خجی که **شعر** بهجودم زهره ازاد
 سرخ را و کشتاده دست **سین** و بوشکود نیز گوید **شعر** بد آنکه که کمر
 جهان کرد و **سین** **سروش** ریح تو که در دست **سین** و شوچیز نیز گوید **شعر**
 تو گفتی که **سین** کن سلی **ه** خود دار و همی احجار صد من اما از فحوی
 این بیت معنی قلعه و سه کن مستند میشود و بهیچیک از مولفان باین

اورا سبب انداختن شرفی گوید **شعر** جو مرد و ماضی پسیم در ذکر کند شود به نام شکار
 پیشتر و غیره سالک و اورا سبب و ساری و سار نیز گوید **شعر** کبریا و سکون
 با اعلی همان سوا که گذشت یعنی زدی گشت دار **شعر** کبریا و فتح لام همان
 معروف یعنی که کم کند هم حور **شعر** خطی باشد که برین کشند در بهار بار بار و آنرا
 برک نیز گویند **شعر** همان اسیر که گذشت **شعر** یعنی من و سیر و دولت از بر
 موسیقی **شعر** در نسخ حسن و خانی به معنی آمده اول نام حکیم خانی فرماید **شعر** برک است
 و خازین پس بر در و بر شمشاد با یک شعر از ارم دوم گوید **شعر** سیر خوش کند و
 جو باشد شکر جا گوید **شعر** اندام شهنشاه نو از شیرازی مانند سواک خوشه جو باد از ده
 و این بیت چنین معلوم میشود که سواک مانند خوشه جو باشد اما در نسخه منی همین مصنف آمده
سح الکافیه **شعر** کبریا و فتح راجع به معنی دارد اول سبب چشم دوم نظره باران
 سیر و در حقیقت که طعمای غنچه دارد و بر خیز زنده و او را از از دست نیز گویند شرفی
 به معنی گوید **شعر** پادشاه شرفم دست تو بر رخ شمشاد آمده است بر آن سنگ بنشین
 روی بگر گفت زان همی بارش زده و سیرک و معنی نظره باران خافیه گوید
شعر یعنی زار که شود برین اسیر کبریا **شعر** برک هزار طوطی ازین باغ یک کلاه و معنی

طراوت

کل آن خشت را که غنچه بر خیز مایه است سیرک گویند و حکیم غنچه میگوید این فرماید **شعر**
 روح بدیده لکاست سیرک و آن سیرک سیرک زده سیرک و در نسخ منی از المعنی خورده
 انشکال لکاست و در خشت اسیر سیرک که زنگ باشد آمده و این دو معنی در نسخ منی
شعر یعنی من و غنچه لکاست و غنچه باشد و معنی خشتک و درخت و بی از درم سیر آمده حکیم
 سنا می گوید زان کجی در جهان سیرک که جهان شکست و در سیرک **شعر**
 کبریا و سکون با سیرع باشد خانی گوید **شعر** خانی اندام از معنی او و حرکات
 ندیده ام سیرک **شعر** معنی است و در سیرک و در سیرک و در سیرک و در سیرک
 بنیت شکست سیرک که در اسکنان زده و بر قندیل و در سیرک و در سیرک و در سیرک
 حکیم در سیرک گوید **شعر** رنگ سیرک و در سیرک و در سیرک و در سیرک
شعر در سیرک و در سیرک و در سیرک و در سیرک و در سیرک و در سیرک
 و عار و سیرک و در سیرک و در سیرک و در سیرک و در سیرک و در سیرک و در سیرک
شعر یعنی من و سکون ناعمره که بود از زنی گوید **شعر** به این سبب که در سیرک
 زین از دشت سیرک و در سیرک و در سیرک و در سیرک و در سیرک و در سیرک
شعر یعنی من و سیرک و در سیرک و در سیرک و در سیرک و در سیرک و در سیرک و در سیرک

نظامی فرماید در تعریف بار به معنی اول **شعر** چه برستان سر و ستان گذشتی حسابی ببرد
 ستان گشتی **سفاطون سفاطون** سفر لاط باشد و حسابی بخوانی در این که کند از این الود
 الفضل و در خانه سوس طو سوس که سفاطون نام شهرت در و کم سفاطون است
 بان اما از ریاست اسناد ان معنی گوئی از الودان طایر جنو و جنای که رشید و طوطا گوید
شعر چه از حدیقه بینای جرح سفاطون نه که گشت علامان خبر از کنون و حال الدین
 عبد الرزاق بنبر فرماید **شعر** و کلونند دشام از ضرب عالمه رنگ و کلونند صبح از رخ
 سفاطون **سکجید** نقیض بین و کاف و سکون نون ترشیدن و کزیدن و سفیدن
 و او در کلون کردن **سکجید** کبر کاف و راه و هو و جستن باشد **سکجید** جماعی که فاعل باشد
 غنیمت کلید سفاطون **سکجید** که گشت کران از سر که و این ترنج و هند سباه
 کردن جرم را که فاعل باشد **شعر** این خم آهن کون که چون دیم اینم باله و خوت شد سکا این
 از راه دل و در ای سن **سکجید** نام شهری از نودان فرود می گوید **شعر** عجب گشت چون بار کبر است
 سر سیم سوس سکا سکا شرافت و حسن و فانی گوید که حالا این شهر را نام هر جری میگویند
 و عوام را خبری گویند **سکجید** و در سفر نامه سوان باشد **سکجید** نقیض بین و کبر را و سکون
 با آبادان سک باشد که از فی المثل الفضل **سکجید** سر مایه باشد و غنچه در این که گویند

که در اندک

که از فی الادوات مثال معنی اول از فی الدین بنیت ادوی گوید **شعر** ای خارا دل همه از دست گشت
 وی رجا را یک همه با سوز بان و معنی زار و ما فی الضمیر خبر آمده و شانش خلافت گوید **شعر**
 عاقبت بی کجای سر پوش از طبقه های سوز بان سر پوش **سکجید** نقیض بین نام و لاجی که در جیبی اعلا
 از آن آرد و کبر جیبی از و شای باشد **سکجید** نقیض بین ساختن و دست کردن و در غرض آمدن **سکجید**
 نقیض بین دفع نام و فارسی و خا و سوز و جیبی را و جیبی العطف فرود کردن **سکجید** نقیض بین
 که چرم سر مایه گشت شدن **سکجید** سوز رخ کردن و در سفر نامه معنی سر آمدن **سکجید**
 نقیض بین و سکون کاف و کسین دوم نام و لا نیست خضر و شیرین **شعر** طوطا از ان
 سخن مایه فرقه نبوکاه و رکاه است که نبوکاه **سکجید** کبر و او سکون با سببی که در ان نبویه
 نه **شعر** زنی که خیم باشد خا فانی فرماید **شعر** و لم این خوشندی آید اگر نه ما در
 کینی سوزن و حکیم انوزی نبویه این قول گفته **شعر** نقیض شانی از لغز طایر باشد پیش
 مکن که مادرستان سوزن است **سکجید** کبر کون سر کردن باشد و سکا بن کبر کون
 شد **سکجید** کبر کون هر دو کبر کون سوزن و او سکون بین و کاف فارسی که
 کبر کاف و دفع لام برده و کس گویند **سکجید** نقیض بین و کسین مای که کبر مایه کشته شده
شعر بر آید خورشیدن کر نای سر غنیمت هند و در ای **سکجید** سوزن کردن باشد

شاه بنفشین هستان گرفتن باشد شش نفاجی فرماید **شعر** نه بختشده و خبردار و ز زان
 نه انکس کثرت از ستان و کبرین هستان باشد **سقفین** کبرین و ناکوسون فا
 و با نام و لاجبت شکیرا گشتان زمین و منسوب بخواب است **سلیم** بنفشین کبر
 لام دهم سیم دوم نام برادرش افلاطون بود و فقی کوید **شعر** سلیمون شد فرخ اخترش بود
 افلاطون شد ابرو او شش بود **هستان** پشت با نقضه باشد اوزی کوید **شعر** از زلزله حوین
 خاک بخت که گشت سنده کون را و ستانرا و کبرستانده را گویند و در خوشین و فانی
 بمعنی خبر و طاقت خبر آمده **ساق** انچه بر دارا من چون سمان بر دهنده و شوش نیکوین
 او را **اسپناه** بنفشین و با و کاسی و سکون نون خردل را گویند امیر معزی فرماید **شعر**
 جان شد سوخته و زلف جان شد کوفت و زلف که خدانش هر دو گشت و سنده آن
سپهر بنفشین و با و کاسی یا مال کردن باشد و شش میرزا و در اداس الفضا سیم
 و با سیم کردن باشد و در گشتش و فصح باره رفتن باشد **سکین** سکین بنفشین
 و ان در کتب ارشد که و کین و سر کین نیکویند خواجه مولانا رومی گوید **شعر** از رضا
 سر کین صغرا نمود و روغن با و اخشی فرد **ساق** گفتن باشد و سخن سرای بنفشین
 کوی و کبر نغمه پروازی آدمی و هر خان نیراطلای شش **مع الواس** کبرین

نظائر

و فصح کاف فارسی چندی که در آن حزن می یابند و با و دهند و انرا چ نیکویند **ساق** باج
 و خراج و دیگر از خود را نیکویند شش خجی گوید بهر دو چنی **شعر** آن بادشاه عهد گشتان
 چین و دوم سر گشتند سوی و زنده کاشش و اعظم حال و نبی و دین نیکویند و ابران علو
 همت او اسم سیم **شعر** انیم و سیم سره دست بود که از انچه **شعر** کبر در گشتن
 چسب نو گشت **ساق** بنفشین و شانی باشد شش خجی گوید **شعر** مد و خوشه بر کرد و آن
 همی کبر و زاده شست **شعر** انیم بنفشین و جرب روده که گشتند باشند **سلیم** کبر
 سیم و سکون لام دهم با انچه در شش نیکویند از ان و خبره **ساق** معروف است و آن سینه
 قسم باشد سر و مار که شاخ آن متعادل به طرف باشد و سر و زاده که یک شاخ است است
 باشد و سر و سبی که دو شاخ است است باشد و بنر نام پادشاه و سیم که بد زدن پسران
 فرود و آن کوشش است **شعر** خروتن و گشتن و پاک بن بیاد پسر شاه سر و سیم **شعر** بنفشین
 معروف و او را اگر انیم گویند **ساق** بنفشین و در شاخ باشد از هر جدایی که باشد حکیم
 از انی گوید **شعر** و نوزدانش خوشه لعل فام شود و سروی اهری خوشی خوشین فحال دور
 شش و فای معنی دروغ و کذاب خبر آمده اما او در بن معنی نیکویند **ساق** بنفشین
 فرجی که بر روی انگشت افکند و بعضی را کجای خوشه **مع الهام** بنفشین و سکون

فاجزی باشد که بر سر بخت با مختلف بجای درشتند شمر فخری گوید **شعر** ز مردم ابا موی
 سموات دعای بخت او خفته باشد و دیگر سوراخ کرده باشد و در شرفا میوه جلی حلقه زین و
 سبیل که در گوشش گشته بر آمده و بلعی سخن نو گفته بر آمده و در میوه سوراخ است که خفته بر سر
 کبریا فخری است که در شمر دیگر بکیرند و بضم حلقه زین و سبیل که در گوشش گشته و در سوراخ
 کرده بود و بضم جلی از بختان لغات بر سر و بلعی سخن نو بر و بلعی آید اما آنچه بجا نظر ضعیف
 بر سر است که معنی اول که از نو بدو شسته می نظر است زیرا که از شاعر است و آن معنی آنچه
 بنحلف و خفته بجای درشتند شمر فخری گوید و در شرفا میوه جلی حلقه زین و سبیل که در گوشش گشته
شعر و لیکن چه او بر سر گنج باشد چنین بختها خوار و آسان درشتند **شعر** بوزن جندره
 فاده باشد و بکیر سبیل و سکون نون و دال بر خط رسیده **شعر** بکیر سبیل و سکون فاه
 در شرفا باشد و در خفته اما شمر فخری سکا در ابا موی آورده و گفته **شعر** رجوع در شرفا
 استکان نیست که بادی بگذرد بر برگ رافه بهنگام طرب هوا و بر شرفا کند از راه نوکل سکا
شعر بکیر سبیل و کاف فارسی و سکون زاده و بضم نون همان سکا که مردم شمر فخری
 فارسی که خوار و چون نیر اندارد **شعر** بکیر سبیل و کاف فارسی و سکون زاده و بضم نون همان سکا که مردم شمر فخری
 که مردم شمر فخری بکیر سبیل و کاف فارسی و سکون زاده و بضم نون همان سکا که مردم شمر فخری

فصل

فصل در بیان سبک که مردم شمر فخری گوید که در افی الاوات **شعر** بوزن کجاست
 که آن در آن گشته چون درم و شغال و سیر نام و بخت مازند که در افی الاوات **شعر** بوزن
 و عین سحر آن مردم که بختها سکا در افی الاوات **شعر** بوزن کجاست
 بختها سبیل و نون لغزین لغت باشد شمر فخری گوید **شعر** شمر فخری سبیل و نون لغزین لغت
 بر شمر فخری سبیل و نون لغزین لغت باشد شمر فخری گوید **شعر** شمر فخری سبیل و نون لغزین لغت
 را و صلا و فتح نون زاده باشد یعنی درخت انور **شعر** بکیر سبیل و سکون فاه
 فیل را که سبیل است و سبیل را که کاه و آه و بکیر سبیل **شعر** بوزن کجاست
 استحقاق فیل را که سبیل است و سبیل را که کاه و آه و بکیر سبیل **شعر** بوزن کجاست
شعر برای شرفا شمر فخری سبیل و نون لغزین لغت باشد شمر فخری گوید **شعر** شمر فخری سبیل و نون لغزین لغت
 که در کاه و سبیل است **شعر** بکیر سبیل و سکون فاه
 و بختها سبیل و نون لغزین لغت باشد شمر فخری گوید **شعر** شمر فخری سبیل و نون لغزین لغت
 و قوی بار و باشد و قوی گوید و قوی قول او **شعر** زاده سبیل و سکون فاه
 بهر کینه کاه و در شرفا سبیل و نون لغزین لغت باشد شمر فخری گوید **شعر** شمر فخری سبیل و نون لغزین لغت
 سبیل و سکون فاه و بختها سبیل و نون لغزین لغت باشد شمر فخری گوید **شعر** شمر فخری سبیل و نون لغزین لغت

گشت و او را پسندل نکر کند **ساز** مخ شمع و خلص باشد **ساز** و خضری فرما بد **ساز**
 تا بگشت آید به باد سنا لکاه شعر و خطبه **ساز** لطف باشد او شکور که به
ساز ازان پس که بد کرد و بگشت هم بر و بر سپاس به بگشت هم و در خور به ز لایستی که به
 نهاده آمده **ساز** اندرون کرده و در شانه باشد بهند و شاه که به **ساز** دل بجان بر
 نقش را خنجر اندرون سوخته با **ساز** به هم پس سنجیده و وزن کرده باشد و بفتح
 سبز به بگشت لفظی که به **ساز** سخن یا کی زبان و بخت که به **ساز** کوئی سخن و لایستی که به
ساز بفتحین انکه که بگشت باشد که بولان و اندام در ساجی فی الی ساجی جوی باشد
 بقدر یک بیت که به بوی بهین دارد و در کس که به نور و چیده باشد ان مالند و در کس
 به بعضی مال را آمده و به بعضی آن سبزه که در سال آب روید و به بوی جمع آمده و مانده و انرا
 به عسل نکر کند و به ان در سال ان به عسل که باشد بهمان شود و انرا به عربی عسل کند
 بفتحین عسل و به هم و سکون راه و جمله و اخرش ضا و معجز آبی که سبزه در در و به بعضی
 کو به **ساز** بفتحین و سکون فاء و فتح هم فارسی شود به باشد بهنجی که به **ساز** بهی
 لفظ که از خوان و خور و ان سکین بهی سو فخر و شش لفظی و کون **ساز** بفتحین هم
 روز از بهین ماه میگذرد که در **ساز** بخت و به بخت شد و باشد و در کس که به

بجای

بجی بخت که در ان شب با ده خود کند نام ان بخت فرخنده که **ساز** بفتحین و او او که
 و جلد باشد انکه از برای نوید هم شده **ساز** بکون کافه و فتح هم فارسی
 سبزه زمان باشد و شرف نامه که بد که انرا ساک و سما خور و شاک و شام خور
 سا که بخت نکر کند **ساز** وزن نامه سر کند و عهد باشد انچه خور و ده لوی که به **ساز**
 و خور به نو اندر سانه لفظ و افاق هم بخت که به بخت باری اندرین **ساز**
ساز بخت زره نام شحری معروف و به نام ساز و فرات کا بخت که به
 گشت **ساز** بفتحین و راه و جمله و بعد از این با و فارسی سکی که از ان فسان ساز
 برای بخت کردن کار و **ساز** سبوس او را که کند و به نام که به بخت که در کند ام قد
 و در ساجی بهنجی بخت که در وقت به بدن خوب از دم اره و به و به آمده و به بخت
 بخت که بد که در سراجی بخت که به است و در و به بخت که به بخت که به بخت که به
 و فتح دوم **ساز** بفتح معروف و به بخت که به بخت که به بخت که به بخت که به
 در باشد ان معانی انچه به زان و سولست و در سرفا به بخت که به بخت که به بخت که به
 که به سبزه تا به باشد حکیم خانی مثال معنی خبر و باشد **ساز** که و لایوش ارواح خا
 و در **ساز** به سبزه سماع که به **ساز** بخت که به بخت که به بخت که به بخت که به

نفس باشد و خانه که در زیر زمین کنده باشد دریا مانده برای عزیزان و مسافران و
 سرچشمه نمیکردند **سینه** مدح کرده شده **سینه** سحر و جادو **سینه** همان سارجه
 مسطور **سینه** و شرفنامه شده باشد که از آن بگذرد و باره و باره نمیکردند و بعضی جادو
 که بکشتن در میان نمیدادند و سر و کمرش بر اندازند و شاره نمیکردند هم آورده و خودگی
سینه ز سر سارده بندی بر گرفت **سینه** سر و کمرش بر گرفت **سینه** نصیحت
 وزن و فم با سکونین میجوید و پیش چون جادو وطنی پیش **سینه** نصیحت کم و نصیحت
 نوعی از غلت و سبکی که بشمار که کار نامه باشد و تازی خند کند و سرخ نمیکردند
سینه نام یکا بهشت خوشبو **سینه** نصیحت همان مغز که گفت **سینه** کاکوس
 باشد **سینه** نصیحت و ککاف فارسی توره چیده **سینه** نصیحت و سینه
 لایم و بیل و سدی باشد که مار در کند از آن شمشیر نظامی گوید **سینه** نصیحت اول
 بدین کین که فواکندی از سله مار سرور و کلام است و آن بعضی مطهری است و نیز خطرسیده
سینه نهاله باشد **سینه** استانه باشد و نیز خسی که گوید **سینه** زهی سانه جادو
 مسجد کاه کفایت منو نقاش برای زمانه پیرگی **سینه** نصیحت که بسیار است
 نمیکند و دیگر صفت که آن خبر آن کار فرماید **سینه** سطر و بیل باشد **سینه**

فادام

حاشیه باشد **سینه** نصیحت و کمر نون و فخر زاده سی ریمانی باشد که از نهایی کار باشد
 باشد و از اجلا مان شافند یکی با کت و بخت و کد دارند و بعضی از اجلا و بعضی از نه نمیکند
سینه همان سرچشمه که در چشم و سرخ نمیکردند **سینه** حلی باشد که برای قمار برین
 کنند و سر و کمر نمیکردند **سینه** سکون فاد و فخر جیم فای همان سما که مرقوم می باشد
 زنان **سینه** شله **سینه** نصیحت و کاف و فاد و ال و سکون را و نون هم سیر دارند
سینه همان سما که اگر که گشت **سینه** نصیحت اول و دوم و سکون را و احمد و کد و او
 و نس و فخر باشد **سینه** کاف مازی و راه صحرای درین بشیر و جیت و خبر باشد و لای
 مشوی **سینه** بر سر عی نهاده سنگی که در کینه می کند در غراز **سینه** نصیحت
 و کمر نا آهین بود و پوش کور که به **سینه** زمین جوکی بی پی و آب رود و برود و فرار و باید فرود
 اما شمس خرمی سنی آورده نصیحت و نون و فاقه بی و پی کرده و گفته **سینه** اب و فخری
 سکا لانس عجبت از نموده و سنی **سینه** نام سیرت اما و شرح سما که گوید که سکی آن
 شربت که خدای که بخت باشد که چهار و شش برود و دو و یک باشد و در اصل سبکی
 بوده و کرب که ده اند سبکی شده و بعضی مثل شند **سینه** اسم فاعل باشد
 یعنی سبانه و دیگر از سبیدن **سینه** حوا می باشد که بری مادی و هسان است

شعر بی عزت نشستی برای کوئی آن غم سرا که سرای و دیگر نام بد بخلیست در جهان شمل
ملک نامار باب الثمین مع الالف شفا و شکا بر دو تیر و آن باشد که بر بی
جعبه کند شمشیر خجی که بد شعر اباضی که به کام بگوید بک و کند نشیند و بهیچ کس نشیند و شفا
شفا کبر کند و نامار باشد خلاق المعانی که بد شعر لغزینان خوشین نوز که در جعبه نشیند
باشد شفا محو کند کتب و صفندان را در آن کند شفا کبر او که برست و باید بود
بویله کارهای سخت و سرد بسیار و در شرق قاصد یعنی هر کجی که کار کار کردن براند آن نشیند و
یعنی سران تار بست و یعنی دلان خور و نه آمده شیر با آن شیر است که از ما به دهند
همچو جبر است بسته شود و بعد از آن به نامی جنگ در آن نشیند و در شرق میرزا و در اقی باشد
که از آن شیر را که بد شعر صی بر سر با نرا که بد شعر خورشید و فیلد باشد
در شرق و فانی شکبا معروف شفا و حوض شفا و چون شفا بر سر که در اصل شفا
باشت شفا کبرین و سکون ما خجی باشد مع الالباشب شبت حبه معنی دارد
اول فته قرار که از شیب نمیکند و دیگر نشیند و از نامه را که بد شعر خجی که بد شعر با
است به برقی جی باشد که شرق غرب کامی بود و پایش بی است شیب و دیگر یعنی
نکشته و مدحش باشد و تب مرادق است و در شرق نشیند و در شرق نشیند و در شرق نشیند

در بیان

در باب حسن ادا و نود و فانی شمس خجی نشیند و در شرق نشیند و در شرق نشیند
را که حرکت معروف آورده و با طبع فانی که در شرق نشیند و در شرق نشیند
شکای که بی کتب باشد جرایع و از آن شیب جریک و عریک و کافیه نمیکند شفا و شفا
و ناز و در باشد شفا خواب خوش باشد شفا قاصد است مانند در شمس و در فانی
مع و لنا شبت حبه معنی دارد اول یعنی سر که بد آن مایه کبرین نوز که بد شعر جهان حکام
هر ایش زناه نامای حکام حاسد و چون حکام مایه شبت و دیگر نکشت بزرگ که بد آن شیر کند
شیخ سعدی فرماید شعر مراد در آن عربزان عالم نکند که اختیار من است شبت و شیر است
در شرق و فانی یعنی هم لغت و لبر آن بر آورده و این است سوزنی را بر سر بد قول خود ساخته شعر
رشتند لشکمان ابرو و آن بر خندان مانند بیره و حط و غضب و تیر مراد و در شرق نشیند
جنگ و آنچه بدان مانند بر آمده شکفت کبرین و سکون با و فاصد کردن و صبر کرد
باشد که افی الملو بالفضل شفت کبرین کج و نامر را باشد و در جهان شمس شمس
ملکند شکفت کبر کاف مایه شیب باشد آن شعر کجی چو زده بر شاه عزیز کف
که بی ندارد ابارای شکفت و این لفظ را با کف و گرفت و رفت فاقیه میکنند پس ضم
و کفر و فتح کاف آید شبت کبرین و سکون با و دلان خور و باشد و از آن شوا شیر

من زند جوان باغ شاست که در مدح شاه باشد زنده گنجهای خفیه از او آید زاید کردیم
 ساه و اوشت **شاد** مار و بر خورش از کلیم و خیره شهنشاه **شمر** چنان در برش و در وی
 نشسته بر یک بر نشین و کرک **شاکت** سکون کاف و فتح میم سکون نون نندی که از شمر نشاند
شاور د بفتح و او سکون زده و هوز خا سبید که خا و زده بر گویند و لغوی لغام گویند بفتح
 ناهفته **شکند** بکسر شین و فتح کاف و سکون نون جانوری باشد خیزند **شغید** بفتح شین و
 غین و سکون میم و نون رنی ناخوش بوی را گویند و لغوی او را لینی خوانند بفتح لام و سکون خا
 معجیه و بعد از خان نون **مع الدالی شمد** بفتح شین و میم و کف ناهان خفیه بگو باشد **شود** بفتح
 شین بفتح شد و زفت شمر خوی گوید **شعر** ناهمت و بخت شین او و او گرم را و خون از دل کان
 اب رخساره می شود **شخا** باشد اما با خا و معجیه که نون نون را مانده یعنی بدند ان **شکر** **شاه**
شور در دو خانه معین و نیز نام ساری که نوازند و شهر و نیز گویند **شغید** بفتح شین
 ضم خا یعنی ساخر کنند و معجیه و فتح نون گوید **ش** ولی گوید و معجیه خود و معجیه **شکل**
 مد او شین بود **شغید** بفتح شین و کر خا و شخه بر را یعنی از جانی مرده افتاده باشد اما
 در ادات الفضا **شغید** بفتح شین و بکسر شین با ب معنی آمده و این اصحت **شاور** **شاکت**
 نام نوانی و لحنی از جوی لحن بار به خیر و شیرین **ش** چو شاد در ان مر و از یک لغتی لغت کفنی

که در ادب

مر و از بد معنی **شغید** بفتح شین و جیم سر مای سخت باشد و چون کبر اسرا زند گویند
 شغید و سجاد و سجده شود شال شجاد است و فتح گوید **شغ** صوریست شین از و ریت
 خویش و زده را بد هر نماید خاک و در با شود و ز آب **شغ** و آفتاب شجاد اما جیم
 شخه چا معجیه آورده **شخا** نام برادر رسم **شغ** یعنی بخزند و لبر و آید و دی گوید **شغ**
 چون کرد بای او از بای دان خود شکوینده باشد همین **شگر** بکسر شین و فتح کاف و را
 شکار کند و شکند حکیم انوری گوید **ش** چو باز او شکوید او بک بک جگر ک جگر
 که ز راه او بگذرد **شغید** بفتح شین شین است و قوم **شغ** هم مان بخت و بر
 نام کلکت زرد و خوشبویش معجیه و بعد سلمان فرما **شغ** بفتح شین و جیم
 ریشند بون سببش رخ بکشد سببش **شغید** بفتح شین و جیم بکشد باشد شمر خوی
 گوید **ش** با گرم و لطف او بجز باشد لیم با خرد و عقل او پیش چو باشد شید و جیم و جانی
 گوید که او الخط را بدستمال کنند اول شید و شیده و هر دو پیش باشد دوم شید و
 شمان و هر دو یعنی مادام بود از شکی بکشی شمر که از شکی انفس انفس افتد هیچ غلو و شمر
 و مادام بود از کسین و در کف شید و شمان آمده **شغ** بفتح شین و جیم معروف
 در کف آمده که شمش و بر خوش باشد و نیز جوب رست حرف **ش** بفتح شین و جیم

کسر در دروگر و پند زنده و معنی در و گشت **شاکر** یعنی آن چو کی که بر و سران سوختن کند
 و جلا دهد از سر پندای که بر نهند تا پندای که بر نهند و گشت **شاکر** شود و معنی از است
مع الین شاکر نام شهرت و را و از آنکه مولد بد را بدین سبب **شاکر**
 مخفی شد و با شکر که مخفی است سوزنی گوید **شکر** که بر می آید از است و در خوشی هر از شاکر
شاکر یعنی شاکر شاکر خدای دخت انور که بر بی غضبان گوید بفرم قاف و سکون
 صا و صحر **شاکر** برقع باشد حکیم شاکر گوید **شکر** چه است آن نهادن زلف و دوش
 نمودن روز را از خط شاکر پوش و شکر بر زاج مر خواب باشد و مخفی که بر سر نهند **شاکر**
 یعنی شکر و سکون خاف و خندیدن باشد شکر خدی گوید **شکر** شکر جهان بس و قضا که
 مخفی بود و شکر و در شکر و فانی نام غنیمت **شاکر** سکون را شکر از شاکر باشد **شاکر**
 یعنی شکر و سکون فانی که در فانی بد آن پند که دارد و شکر شاکر دخت را گویند و
 شکر شکر یا غنیمت **شاکر** نام بار در نورانی که بر است فانی کاهه از سکون گشت
شاکر شکر است پورستان شاه و صحر و گوید **شکر** باغی که از بر ف کجند و ف کج
 زوایای محلی شد چون شکر **شاکر** یعنی شکر و سکون نون همان شکر مرقوم
 یعنی شکر **شاکر** یعنی شکر و سکون با جوابی بود که دارد و در معنی از است

ادامه

که از خضر باشد **شاکر** یعنی شکر و سکون که خاد و سکون که خاد خوش آواز باشد
 مثال شکر و سکون که گوید **شکر** که اگر کسی بد است شاکر باز را کی رسد شکر **شکر**
 یعنی شکر و سکون کاف و سکون را بد نام گویند که **شکر** مع **شکر** یعنی شکر و سکون
 که از خالی کرده باشد و از آن شراب خورند و شکر خدی یعنی شاکر کاهه آورده بدون انور
 کنند و از آن شراب خورند **شکر** و در خد کاهه و سکون که در او است است
 شکر **شکر** یعنی شکر و سکون که از کار را نبرد و بر سر و شکر شکر خدی یعنی شکر و سکون
شکر یعنی شکر و سکون که بر خاد از غلظت خور و بی خشم شد و سکون شکر و معنی از است که بر است و با
 و خاد شکر و معنی از است که بر شکر و سکون که از فانی **شاکر**
شکر یعنی شکر و سکون که در او است که **شکر** سکون شاکر است و سکون و سکون
 خوش است همانا باغ و صحراف و سکون یعنی شکر و سکون که در او است که در او است
شکر یعنی شکر و سکون که در او است که **شکر** سکون شاکر است و سکون و سکون
 که بر سکون و سکون شکر و سکون شکر و سکون شکر و سکون شکر و سکون شکر و سکون شکر
 که یک کی گوید **شکر** ازین زمانه فانی و سکون شکر و سکون شکر و سکون شکر و سکون شکر
 که شکر و سکون شکر و سکون شکر و سکون شکر و سکون شکر و سکون شکر و سکون شکر و سکون شکر

فنج دال و دل باشد شمر خوری گوید **شک** از جهت نور دیده و مرغ شود آب چون ناله بر آب
 نور شد **شک** منحرف باشد و در سر بر زانویی که کم کند م خوار بر آمده که ای الای
شک نقیض شب باشد که ای الای **شک** نقیضین اول و دوم سکون فا
 همان شمشیر م خور که در جوت باشد **مع الفاف** **شک** کبر سبب سکون را گوشت سرخ
 زاید باشد که جفتان بر آید و سر بر زانویی **مع الکاف** **شک** و سر بر زانویی
 و فانی بر آید و سر بر زانویی **شک** و سر بر زانویی **شک** و سر بر زانویی
 و شاکر الای انسر اند فیری و ساری و در نه که بیکه او را هزار و سیستون بر کند **شک**
 کبر سبب سکون لام کلی باشد سیه چنده که پای چرم در آن نه شده و حکیم بر روی گوید
شک چو پیش از آنکه در است بخت فرود مانی چو خرد و جای شک **شک** کبر سبب سکون
 فاف و فنج در درجه است که علف شمر شود و با صفتها و فاشنی گویند و بعضی خور گویند
 کبر و در و ها **شک** نقیضین فانی یعنی بر آید که شب خیر شعبان باشد زید
 که شک بر آید باشد **شک** نقیضین دوم هر دو یعنی چهار ماه باشد
 فرجی گوید **شک** کبر سبب سکون که سیه چنده که پای چرم در آن نه شده و حکیم بر روی گوید
 نام ساریت از خورای ابرجست اما در لغت نام دانی از نوای سحر و سر بر زانویی

نور دیده

معنی نه بر آمده و در ادوات الفضل **شک** معنی نه بر آمده **شک** **شک**
 هر دو نقیضین و در بخشش او را پای باشد و فاف را که فانی الی الی **شک** کبر سبب سکون
 و فنج کاف با دیر و دوک و شک کاف با دیر و دوک **شک** کبر سبب سکون
 همرا سکون را و فنج فنج دال الی الی کوی رز و شک را گویند و بعضی او را خرد و نامند و فنج
 معجور و او سکون عین همرا و دو **شک** نام غیب که انسر نه بر کند که فانی الای
 الفضل **شک** نقیضین سکون با فنج فون و بی بی زن تا سر بر سیه با زانویی
 بر چیده و کبر سبب سکون **شک** کبر سبب سکون با دوک باشد و بعضی که دوک بر آمده
شک نقیضین سکون با دوک و کبر سبب سکون **شک** کبر سبب سکون
 و عاکنه با و از بطن و صبح بد و فاف را و در بد و نور و فنج فانی **شک** کبر سبب سکون
 فانی جهان که شک کبر و خور که ای **شک** همان شک کبر سبب سکون
 نو که این جنت سر زنده و نازک و شک کبر سبب سکون **شک** کبر سبب سکون
 به باب جو و نور و شک کبر سبب سکون **شک** کبر سبب سکون
 که او در آن نه شده **شک** نقیضین فانی و سر و فاف و فنج فانی
 گوید **شک** کبر سبب سکون که سیه چنده که پای چرم در آن نه شده و حکیم بر روی گوید

در بخت که نسبت او در بلا و عیب باشد و از آنرا خوشی سپردم خبر گویند **مع السن شش**
ن کبریا را گویند و شهر و بعضی گفتند نه خبر کبریا را که فرشتگان طین باشند که فی الموضع
و حکیم حضرت یعنی غلوه و حصار و منوره که **ش** بهی حاله گفتی زمین را بخت شود ز باره باره آن کی گناه
شاهستان **شوان** بکیش یعنی چو بان که شش بان باشد بخت گویند **شاه** باطرا کران باشد
که در بارگاه بکشد معنی گوید **ش** حور و زاهد که شود صورت انفس باطرا چون بی پای بدین
بدین شاهستان و دیگر معنی نیزه لنگره عمارت عالی آمده و در شهر نیزه لنگره سیاهان و سر و
نیز آمده معنی سیاهان را بر چند گوید **ش** از جهت بار کنی که چند جو دو رو نیم خوان باشد و در آن
شاه در آن بخندد او نیز آمده شاه شمس حکیم سیدی گوید **ش** بختی خیر و بی شاره آن که در آن را
سعدان استی فرزندان و شاه در بان نیز گویند و در نسخ حکیم شاه در آن نیز گویند **شاه** خدیجه
اول کار بی جز که بکار نیز گویند است و سیدی گوید **ش** اگر کردی تو بر حساب مغفای
و در شهر است بکان دوم بسیار و بی نهایت باشد شاه شمس ابو الفرج گوید **ش** زمین که امارت شاه بکان
که سپرد و در اقبال خدای جهان و کج شاه بکان یعنی کجی که مال فرزندان و در آن است طبع گوید
ش سپرد و در او دست و غمی باید بقدر جو دو رو در کج شاه بکان گوید و در اصل شاه بکان بوده
یعنی چیزی که انما به و پر قیمت که لایق شاهان باشد سیم فاقه شاه بکان باشد و همچنان باشد

که در آن

که در آن و در دما را با جان و زمان قافله کنند با آئین و سیمین را با زمین و چین و در آن
ان و خدو در حصیده با و در حل پیش از کجی بخشی آورند که کجی که ناچار می بود اما در آخر عهد
و در آن زمان این ملاحظه کن مثال این معنی الوری گوید **ش** که به بعضی بکان است از قوافی
باشد که عقد کن وقت ادای بندارم پس است **ش** نفع شین و ضم لام چهارم است که
فی اداس الفضا **شخاذا** بخا و سحر و دال چهارم یعنی با خبر کننده و مجروح کننده و شمس است
و فقی گوید **ش** شکار خان نیگاه پرنده کان شخا دال هرگاه که در زنده کان **ش** نفع
و سیمین است باشد است و معنی گوید **ش** مکر فلک خرم خورشید که بخت از آن پیش او
عبادت خدیجه چون شمس **ش** ششم و نشد بدیع یعنی دوان و نیز زنده بیانی و
یعنی شجاع گویند نفع شایسته و نشد بدیع اول **ش** شام یعنی کربان و نوه کسان است
حضری گوید **ش** زان ملک را نظام ازین عهد را بقا در آن دوستان بجه و شمس ان شمان
و معنی لغت کننده و سر زنده و در صند و بهوش شوند و نیز آمده **ش** شیان یعنی شین و بعد از
شین بیای خطی جزا و مکافات باشد اگر گوید **ش** پروانه زنده کینه سالبان بر وید
از هر که در او شیان **ش** شریف معروف و در شهر نیزه لنگره شین باب نیز آمده و در
مؤید بر مکر کردن نرسیدن **ش** شیان بخیر و عسل ساز و باب خیر و عسل ساز و شین

است که بدین روش دیوهای دگفت زود زن شکاف که فکشت از شک **شکستن** نقیض شدن اول
 و هم کاف و کفر خالیه و راندن و لغو شدن و افادین و است زده شدن **شکون** چشم بین و کاف فاج
 لغال کردن از دور و در هر روز و هر خان و خوش و امثال این نوعی از مخالفان را نیز گویند مثال گوید
سب و صل و اقبال ندانم که خالی در گذشت زره و کوب طالع شکون مباد و با این معنی بخند و داد
 نیز گویند چنانچه مولوی شوی گوید **سب** و سبان همان دول بد اند و صورت نوزادان عیش کن
 ماه و زهر خیره پس از چشمان مشتری از رویان کرده **شکین** بهادرش شکوین
 اظهار برزگی و کوشش کسی انداختن و زیبا شدن و رسیدن و همان شکوین **شکین** باشد
 بیای نازی و نون بوزن نیز اندن یعنی ارد و مثال اندر و سبان آب و غیره و همچنین شویان
 نیز آمده **شکین** باشد به هر معنی که درین شماس عدل بر سبایان و شستند و پاشند از بعضی شمس
 گویند شمس فطامی گوید **شک** سبای دل و حال و سبایان سبده چیرش شمسایان **شکین** بوزن
 و سبیدن یعنی رسیدن و بهر شستن و رسیدن و معنی ساط و شایان نیز آمده مثال معنی
 شمس فخری گوید **شک** کیوان برای نره شمسایان در بارادگشت از اجرام آورده و در **شکین**
 نقیض بین و بای خارجی و سکون رای محاسبی فطران باشد **شکین** نقیض بین و اول مملو و کفر
 یعنی گشودن و گشودن و زنده کردن و روشن شدن **شکین** نقیض بین و سکون و کفر را به معنی خیر

نقش بفرز

زن **شکین** یعنی چگونگی شدن **شکین** معروف و کوشش بر این معنی هم نمودن نیز آمده **شکین**
 علام بوزن گوشتیدن و خرد و رماندگشتن باشد **شکین** عتاب باشد و بعضی همان نیز گویند
شکین و **شکین** هر دو معنی چگونگی باشد چگونگی باشد و طبعان گویند **شکین** مری زوید
 صبر دارد و شوق کین جابره دارد و شوق فطامی و همین است **شکین** و شوق شید که صاحب است
 شوقی در خایه پرو است **شکین** یعنی شمس اکل شمس عدل و اسرار گویند **شکین** مکه الفضل
 نظیر مختلف هر و از نایج الدین که بر باد می نایج از سر نشان نیز بوزن **شکین** مکه شمس
 فتح کاف و دال مملو کار کردن و شکستن شکیدن **شکین** کاف فارسی بوزن دندان نام
 و لا عبت **شکین** نقیض بین و کفر بر روی چهره و فتح دال شیار کردن و زهرت کردن باشد
شکین نام کوکب است و گویند نام و لایبی و بعضی گفته اند نام شمس است و یک که اله باشد
بار شیار بدن و جفت کار و اندن بکبر و شکستن **شکین** نقیض بین و بعضی ضعیف زبان باشد
 چشموه ضعیف و کشت بر روی معنی معروف **مع الا و شمس** نقیض بین و دو مکه یک
 شمس و شود **شکین** شارب باشد و این نام را به شید بر و فرزند او و شمس این در نوزاد مملو است
 شمس شمس گوید **شکین** شاه در او بود و شارب می زده بر وجه و مثال جوزی لبک از هر صفتی
 نو با فراط اگر دال جوزی **شکین** کبرش بین اول و ضم دوم نه بر باشد **شکین** زرافه باشد

شعر پادشاهی که پیشکوه باشد علم او چون بلند باشد و سگ و پیر آید معنی که بدست اگر پای در
و این آری چو که سرست ز همان مکرر و همچو که و معنی پیرس برآمده سوزی که بدست که است
می شود این که در اتفاق با کشتن در هم شکوه می شود یعنی می خیزند **شعر** بوزن مکرر
نقصین و لام سکن و ان باشد و جای خاک و بلندی و سر که جاشا عر که بدست جویند
با کلاه است آخو چون یک زبیدی بکاه است که کذا فی الفقه و در فرهنگ نظمین سکنین
و لکن بعضی فرج زمان باشد و در فقه معنی نیست جاشا برآمده یعنی کوب **شعر** نیک کردن
طوره عمل باشد و خوشین نمودن و چنین آری پادشاهی پادشاهی اول را سواد ناهامی و **شعر**
گفت ای مادر چون سوره را کی خوانم است که را این شیوه را مثل حسن آری پادشاهی شاعر کو
شعر در قصه نیم چو استین بر سر که و حدیثه شمشیر هم در کرد **شعر** معروف و نیز خانه
و بنور که شانه و لانه نیز کوبند شال معنی دو هم خفا که کوبید **شعر** ز کون چون نخل این بنا را خود
حدیث بر دشت و آب چون امین شانه اکبر کشتن از غنای **شعر** با بوزن مکرر
و حال باشد و شامیده بوزن مکرر و با چنین **شعر** او که و او و دیگران با و شاه
نوشته **شعر** بیای نازی وغبین سحر و رای حمل بوزن تجالی جایی که که خندان را در آنجا
و شب بکاه نیز کوبند **شعر** یعنی اظهارندگی کرده و کوسس که کسی مانده دریا شده

الهم

و خندیده و معنی آب سرد و آمده شیر آمده کذا فی المثل **شعر** بجای سحر و سحر و سحر
همکاره نگر باشد که اثر ازاله و خنجر نیز کوبند **شعر** بجای سحر و دال و سحر و سحر
یعنی افاده و لغزیده و خنجره نیز مینبت **شعر** یعنی هر کون فاش خنجر
و شواله زرد باشد شال معنی اول مسو و کد سلطان کوبید **شعر** کند رو به هم نیک برک ز خنجر
چو خنجره زرم اندر ببارد بچاند و ابر پشمال معنی دوم نیز و کاهی که مصراع دوم دارد
نحو اینم خنجره نیز و معنی شال معنی دوم یکی از کاه بر کوبید در لغت است **شعر** که خنجره
ز کد اندر روی پروان که بر هوا فشانند به کاه سواد در ز و معنی آن جوی که انداز نیز
بنده زنده برآمده و در و کبر از سحر یا سحر کسین اول آمده **شعر** و کسین و فصح و او
و نون کا و نه باشد و در سواد کسین و فصح و او و نون کا و نه باشد و نقاب را که
نقب در زمین زنده نیز کوبند و با سحر یعنی غرض و در اسکاف کوبند **شعر** بجای سحر و بجای
نازی بوزن مکرر و نازی و غبی و جوی که از رو با جدا شود و لغز بجای خنجر کوبند **شعر** یعنی با و خنجر
حمل الکلیل الکحل ط باشد **شعر** یعنی سحر و غبن سحر بوزن کرناه و جوی که شکر شکر را
در آن کنند و انرا شکاه و شوکاه نیز کوبند و سگاه بوزن نگاه و نیز و ان باشد که انرا شفا
و شکاه نیز کوبند شال معنی دوم یکی از کاه بر کوبید **شعر** همچون لکان کند سر کلک و بی از شکوه و نیز

مملکت شاه از نگاه **شاه** بمیرد و لام بوزن نواله شمع باشد و نیز شمع از سرخ را گویند بوزن
 الطهر که بد **شاه** آن شمع را که در دل سجای بر فروخت از یک کداز نور سرخ شمال بود **شاه** بمیرد
 و غنیمت بوزن برکنده مستغن از آوج و غیره را گویند که انی الخفه و در ساجی یعنی بن بود
 باشد **شاه** که بشین و دفع بمیرد و جری بنیر و شیر و ماست و در شیر خا و جری بنیر و
 جرات باشد اما در ساجی فی الالاساجی تفحش بن و بمیرد خفیف و شوه تفحش بن و او بود
 شیر بی باشد که در سر پستان بود و او را از پستان ظاهر باشد بمیرد را گویند **شاه**
 بوزن از کداز شده و اسن جاس و غیره و بمعنی دانسته اند که برآمده و شعله بمیرد اسن بمعنی اخبر
 ما خبر و فرماید **ب** و رفت خرمه صدف از رشت دارد و خشک اگر و شکله خرمای بود
 نر و از دو رنگ بمعنی خوشه آمده **شاه** که به بمعنی مخالف و نامتجانس حکم الزوری فرماید
ب و چیز زمانه شیر که به با سبب که بی نیک طبعیت که در آن نه بخت **شاه** که
 بشین اول و دفع دوم و خرمه نوان عطیه باشد شمشیر بود که گویند **شاه** حرا و زوز و نر و
 دارد و جان جان در دندانه انداخته **شاه** بمعنی خجل و خاک نشاک آمده و در بمعنی
 خجل تفحش بن آمده و بشین خاک نشاک باشد که انی الخفه السعاده **شاه** بوزن خوشه
 و شعله بمیرد بمعنی نر و چیز و پشته یک و خاک و عکای که بر سر خرمه باشد بر پاشنده

و بمعنی

و بمعنی دوم و جوی کرمانی فرماید **شاه** و دلال از شیشه خاک سن که را به از گوشه خاک سن
 و در ادات الفضا بمعنی یک ز شیشه آمده مثال این بمعنی حکیم سدی که بد **شاه** که خا نه به از لایه
 و او بر آورده از شیشه از زرد **شاه** تفحش بن و لام که سگون با گوشت لعاب جرب باشد
شاه غاب باشد و او را ششیلان و جیلان و جیلان بنیر که بد **شاه** نام بر او نه باشد
 حافظ گفته **شاه** که رای پیران شکوشت که باشد کف خورش و و بر نام حکیم که بر پیران
 که گوشت همارت کرده شهر اعلی بجزه گرفت **شاه** شعله اعلی شیده و او نام باشد و شاد و شیده
 از نر نام **شاه** و بر دو برای حمل و وزن اول بوزن خرمه و دوم بوزن و بر شربت
 از امر افر و اب **شاه** که بشین اول و دفع دوم و سگون با جی هست و بی فوت و کشته
 و بیا و خا بنی بنیر خرمه رسیده بجای بی جلی یعنی بر جود دارد و اکول بعدی که بد **شاه** که بشین
 و بخبرای سگون که بر سر پشته ای و در کف خورش و جی که بی شاره و جوب بنیر باشد که همین است
 صاحب به که دوس **شاه** تفحش بن و اول حمل و خرمه خای سحر و که لام یعنی فرزند **شاه**
 بیا و خا بنی و لام بوزن فرمیده یعنی افش رنده و بمعنی غیر رسیده و بشین و دلو که کشته نر آمده
شاه که بر سر و بر که بر سر کشت و او را شیره و بنیر که بد **شاه** بمیرد و خا و جیم خا بنی بوزن
 باز به دشا که کاف بود و بمعنی بنیر زبان باشد **شاه** معروف و راه خرمه و صره همین

شطرنج و نام جا بگرفت و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 نیز که از اینها جدا شود و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 تو خود را و اینها را که در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 شاه **شاه** نام شهر پدر و مادر و از ان جدا شود و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 یکی شهر پدر شاه را **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 باشد و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 می رسد که این شهر **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 او را که **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
شاه نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 و از **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 نیز آمده **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 شکی یعنی که بعضی از اینها از ان جدا شود و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 کنند آمده مثال معنی اول حکیم یونانی که **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 او بهر پای **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا

و بعضی

و بعضی فی سینه آمده مثال مرد و معنی خلاق المعانی که **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 در اینها که **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 او **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 بای نامی یونانی که **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 بنا بر دو وجهی شنا کردن باشد **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 سالتش شش خدی که **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 نون نیز آمده که **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 و در **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 و سکون نون اول و بای حلی و کسکاف کانسی جوی باشد که **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 نون **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 بر **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 سخن جز و دو دعای او و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 و این **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا
 را بر آورده و **شاه** نام می آرند و در سینه و در سینه یعنی امان و راه گشته که بسیار از اینها از ان جدا شود و جدا

گفته خبر آمده **شبهه** همان سبزه که در باسین گذشت **شبهه** و او است که در نزد که اشتراف
نیز که در بیکر خان قاضی فرماید **شبهه** در حقیقت از پیشتر خبر به دهد و در آنرا **سکینه** برون
فرستاده اظهار بزرگی کند و گوشتش کجی اندازند و همان سگوفته که گذشت **شبهه** گوشتش
اول دفعه دوم و سکون خا و حبس باریک باشد که منافق بپزند تا خاک و حاشا که از آن
جدا شود **شبهه** پنجمین و لام و سکون کاف نازی انچه از جامه بر سر می باشد درخت
امثال آن باشد و دوباره شود و رسا می شود است که چون سرخس زرد را بر سر انداخته که گویند
و بعد بی قواره الطبع گویند **شبهه** منجمد و در پیش باشد شانش ناصر الدین گویند **شبهه** گفت
که ای شبهه دل شده در ره غم بای تو در کل شده **شبهه** که بر شین دفعه کاف و نون که شمه
دفعه باشد که ای الموبد شانش غدا اسفند که به **شبهه** اند می گویند که در غول کند
از خجالت زش و شکست بدخوی **شبهه** نوعی از صول که با شش نطفه خوانند **شبهه** بقیع
شین و بای چلی دوم و کس نون و زاده و همه نام **شبهه** پنجمین و نون دوم
و سکون نون اول نال باشد که ای الموبد **شبهه** بجای می رود و نون و بعد بی خبر گویند
شانش قاضی گویند **شبهه** و بعد از آن سر بر سر گوشتش و لاف میریزد و خنجره و بنور **شبهه** الیا
شاماک همان شاماک که گذشت یعنی سینه بندگان **شبهه** پنجمین و کس و او است که از آنرا
آورد

عربی است که بنده **شبهه** که خبر باشد شمشیری گویند **شبهه** شاد عادل جمال و بنی و بن که خاک در که
اوشا است است و رود که خبر گویند **شبهه** بی قیاس است که از آن دولیان ادبی کات شد از دو
نصف قبل از شاه بوی **شبهه** خبیه باشد شاه و عرو که به **شبهه** برای بریم او و برب برادر دکان و پنجم
هر از آن و سینه بوی و دوسه برادر اهل بی باشد که شب بی دهد از آنرا که چشم خبر گویند و بعد بی
و عین البصر خوانند **شبهه** کاف و بای و کس بی بوزن بدخوی آورد بای که است و در نوب
و عین کذا فی الفقه و شمشیری بای کاف لام آورده و جابجه گویند که فرماید **شبهه** نو گویند
زن چنان بود که در جواب گویند **شبهه** معنی به پیش و بر هم زد که بنظر رسیده
شانش نهاد و رود که گویند **شبهه** عین چو باد و آن شمشیر و شمشیری آید و پیش بر **شبهه**
بوزن و معنی بر می و معنی نو و ده اخوان گیتی و منفرد و پیش و بر هم زد که بنظر رسیده و شانش
نوی خبر آمده و معنی دوم شاه ناصر خبر و فرماید **شبهه** اکنون که خوانده اند نال گفته و در کار خود
چو در پستان بجز **شبهه** همان او بن که حرف و شمشیر عطا کرد **شبهه** زنده شاه ستر که
سازید و همانرا خلد جان افزای سازید و معنی سهارا دیده و امر شمشیر از حسن خبر آمده
مثال معنی اول بن عین فرماید **شبهه** خطای بوی بین بر روی شمشیر رای او که ندهد بی شمشیر
بر و بن شازاد **شبهه** پنجمین و کس بای فرزند شمشیر و بن باشد که شمشیر

لام حاجی از مردم کرده بجا بلی بخون **ب** زاده باغ اوقه هندی شکرتش عهد
 آخر طلب **حافی** در نسخه سیرا کرده فرو خود غامی باشد و طمع طلاق و طاق مرم اف
 اعیست و در نسخه سیرا از نرب لطای حطی آمده مولوی مشوی فرماید **ب** حاکموش و عارض
 و طاق و طرب هر کجا که خود می نیمیش شیخ لطای نیز فرماید **ب** آمدنی بر سر خرابی
 با طاق طرب باوشی **ب** **طاطا طامات** سخن از حب و دوستی یعنی قول بر الکتبه
ب **طامات** مجلس سیرا هم زوداد ازین نویسنده است و در کتب معنی عجمه باشد و در زبان
 بعضی فصاحت می کنند مانند **ب** **طامات** نام و لایست شش شیخ لطای گوید
ب جملک را لطف بر طمع جند و طمارا شوشتر بر حاج بند **ب** **طال طوند** بلام
 و های محو بوزن فرزند نام پاشاه هند که از شکر و شکر است عوز و در خصلت
 قیل جان داد و مادر او در فراق فرزند بفرار شد و نظر الد هر که یکی از حکای می بند بود وضع
 شطرنج کرده که در مجلس اوجی باخته اند تا مشغول شود و اندوده از طار او محمود و شش
 فرماید **ب** همیکرو نام در سیاری نگاه بر از خون دل زور و طمعت شاه **ب** **طیرا**
 بفتح طاء با نام ولایت طبرستان و پس طبری که بید مولی بر کند منسوب بان است
 طبره فارابی گوید **ب** **طیرا** صوبی شده افتان حیران شاخهای حسن نازه رطبی

طغیر

طغیر قوس و فرخ باشد **طغیر** نام مطربی باشد شش خانگی گوید **ب**
 ان راه که طغیر نوکر و ان قول که سیرا کرده که نام شش که قول که سیرا کرده
 اوست **ب** **طوطا** در نسخه سیرا از نسخه و غامی چند معنی دارد اول نام شش است و در حد
 چین که خوانان انجا مشهورند شش از وی گوید **ب** **طوطا** دل مانگند ازین خوانان
 مانبره سیرا طوطا خوان طوطا و چین سیرا شد که یکی از ولایات بدخشان سیرا طوطا
 گویند و این هم منسوب بخوانان دوم کارگاه و سیابانی را گویند شش شیخ لطای گوید در
 ترفیع آفتاب بر آمدن **ب** **طوطا** در هر کجی از وی زیبا است هر که یکی از طوطا
 مقسم است بر زبان بعضی از ولایات خراسان چهارم کارخانه شکر بود و در خوشنایان
 جبریا و ساخن و او آهستن باشد و ویرانیده و ویرانیده را نیز گویند چنانچه طاق المعانی
 گوید **ب** **طوطا** که سیرا کرد و میوه و شکر که جز غنای طوطا است و از معنی عجمی چهارم
 سیرا آمده شش مولانا حاجی فرماید **ب** **طوطا** که گفتا بهما سحر ساری ز شش سیرا
 طراری و هستا و منو جه بعضی با سیرا گفته و ترفیع فلم بر کشد نا طوطا از غیرین از کام خوش
 چون بر آرد حکایت از کام خود نا طوطا و بعضی طوطا و عطا هم گوید **ب** **طوطا** که گفتا بهما
 از طوطا از خون بود و در جهان هر که شش سیرا طوطا و در راجع الا ساجی طوطا

و مانند طایفه بر شود که دختر نروده است شش کوب **شعر** دختر اکلار سن و در مدح شاه **بیت** غزل
 بنیست بی شهب غریب نایبند کفر نفسشان روح در پی جان بر کنند آورده در آتش
 الضلالت غریب آمده و بیای سروده بوزن فرقه **عربی** یعنی فریاد سر آوردش شش کوب فرود بی
 کوبید و رکعت در بی **بیت** غزوبید بکشت و کرباره زور قطبید بر خاک کجاست **عاشق**
 بوزن بحر شنبه و چشمی ششم گرفت و غریب چشم گرفته باشد **عربی** بر او فانی بوزن
 خریب خیری باشد که چون بر یکم گذارند بر یکم شنبه و به خط جنت و به خطی دیگر بر شش
 شش شش کجای **بیت** زاع میماند که چون بیایان نرسد تا کل بر یک کل غریب **عاشق**
 بشین سر بوزن و نشاء و جاکا دکا و ان و کوشندان باشد شش کوب **بیت** ز باس و پاس
 اندر کن م شبر و شک کند شیان بشیان از پی کوشا و حسب ادات الضلالت خجلی
 و ان و کار و ان سر آورده و گفته که خسته بلند را منبر **عاشق** بوزن مالد یعنی علف اند کسبی
 بر شش عیش و شمع عاشق و معشوق **شعر** همچو اهر که جفت را خالده و زب من تر اهری عالم
عاشق یعنی کجاست خمر و شیرین **بیت** باب شش و آهسته تر شاه عود دار اول شش شش
عاشق بجز نازی رنگا رنگو ز باشد هس کجای **بیت** لاله یعنی رنخ کرده
 همردوی از خدس غریب که شیان از ان نبل **عاشق** یعنی غریب خا و بر باشد شش شش و کجی

کوبید **بیت** سپی کند و دمان داری و پای جانجان غر و هر یک چو داری و غره ان کردی
 که بر کردن و غره بر اید که بر بدان چایز آمد و سر او شنبه نیر کوبید و به خط ماباد و دین جمع کردی
 کجای کس که دست بر ان زنند و سر او نخل نیر کوبید و این معانی را از شش نیر از منبر **عاشق**
 گفته غر و غر هر دو خایر باشد **عاشق** یعنی غریب نایبند کفر نفسشان روح در پی جان بر کنند آورده در آتش
 شش شش خانی المعانی کوبید **بیت** بلای باست این دربان غریزن خداوند ای با کربان
عاشق بسکون نا و فتح فاش **بیت** که در ان سر و خویس بار باشد غریب کوبید **بیت**
 سراد باغ نو آهسته لب و لبه چو سر و عافیه و جگه شیری **عاشق** نام و باست شش
 شش حدی کوبید **بیت** شنبه کم از پادشاهان غریب کجی پادشاه کجی **عاشق**
 از شش کافه و بازفته باشد نایب کوبید **بیت** روی سوبی کجی بکار کافه ای کون رنخ
 عاز **عاشق** یعنی غریب ضعیف از غریکان عاز که در زمان شرفوت گرفته و جاساسه است
 کردند حکیم خانی کوبید **بیت** ای چشم نرفته را خلا و از غریب نو بر کلاه خوبی فند و جهان
 و شش شش را ساز و با عازت و عفا است و عازت **عاشق** یعنی کجی
 و این فرخ شش کجی کوبید **بیت** شمر جرد و ان نیر یک هم جهان لغز و ان نیر یک غار **عاشق**
 همان غر و از مرقوم گذشت **عاشق** بوزن و معنی غریب کوبید **عاشق** امر باشد لب و زبان

که در بعضی از آن وقت و سرین فتن کوک باشد مثل شمشیر لانا و می گوید **بت** خفته
 نخل و لیک و بولک و بی ادب و بی معرفت و او را می طلب **الغنا** **بت** که نو بای است
 و زمانی که گزینش معجز بود و پس از آنکه بپرسد که چه خبر که خواهد که غرضش از بار است
غرضش غریب لغت غنین و رای و جو خوش و نندی باشد **بت** که بار را می گوید
 نوعی از نو و خردماند که کس که چشم سر رنگ باشد که درانی المربیع **بت** که کس که کس
 کسی را دوست دارد و خوش اوست و نهایت باشد و می گوید **بت** که خوشی پاک و درونی بر چشاک
 به کس که راسش عاشق عاشق و در خوشی بر لب لب لب طبع نبر آمده یعنی کند و پس در دل
 بعضی نو و خوشی سخت نبر آمده **بت** که در آن جا به شمشیر خنجر که شمشیر لغت و ادب و در
 نیکویش که شمشیر خنجر کرده و گفته **بت** که هر چه را حاصل سان کرد و نفع و زبان هر که نیکو است
 اند که شمشیر باله شمشیر را چون وقت زود باشد و هر که برده و هر که برده شمشیر **بت**
 جوی سخت که اران سر زخمه رباب و اشال آن سار نیکو و گوید **بت** اندر و اندر
 همه ساله نیکو شمشیر و الکاه که بد که خردشان شمشیرش **بت** که نیکو و همه و نون
 بوزن افلاطون طرخون باشد **بت** که نون و جیم و نیم بوزن که شمشیر و گوید **بت**
بت که در لغت حشم و حراش باشد و در خوشی بر زار و خاک و ماعرش لغت شمشیر و خورشید

و تمام شده

و خشم از او باشد و در ادب الفضل اعراض عرس هر یک بین هم که عین دوم و هم
 حشم و حراش باشد **بت** که لغت غنین لغت غنین که بدان است سرافشانند لغت غنین
 رسیده **بت** که بوزن کس غنم دارند و باشد **بت** که لغت غنین لغت غنین
 فخری که بد **بت** که طوطی دست طوطی که بد و در هر که از با و با **بت** که لغت غنین
الغنا **بت** که لغت غنین و دال و دال نام غنیمت نیک و دست نیکو که نیکو
 غنیمت که نیکو **بت** که لغت غنین غنیمت غنیمت اول لغت غنیمت دوم لغت غنیمت
 هر که همان کرده باشد حشری که بد **بت** که همان که در سر زین شده و هر که همان
 هر که عالم که کس که **بت** که نیکو و نیکو **بت** که نیکو و نیکو **بت** که نیکو و نیکو
بت که از زمان نو و می آمد غنیمت که نیکو و نیکو **بت** که نیکو و نیکو
 و شتاب هر که کس که نیکو و نیکو **بت** که نیکو و نیکو **بت** که نیکو و نیکو
 و جو و جو و اشال آن نبر آمده **بت** که لغت غنین و نیکو و نیکو **بت** که نیکو و نیکو
 و آن در اب فرو نرود و اما چون مایه انقلاب می آید و آن عمار که فرو نرود و معلوم شود
 که مایه انقلاب او نیکو **بت** که نیکو و نیکو **بت** که نیکو و نیکو **بت** که نیکو و نیکو
 بعضی غنیمت که نیکو **بت** که لغت غنین و نیکو و نیکو **بت** که نیکو و نیکو

در غنبدان و غروبیدن نیکو نهند **غریب** آورد و دیگر محمدان باشد نشان استی که
 بر آید ده اعلی و کبر و در غنبدان کوس و یکا غن **غریب** یعنی خشک باشد و
 اما غنبدان بر شکی که اگر چنین اندازند اطلاق کنند غنبدانی که **غریب** طبعان سرای و در
 غنبدان بنای و کفر و نشان **غریب** بار و غنبدانی یعنی دانه خیزه برون آوردن سرای
 و نیز اجمالی بر شکی که در **غریب** سکون و او و غنبدان یعنی بزرگی
 که خیزه کند **غریب** بوزن سر و فی سبب نیمی فرود می گوید **غریب** یکی بر سر خیزه آرد و سر
 سرش که هم و بیش از غن **غریب** غنبدان اول و سکون رای غنبدانی و نیز بر سر
 بر شکی که کامل باشد و سرچم که اندر کار کند و در غنبدان یعنی بر سرچم که جانور را
 خشکی گوید **غریب** سبط از سرخ غن **غریب** دو و سرچم نام خیزه دند مکر برچم ندارد
 بر فغان و فغان یعنی بالای سر باشد و در غنبدانی غن **غریب** نام کاد بگری باشد که غنبدان
 اوست حکیم از ری گوید **غریب** غنبدان و غن **غریب** دو و سرچم غنبدان غن **غریب**
 و طوطی بر غن **غریب** مایه و فریاد و غنبدان باشد نشان استی که **غریب** غنبدان بر زکات
 محمد بنی که گوئی چنین شمشیر از کات **غریب** غنبدان و غن **غریب** غنبدان
 نشان حکیم استی که **غریب** از روان سرعراست و سرچم که کلام ال غنبدانی یعنی

و این

خواندن بر آمده مثال این یعنی ناصر سرور گوید **غریب** چون غنبدان که بگردد و غنبدان
 در طاعت و چون غنوم **غریب** بوزن و غنبدانی مایه و فریاد و سرچم هم او گوید **غریب**
 صورت و غنبدان **غریب** برده با هم چو یک باز یک و غنبدان و غنبدان **غریب**
غریب بوزن غنبدان بوزن دو او و بوزن کشته شده ساز است سبط را و در زغان که یکی
 از نام اقسام بارها باشد **غریب** برای و دال غنبدان بوزن غنبدان نوعی از سرچم
 باشد چون خود که فی الا و ال غنبدان **غریب** بنای و غنبدان و غنبدان بوزن
 جابل و ابله باشد نشان استی که **غریب** ندیدم چو بوزن که درده یکی بر او احاطه
 غنبدان **غریب** بن بوزن غنبدان و غنبدان بوزن غنبدان یعنی سرچم آلوده
 باشد مثال اول یعنی گوید **غریب** چو غنبدان کشتی کین و سرچم بوزن از دود راه که بر شال
 دوم لا اعاجی گوید **غریب** جان غنبدان سرچم که سرچم بوزن از دود راه که بر شال
 برای صواب هم غنبدانی بوزن سرچم و غنبدان باشد و در غنبدان یعنی با و دان و در
 باشد نشان حکیم استی که **غریب** و در کد زدن سرای غنبدان بر کد زدن رباط مردم
 خوار و سرچم و غنبدان و غنبدان و غنبدان و غنبدان و غنبدان و غنبدان و غنبدان و غنبدان
 ختم آلود بود که از غنبدان سرچم آلوده سرچم و سرچم و سرچم و سرچم و سرچم و سرچم و سرچم و سرچم

الذي يحس في الكتب وقال ابو نصر بن مبريد في شرح نظامي كوفي **بيت** فترت جمال
 بهشت به کار از دست خفته چاک خوار **مع الجهم ما نبي** **فخر** بضم فاء سکون نون
 کبر اکونند که خایه او دینه باشد و بمعنی ترش برآمده **فخر** بضم فاء سکون رای ممل و سکون
 نون میرا من دان باشد از بیرون مثال از شمشیر خجی که به **بيت** انجان برآمده و به جا
 بند که شمشیر خجی دشمن فخر که خوشه بر درگرم در آب همه و خون نهند لعل و فرنج و دیگر که
 باشد که مردم را در خواب فرو کرد و فرنج شل او باشد بهر معنی و فخر در فخر است
 آورده بمعنی دینه و این بیت چنانکه می باشد **بيت** عجب آمد ز تو چرا که می چون
 کشی ان کران دو خایه فخر و بضم فاء نام و لای از کن است **فخر** غفل و ادب را گویند
 شمشیری که به **بيت** جمال دینی و دین انکه دارد عطا و فضل و عدل و رای و فخر **ج**
 بضم فاء سکون را و فخر حاصل ربه باشد عظیم شرم و بیدار شمشیری که به **بيت** ای
 الفخر ساده همین دون فرنج مانند فرنج و کنیت ملوک و الفخر فرنج و بهر معنی که به **فخر**
 بضم فاء سکون لام فصل غلو و ر باشد عر که به **بيت** و رفیع اندر که مردم استوار و گویند
 اندر و ششم مدک **فخر** برای ممل و خایه بهر لوزن فخر بضم فاء سکون
 اسدی که به **بيت** مرا از تو فرنج خود در نیست چه سر و جهان سوخته مر نیست **فخر** بضم

فانهم

فانهم فرشته باشد که انی الموبد **فخر** بضم فاء سکون رای ممل و نون و فخر
 بمعنی همان فرنج مردم آمده بمعنی میرا من دان و کرای که در خواب مردم را فرو کرد و او است که
 گویند و لسان الشعرا فرنج شمشیر بزرگ باشد که چون شمشیر و بگویند و در بیدار باشد
 که بیدار باشد فخر و بزرگ بود اما و سبب شمشیر ناک باشد که در زمین نهند و در موضع دیگر
 سر از سپردن آرند و لغوی حکم گویند بضم فاء سکون و کلاف و آخر ششم ممل **فخر** بضم فاء
 و کمر رای ممل و سکون باج طلی نیست که استراستی و سر و سرخ بر گویند **مع الجهم**
فخر برای ممل و فخر نون و خست و خسته میرا بمعنی کل اسب و رسته آمده اما در است
 الفضل بمعنی شرف و کفایت اسب آمده و بمعنی سو و حد که به **بيت** و رزادیه فرنج و نازکم
 بین و بهر معنی طبع و صفای بگرم و وصف است براف نهانند **بيت** و شمشیر و مانده گشت
 و رز فرخ شمشیر بلی و کرون خرسان **فخر** برای ممل و غنیمت و غنیمت و نون و نون و نون
 ماده کا و کجک و فخر باشد که انی الامارات و نون میرا اسطر است که این لفظ گشت
مع الجهم بضم فاء و لام ابتدای کار باشد فخری که به **بيت** بضم فاء سکون
 ابتدای نهضت کن که کارهای میرا پس است فخر **فخر** بضم فاء سکون رای ممل و
 ضم سیم و رزادیه میرا آن شیر باشد که در یک رزادیه و طاعت کنند **مع الدال** **فخر** بضم

فاد و ناموسگون رای حمل یعنی چنبره را که برآورده باشند خنری که به **ش** خود طریقه
 و باز خود بفرستد و باز او را باز و بران کرد و در خنری که بران معنی آمده و بمعنی در بدن بنبر
 نظر رسیده **فد** بدل حمل و او را بوزن فرزند چو پست که در پس را اندازند چنانچه احکام
فرز و بفرستد و رای حمل و سگون رای معنی بنبر باشد که بر روی آب پدید آید و در زمین
 و نامتبان بنبر باشد شمر خنری که به **ش** از قبیل گشت زار پدید آید و نازده و ابرام بران
فد برای چو خنری و معنی بوزن فرزند معنی و پدید آید و چو کین ششم
 او که به **پ** ملک واری رشت باید بوی چنبره را به از فرزند و پست و چهار بنبر که به
پ معنی و پست که با بوزن زدنست غرض آن کند و مان نوه آن پی فخنه و چنانچه
 فازی بنبر معنی **فد** بوزن معنی و معنی کاری باشد که از اجالات و نموده
 معنی فازی فرزند بنبر آمده **فد** برای حمل و کاف تازی بوزن فرزند راه که سبیل بود
 که گنده شده باشد و جای آب استاده باشد شمر خنری که به در لغت **پ** **ش**
 و فتنه شمر چنبره و در باب شمس که کرده و در فتنه و در فتنه معنی یکند تائب آمده خوا
 برین خواه بداند و نمک باین پشته **ش** نه در وی او میرا راه فتنه در وی چو
 رای فرزند **فد** برای حمل و او را بوزن و ما و مذو پس را باشند که فتنه و نه و بنبر و بنبر

این

فد بفتح فاد و سیم و سگون را با بوزن و معنی خنری باشد شاه ناصر خنری که
پ فتنه و سیم و سگون را با بوزن و معنی خنری باشد شاه ناصر خنری که
 معنی بوزن فرزند خنری باشد شمر خنری که به **پ** باغ عمر بنر اسبا و خنری شاه بخت نو
 البین از خنری و سیم و سیم و سیم رسیده **فد** معنی معنی بوزن کند چنبره باشد
 شاعر که به **پ** هم از خنری و هم از یک هم است و معنی شاعر
 بدلام و معنی معنی بوزن فرزند خنری باشد که بر سر دیوار باغها نهند و این چنبره که گشت
ش خنری شمس با زبانه چو به **پ** در سر و ده فتنه و در سر و ده فتنه معنی چنبره که از با
 که انرا اقم الاسد بنبر که **فد** بوزن فتنه همان تر فتنه که گشت معنی چنبره که شمر خنری
 که به **پ** که کند با فتنه بدخواه معنی معنی فتنه و در فتنه معنی که حمله آمده و در
 سوادیکه فتنه نام شاعر است **فد** مکره و رای حمل و سگون بوزن چنبره بنبر
 بر او و سیم و سیم بوزن چنبره معنی فرساید شمس فتنه چنان با و فتنه پس است که
 دست فاد و شمس را فتنه **فد** معنی بنبر باشد فتنه بالاس شمس را که به **پ** و فتنه
 و مکران همی که گشت که فرود نهد و سیم و در سر و ده فتنه و نام سراد که خنری که از خنری
 بران و سیم و سیم و معنی او را فتنه که به **پ** که گشت و به کجی که در از خنری بران و سیم

بود آمده و معنی اول فایه گوید **شعر** که است و بد گوید و نخت لبانی فرزند که در آن از سر خود
 بر آید **فشار** بوزن فاضل سهوده باشد شش فخری که بد **شعر** بحر ثنائی تو باشد حدیث جلاله
 بحر دعای تو باشد سخن همید بان **فقد** سنون بوزن زود یعنی فرقت و خبره شد شش
 گوید **شعر** نفوذ و هم در دم و آب زمین دل بر خرد و علم پیش نفوذ و معنی ارام گرفت نیز آمده
 و بر شصت که گوید که در فشار و فشار و نخت که معنی بر یک نواخت **فقد** بوزن کلید
 خبری در جاد و خن و خرد و بر در نصف باشد ناختش **فشار** بحر ثنائی همان نام نازی را
 نزد و معنی تنها که گوید که است معنی اول در هم حکیم فایه گوید **بیت** رزین خار و شامی اند
 سه و اناطلس من فار و جهانم انشان ز باد **شکر** **فشار** نیز از غازی بوزن ناز و معنی خار
 شش سحر گوید **شعر** اگر ندانی شش با جگر بود که سینه خورده بخار و نبار که شش **فشار**
بیت سناد لام بوزن نداد و معنی نخت و نخت در ناکم است و سرانگه کرد و عمار که
بیت باد بر و بدش خدای و جهان بر سر خواره کل افشاند و معنی بر یک نواخت
فقد بوزن و معنی فرزند باشد که اندانی الموده الفضا **فقد** بد و با جلی بوزن سیه معنی
 بد و اول باشد **فقد** ملام و خای معنی بوزن بخشید و معنی زو باشد و شش معنی خبره زون آورده
 و گفته **بیت** فضا در پندار خشمش نبارد که روی غیر طغند **فقد** بخا و سیر بوزن

ضمیمه یعنی بنده اند از بنده بودن کرد شش حبس گوید **شعر** جوان بودم و بنده خندیدم
 ضمیمه در هر چند **فقد** بوزن بر چند یعنی او که شش شش فخری گوید **شعر**
 چون که است خشمش ای ادب لغو عهد او را که عا شک و معنی کا عا شک پنداشت
فقد ملام و خای معنی بوزن فرمود و نخت که باشد که دانه از بنده اند که نخت و خای
 بنده اند آورده و گفته **شعر** خشمش نفوذ است بدین حرف نخی خورند شوکا و بخانی
فقد معنی از نخت که معنی چون بود که بر سر راه برای نشان را کنند و در نخت معنی
 باشد که از دشتان خست ساخته با سنگ و انرا در روز و هر کام سر گوید پس گوید
بیت نانی در جهان بی مهر با بی ز خست و ز خست **فقد** شکر و سنگ باشد شش
 ملامی گوید **شعر** دل خرم است بر خنده باد و ز فرست نخت با فرخنده باد **فشار** بحر ثنائی
 صمد و غن معنی بوزن پروا و معنی خسته باشد شش فریدالدین گوید **بیت** بود که نخت نانی
 روحشین نختی اگر نخت و همان نختی **فقد** **فقد** برای صمد و غن معنی بوزن سر و جی
 آب باشد اما در نخت خای باشد که آب که شسته باشد و اندک اندک و کو همساند حکیم از نختی
 که **بیت** اگر آب شش نو در نخت آید در آن نخت دریا و نخت خرد نقد از خا و رای صمد بوزن
 که نور انکه راه است و در و درین کدانی الموده فردا بالا خانه ناست ناست در و گوید **فقد**

رساییدن بمعنی مالدن و پست کردن و رام کردن و افسوسگری کردن باشد **فرموده** آن بخورند
 اخر آن ماه که انقباب و عجز غریب بود و آنروز نور و برکت و بمعنی نور جهان گویند **فصل**
 سر او ال حملین بوزن بریدن بمعنی بر غمت شدن و افسوس حسرت کردن کثافتی المومنین
 بمعنی اخبر بوزنی گوید **شعر** زین دوزان چند بود بر که همه عزرا کشی و چیدن و غنچ **فصل**
 بوزن شکر شیدن بمعنی زیدن و با هم آمدن پوست و در حد مرتب **فصل** بفتح فاء و ی
 عمل و سکون سیم و کلاف فارسی و کنگ و فرودمانده بود **فصل** همان جهان کنگ
 بمعنی گویند که سکنی باشد که از آن جرح کنند و به طبع تبر کردن کار و جرحه و بمعنی گویند که سکنیت
 که آن کار و تبر کنند حکیم نوری گوید **شعر** بادام و پسته است که از خنجر لیس نهاده اش
 بوسه سرد پای فسانه را و آنرا اسان نبر گویند مثال معنی اول خواهد بود همان گوید **شعر**
 کند شد باز از تنوع و گرگی گوید کسی نیز خواهد کرد ازین پس نیز را باشد **فصل**
 سر او و سیم و سیم بوزن شکر شیدن که بهیت که عرب بعد فالا و رض گوید و در
 گویند که آنرا گویند **فصل** بوزن رسن همان فسان که شد بمعنی اول خواهد بود
 فرماید **شعر** و سیم غمزه نو بر دل من تر است است مانده یعنی که زنی قبری **فصل**
فصل بوزن زنجیدن بعد از آن بمعنی خود را از گم شدن قبل از تب با جمل مانده کی

در آنرا

در سکنی و خمار **فصل** بمعنی ترافض مثلش نوری گوید **بیت** خوشبید سر کشته و سه
 خوشتر شناسن مرغی نرم کردن که آن فرو نیست **فصل** هر دو جنبه اند
 از جنبه بیرون آوردن باشد **فصل** بوزن غنچون فرودماندن باشد و بمعنی آفت کردن
 و پست کردن و گفتار و رفتار زیاده **فصل** بوزن کوران قنوج را گویند و در آن بمعنی
 قنوجان **فصل** برای فارسی کوران با کلمه باشد مثلش **بیت** خوشی گوید **بیت**
 ز نیم زهر و عجز آب کرد اگر بر آسمان زنده از قهر کین تو دوران و دوران با و فارسی نبر
 گویند **فصل** ماه اول سال قنوجان باشد که مدت ماندن قنوجان در محل و آنرا
 فرو جهان نبر گویند مثال آنرا معنی گوید **شعر** باد و خوشش مبارک دست زاده و جوان
 در بهاران خدمت او را بر فرو در پس کند و نیز روز و روز هم ماه را گویند مثال این بمعنی خود
 سعد گوید **بیت** فرو زینت ایدل در فرو در پس شادی طرب و طربش نایب طعین
فصل بفتح فاء بازاد فارسی و کلاف فارسی و فرنگین باضافه بمعنی پلید باشد
 مثلش **شعر** خوشی گوید **بیت** هفت تا که در حال پاک کند و در بی و طوبت و فرنگ و
 بحدف الف نیز آمده جای خنجر و آبی گوید **شعر** دو فرنگیت روان از دودیده ترف و فرم
 و فرنگین و فرنگی که فرنگ و فرنگ بمعنی جوی باشد **فصل** آنجا را سگ اندازند

و اندر افکند اندر اند و چنانکه بزرگواران می گویند **شعر** سخن خوانده
استادان بر حق که گشتند از پیش کمال سخن و سخن از پیش بخت نشانیم او گویند **شعر** است
از کسی که دارد که پیش از خواندن خود را اگر خواهد بست و اگر نخواهد بست در پیش **فغان**
نفس خا و خای می بیند باغ را گویند **فیض** بوزن میمون میبست که در دفع سرعده را که استیلا
فغان که پیش و گفتن **سازد خرد** بر او و خای میمون بوزن شیر و پستانک
باشد شعر می گویند **شعر** شاعر در فعل و کلام و باره کلام گفت بود و فرمود و در جمله بی
کردن گفت و باغ غیر آمده **فغان** همان که شکر مد که **فغان** یعنی سرودن رنده از
خود و سرخست سخن شاعر غیر از فغان **شعر** مکن فراخ روی و عمل اگر خواهی که وقت غزل
باشد جمال و در شکر **فغان** یعنی فغان و غره را گویند شعر می گویند **شعر**
مملکت را به هیچ کردی پاک از خود و معاندان **فغان** بوزن خانه جوی باشد که در آن
و در میان جوی و بگوشند و چنانکه گفتی آن شمس خج که گویند در جوی خضم مدوح **پت** سر
نشد بخاران و در میان بای جوی جوی **فغان** و معنی جوی پس در غیر آمده شاه ناصر فرماید
شعر ترا خانه و بخت و دوش و در آن **فغان** و در خانه و بخت کن در خانه و معنی جوی که گفتی
در پس غالب نمید بگویند اندک شمس غیر آمده **فغان** می بگویند بوزن فغان و معنی جوی باشد که

ارزان اندر سرودن کرده باشند **شعر** جوان بود و پخته فغانی و فغانی شد و جوی
و در سخن و خای فغانی بوزن چنده بین معنی آمده **فغان** که در فغان یعنی زاده باشد غریبه
شعر که از آنکه فغان بوزن فغان **فغان** که در فغان یعنی زاده باشد غریبه
ای فغان که از آنکه فغان بوزن فغان **فغان** که در فغان یعنی زاده باشد غریبه
ارزان آن **فغان** یعنی فغان و خای بای فغان و سکون میمون میبست که در دفع سرعده را که استیلا
باشد و در فغان بوزن میمون **فغان** یعنی فغان و خای بای فغان و سکون میمون میبست که در دفع سرعده را که استیلا
باشد استاد و دوی گویند **شعر** بک که بر همت و فغان بوزن بک که بر
مان می نباید سرود و فغان سه آورده که فغان که از آنکه فغان بوزن فغان
فرماند و فغان بوزن **فغان** بوزن بک که بر همت و فغان بوزن بک که بر
سخت اندر اند و کل بر آن اندر اند **فغان** که از آنکه فغان بوزن فغان
و در فغان بوزن **فغان** که از آنکه فغان بوزن فغان
فغان که از آنکه فغان بوزن فغان **فغان** که از آنکه فغان بوزن فغان
از فغان بوزن و در فغان بوزن **فغان** که از آنکه فغان بوزن فغان
و در فغان بوزن **فغان** که از آنکه فغان بوزن فغان

ساجان داد برده ساجان های چون **فخره** علام بوزن فاده یعنی سپرده و مستط باشد ابو
 شکور گوید **فخره** یک فاده ای بخوار گشت و در سخن بی فاده بود و در **فخره** علام دهایی
 منجه بوزن فاده همان فخره که گشت و گشت است همان بخیر بنده بنده و گشت شاعر
 گوید **فخره** سوزی زین بنده گشت و در از در فاده سوزی پاک فخره که در فی الفخره اما ازین بیت معنی
 دیگر فاده مستط باشد **فخره** یک فاده سوزی سوزی باشد که گشتی را با آن رهنه اما در ساجی
 فی الاساجی فاده آن باشد که در میان آن جوب در سوزی فاده و در هر طرف آن فاده
 و در آن صلفه باز یک سوزی سوزی و یکی سوزی را در یکی از این بیت گشت و در میان را با آن سوزی
 گشت و در یکی سوزی گشت یک سوزی سوزی و فخره را فاده **فخره** همان سوزی گشت
فخره جوی بد و بریده که فخره در آن گشت گشت و در فاده و با در نه سوزی گشت و در ساجی
 اول را که فخره فاده ای گوید **فخره** فخره سوزی و کعب و سوزی سوزی و سوزی سوزی و سوزی
 کوی و خطاب **فخره** برای سوزی سوزی و سوزی سوزی و سوزی سوزی و سوزی سوزی و سوزی سوزی
فخره علام و فاده فخره بوزن فاده و سوزی سوزی و سوزی سوزی و سوزی سوزی و سوزی سوزی
 گویند و بوزن گشت و سوزی سوزی و سوزی سوزی و سوزی سوزی و سوزی سوزی و سوزی سوزی
 نوشته سوزی گشت **فخره** فخره سوزی سوزی و سوزی سوزی و سوزی سوزی و سوزی سوزی و سوزی سوزی

کاف

جان پنج فاده ای گشت کاف **فخره** سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی
 بان سوزی سوزی **فخره** سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی
 که گشت از این سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی
 سوزی و فخره سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی
 سوزی بوزن فاده گشت سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی
 و سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی
 سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی
 تمام **فخره** سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی
فخره سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی
 و سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی
 سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی
 فخره **فخره** سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی
 و سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی
 سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی
 فخره **فخره** سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی
 و سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی
 سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی سوزی

کچند و خاخره نسیانی که بر بالای بام بود آمده **خنده** بام و خای مهر بوزن یکشده یعنی
 خنده زده و دانه اران پرده کرده **خنده** بوزن هزاره سیزده شش کچند فرماید **ش** از
 خای چو رفت مایه کوی چون خنده شست بلب جوی **معنی** **خند** بوزن سرب یعنی آفرین
 منو جری که بدست **خند** خری زان تیغ وی شکا بهی جان و بیای پس کنان من و در خنده
 و خای یعنی پسندیده و شک نیز آمده مثال این معنی حکم الوری که بدست **ش** حرارت خلقت
 ما کنان که پای شک را بول کاه دهد که سهای خری را از انضا خای که بدست **ش** حال زغالیه
 نند هر کس روی بسبب افعال زخون رساده ماه البت شطاط خری خری خری باشد
فیسای بگوینده و کینه کشته و بیای که نند شش الوری که بدست **ش** دست فرموده و نو
 شده کبر سرخ شک جهان و جان خرسای و نیز یعنی امر بفرمودن آمده **فیسای** یعنی فای
 دورای صلا بوزن کدو و بیای که بی درون و غضا **فیسای** یعنی فای همان خای که کشت
 یعنی افزون خوان شش الوری که بدست **ش** در بر آرد شش مار با فزون و وزن از دای
 حکمی را در غم از دای فای و یعنی افزون خوانده و رام کردن نیز آمده خبا که مسعود
 سمان فرماید **ش** از بر رحم که و جرم فرود که از از جرم کاه چو مار هم خای
فیسای که بی که نند و کبای مری شود که سبب عبات را لازم باشد بخت ناکرام

لغزان

نفران سلطان شش معنی که بدست **ش** خدای ندارد و خضر و چنگ اگر بر سر شش
 بار نند شک **خند** یعنی خا و کمرای صلا شد و دما خدای باشد و شکوه باشد شش
ش کست آن ده و دود و خست سی که ناست و شاد لب با خدی **خند** همان خدی
 بخت و آن معنی باشد که کبر از باز که مان که کینه **خند** یعنی خا و رای صلا سکون خا
 و کبر هم یعنی شش شش بوزن که بدست **ش** هزاره و از خدی این شکر که کبر شش و شش
باب انصاف **ش** کبر فاف و سکون بن صلا با خای صلا هر وقت و شش
 و کینه از بوزن ناصر و فرماید **ش** کبر خدی بی که بدست **ش** رای خوش با همان آن
 که از خطای بن بختی **ش** کبر فاف با رای صلا معنی باشد **ش** بام و هم بوزن فرود
 خاخره باشد **ش** نام شش **ش** یعنی فای که و هم در کلب او خنده باشد شش
 حکیم خای که بدست **ش** زبان و خشم شش بسوزد و دل فای **ش** **معنی** **ش**
ش بوزن شش یعنی شش فزون باشد و در خفه **ش** یعنی شش بده و ده و ده و ده
 را نند **ش** **ش** یعنی فای که خنده چکی که فوج و را که کیش خرمند شش
 مولوی روی فرماید **ش** فزون و از دور کان آلت پس چون فای مغلوب است
 پس **ش** **ش** برای نری و کاف کاسی بوزن دما و ده جاب باشد و فزون

اکنده که در و رجب پوشند و خفایان نیز گویند شیخ سعدی فرماید **بیت** در قرا که مرد
باید بود و سرخشت صلاحت چنگ جو بود و جوب شرفا که کبد جاسه است که در آن ابرو
خام می کشند و انرا کا خند و کی کشد و گر خند و گر اکنه نیز گویند **فارس** بوزن ماز و رجب
معروف شانش سبجی اطمینان گوید **بیت** در زه فادر که ششم خورد و مرد دل بجان اعدا
برو **فرغند** بضم قاف و غنن مع سحر سکون رای همه و وزن ماز و رجب است باشد که در آن
منه باشد و مان پست و غنن کنند و معنی است که در دست بستگی ال با آورد و کمال
فرغند و انرا نیز گویند **الواو قاف** همان قاف دارا که کش **فارس** برای سبجی و ال
معلول وزن پرو و انام شهرت از مندا شمس و سعد سلمان گوید **شعر** چون کرم اید و
پس از فضای خدای جلای ماهر فرودار بود و حالند **فرغند** نام شهرت مشهور و معنی
بخوان و بعضی گفته اند از سر گشت و دو سالک و مالک از مندا نوشته شعر گوید **شعر**
شهر رویای روم لغز ترا بستان راه جو خومان شهر جویند **فارس** و معنی دار و ترکی
برف را گویند و نسبت آن بکرمای معنی کنند از روی گوید **بیت** چشم او در اجم صند از شکست
همچو قاروی آن و اجم سباه از خاک خست و جویند و بعضی خبر را گویند و نسبت آن بکرمای
سباه کنند و انرا نسبی گویند **شعر** چون خود گشت برکت شب روی قارو غرق بر غلاله
از قزوین

ز رخ فکری که **فارس** برای حمل و قاف دوم بوزن پرو و در شعر میرزا کبیر ترغی اوی باشد
که انی المیز **فارس** نام شهرت که انرا قیصر نیز گویند و معنی آن خود و خیر و طاس باشد که
فی الادوات و عجایب البلدان حسن و شیرین **بیت** دماغ عالم از با و بهاری هموار است
عود و خاری **تصور** شهرت شرقی غریب بحر محیط شش طایفی فرماید **بیت** بضم کیر و
این راه باز و نجا بخت راه در **فرغند** بضم قاف و وال نام و کسب و کسین
نیز که سلاطین پوشند و کلا هکنه حکم خانی گویند **بیت** اچ چشم ز فتنه خاک را بل و رجب
نیز که کلاه خوی قند و **فارس** بفتح قاف و لام و ضم و او کسب یعنی راهبر و نیز فوجی را
که پیش بر سر کرده و دند شش گشت **فارس** بوزن فراخ و بوزن قاف و در نیز آمده
اول حسد فرماید **بیت** فحش فلان ساسش نصرت جاکش زر کاشش مال دوم
اندر خشتی گوید **شعر** همراه حال سعد و فلا و بخت خوش با بارگاه صد و طایف و در کار
و هر سه برای حمل نیز آمده و در یکی از نسخ معنی سوارانی باشد که بر و لشکر باشند و طاعت
شکر را **فارس** در شطرنجی فایم بازی عدل و خست بکرت ملک فایم و الی فایم
اندازد و شای تو و در نیز معنی حاضر نیز آمده **معنی** فایم فایم نام فایم و شای
شش خود که گوید **شعر** بر نه ناز و بر سر و سی سر و سی بر نه ناز که کل فایم

همان فرکان که در حرف فاکشت یعنی چوبی **فقط** نام شربت و کن در باد و اگر
 روست و نیز نام یک است که ابو القاسم حکیم در احکام دین آورده یعنی نصف کرده کذا فی التشریح
قد و نام درای همایون و سلطان و شرفا و سببش که باشد **سواد و قله** نام حقا
 باشد و حوالی خوارزم کذا فی الکاد **قد** یعنی قاضی که گاه باشد شش سوز که **بیت**
 از شربت سلطان و از نایب فرید و در قفسه قو که گاه **سواد قاه ناه** یا در قفسه
 باشد خلاق المعانی گوید **بیت** زنده خنده بر روی خورشید کان دمان زرار خود قاه **قد**
 و شش و قفسه باشد **قلاده** بر آفتاب که گاه باشد که شش محل خورشید **قد** یعنی
 اول و قفسه خاف دوم همان قوفی و قوفی که گاه باشد شش **قد** جدرین جریغ یعنی
 افسرد که گاه **قد** نامی که در روی سر و بود و بر او شش بر شش که کن الدین
 مکرانی گوید **بیت** قد اذرا که آینه بودی ضمیر تو کی آید بیانش شش که شش **قد** مکر
 خاف و زای کاسی چندی **بیت** و علی باشد که فی التخص **قد** بدال و رای
 و خابوزان چندی زری که از قفسه آورند و قدری گویند آتش شعله را یعنی خطیست گویند
خطای شش سبب و شربت که در میان روغن بزنند **قد** یعنی شش سبب و سبب
 عین سحر علیه باشد که از شش و تخم مرغ در هم بزنند و بزنند **قد** یعنی سحر

و نیز نام

و نیز نام الحی و زای از حسی الحی یا شش و خطای گوید **قد** چو قفسه روی آوردی گویند
 کذا فی قفسه کج از روم و زک **قد** بعد از رای همه و خاف بوزن محلی جاست
 که در عراق عرب باشد کذا فی الملو **قد** نام شربت سبب و بوزان **قد**
قد کما بوزن و زای باشد سواد و رای گوید **قد** شش که بوزن کما کجی و زای
 دست بر کتی زای و شش سبب و بوزان **قد** سبب و زای **قد**
 و نایب قفسه بوزن همایون قطر باشد در قفسه **قد** باشد که از نایب سبب گویند
 و قفسه سبب و شش و شش سبب زای باشد که از شش و کج بوزن شش **قد**
 چشم و شش بالوده خشت **قد** که جود و کج غم سازد و در اکث **قد** کاف و دوم شش زای
 یعنی کار در کار فرما شش شش خطای **قد** و از نایب **قد** از نایب
 شش **قد** یعنی کوشنده شش حکیم و زای گوید **قد** به کار کوش **قد**
 بد شش شش **قد** کاف و دو و اول و سکون رای همه **قد** کاف
 گویند و بعد از کج که گویند **قد** شش کاف و کاف رای همه سکون نون **قد**
 نوعی از زود و در کذا فی الکاد و در نوبت **قد** بای همه **قد** کاف
 یعنی شش که در شش سبب **قد** مستقیم **قد** و زای **قد**

نقطه رسیده که بجای دال لازم باشد و در نسخه طبعی چنین آمده و گفته که داروینست که سید گویند
کتاب کبریا کاف که از باشد حکیم فرمودی فرماید **پت** بهار گنج دانش کنی که پت که از گنج دار
 بود پاشست **کتاب** علام بوزن بلا عک باشد و او را جعفر بن کریم **کتاب** بیاض طبعی
 بوزن فیاض زبان و دو کبر طبع اربع را گویند بهر دو نوی شمس خری که **پت** سکه پنج کبان
 و داشت محاکم **کتاب** که نایح و گفت که نرا شمس شنبت و یک جهان بنا بهی که کمال او
 ناید زافتران خود در سراج کباب و در زخان که با نوحی از محاکم روی زمین آمده **مع ال**
کتاب نفع کاف و نوزن سکون رای مصل نام داروینست که گفته سکه باشد و آنرا
 فانی الکلب که **کتاب** نفع کاف و نوزن حسین و فانی یعنی دمان باشد شمس خری
 که بد **کتاب** کند دعای شمس که مران که نوحی **کتاب** دل جلالی و رسته و زبان و کتب **کتاب** نفع
 کاف و نوزن کبابی باشد که بر همان و کا غذ از آن سازند حکیم لوزی که بد **کتاب** و ختر زر که نو
 بر طارم تا کش ویدی مدنی شده که دو یک شمس که نوبت و یک را نیکر که بنده محال خند
 که بد **کتاب** میرز بنک صافه شمس خاف عاقل از کوش با و نوبت که بهر شیخ کالانی
 مثل است **کتاب** کالانی شمس خاف ناکت و لبعی جکر دست که از کار کردن با علت و کبر
 بهم رسد کتب گویند **کتاب** اول بدال مملو و دو شمس سحر دوش بر گویند شمس خری

در کتب

که بد **کتاب** مکر که چون شد و احوال عیش آن بخت که شمس فانی باشد و راوی گوید **کتاب**
 نفع کاف و بعد از شمس سحر سکون سبن مملو یعنی خواب باشد شمس گفت **کتاب**
 شمس که خند بکوشاب و به جان کاشی شمس و در شمس به و لبعی خرابی که نوزن خط شمس
 باشد نرا آمده اما در ساج یعنی اخلاص آمده و لبعی و کبر یعنی کابوس بنظر رسیده اما در آن
 اشتر که شمس سرباوت نا اخلاص باشد **کتاب** نفع کاف و نوزن شمس سرباوت شمس
 باشد و در نسخه که در گردان باشد **کتاب** یعنی موج آب که آنرا آب جعفر و نره آب نیکر
 بنای خشت بوزن قریب بند و غل باشد **کتاب** بوزن خوب و در نسخه طبعی
 که پس با مان دارند و دیگر لبعی کوفت و است **کتاب** خلاق المعانی که بد در کتب سب **کتاب**
 که بخورده بهر لوشن مملو و سخته بر سرین اول ملاع **کتاب** بوزن ریب که خسر را گویند
 و کرب نرا آمده **کتاب** سکون را و خسر چم کاشی آن چوبها و آنرا بود که جولان جان چای
 شافه در ار کرده را مان با فند و لبعی شمس که بنده سیم و سبن مملو و چم بوزن **کتاب**
 بوزن خستاب که دو و باشد شمس لوزی فرماید **کتاب** بر ستران افراب مدام گاه
 کتب با و خوشکاب **کتاب** نفع کاف سربا باشد شمس خری که بد **کتاب** بهر
 اب از روی سوی که آب کم کنی راه رو نیای آب **کتاب** شمس است از ما در نسخه

گوید **ش** آخر ای خاک حراسان داد و بیداد بخت از جای خربت خاک ده که کاخ و کلات
کوش بضم کاف و کسر دای هم و سکون سین معجم همان دو در هر قوم **کیت** بفتح کاف و سکون
و او سرین مردم باشد و کاف فاعلی بر خبر خبر رسیده **کیت** بوزن بوزن کوزه کردن بکار
را گویند **کاشت** بضم کاف و کسر دای بر کوزه خبر شال معنی دوم فرو ریختن گویند **ش** عمارت را
پس بعد بر کاشت بیاورد که در او کشت **کت** بفتح کاف و سکون با کسر سین باشد
فرو ریختن رود که گویند **ش** همچنان گیتی که در او کشتن چون بایستد پستان من **کت**
بفتح کاف و سکون معجم جمل باشد و در کتب است لغات بفتح کاف و بضم کاف و کسر دای
خافا گویند **ش** خائده و مان جهانم چو شکری که ای کاش شکر کنم گیتی **کت** بفتح کاف
شبن و سکون فاعلی پیش آن که در شمر می گویند **ش** عدل او غایبی باشد که با طرد شدن
نزدیک گفت که نافی معراجهای اما در اکثر نسخ بضم کاف و شبن آمده **کشت** گفت را
گویند و او را مانده و سکون است خبر خوانند **کت** بفتح کاف و بضم کاف و کسر دای
شاکر حکیم بوزنی گویند **ش** از املی و زبیدی هر روزی گفت بی مرکز کن بخور و چون گزای
ملک و چون آید ازین و هر آید این شتی و بد و هر بیا فرزند یعنی نکریده بشده سلسل فعی
گویند **ش** چو زینج بر فوی آن نادره سر شکت از آن رخ چون اما **کت** بفتح کاف و کسر دای

و کتی

سروش باشد و صفت خبر گویند و بعد بکشی گفت خوانند معضی گویند **ش** کلدش بضم کاف و کسر دای
چو افکند دست غدر گرفت **کتاب** بفتح کاف و بضم کاف و کسر دای باشد با فاعلی که برندی ساخته باشد
استاد و فعی گویند **کت** خبر تو از کلمات آورد و بر خبر تبع تو از فوات خبر از دستک و در سخن
صلبی وی باشد که از او گفته باشد و در شرف است معجمی از کستان که فرو و بخت سازش
ما و شکر که جبره نام است **کت** بفتح کاف و بضم کاف و کسر دای و لام و سکون فاعلی
باشد و **کت** بفتح کاف و بضم کاف و کسر دای هر که از باشد که در خبر بپوشش و
انرا اوست و بضم کسر گویند و او گویند **ش** شاکر گفت نمودم با فعی بازمانده مرا
تا که گوشت و گوشتی باشد که در نوکگاه و حوب نوزند حکیم فرو ریختن گویند **ش** و بصر
نرسند را و گوشت که در باره بخت و بکاره است **کت** بفتح کاف و بضم کاف و کسر دای
اند و خیز باشند **کت** بضم کاف و بضم کاف و کسر دای و فاعلی خود را از بخت پاک ندارد و
کند الضامه **کت** بوزن و معنی غمت که گفت **کت** بفتح کاف و بضم کاف و کسر دای
نخی که ملک کند بر آن شند شال معنی آخر سوختن گویند **ش** برین تیغ که کلان است
چو غفور و خیم و خور گشت **کت** بفتح کاف و بضم کاف و کسر دای و بضم کاف و کسر دای
حافظ فرماید **ش** همه کس طالب باند خویش را و بخت همی خایه گفت چه جود

مکن اسید در دوزار و دراز که در کشت حریفین جدا کنند و در تخم بعضی فصل شتاب آید
اما بنیت فرود نموند یعنی است **کاف** یعنی کاف و فتح لام افزای باشد از قولاد که
تراشان و مخدیان سنگ بماند تا خنجره که بگوید **شع** ای شده عورت با و از بر
انکه بر اسید سوزش کم شده بلکه که انی الشرفانه و در فو تک بفتح کاف آورده یعنی
جزی کند و نامشیده نیز آورده **کاف** بفتح کاف و وزن اول سلی باشد که سران
و خنده باشد و بر زگران و از اندیشه فخری که بگوید **شع** باغ خنجره باشد و است
عناش باشد و بگویند **کاف** بفتح کاف و جایی فخرشین که در زمان فحاک پیدا شده و بر
نشین عزت کرده هر چه باشد از غل و ستره **کاف** بفتح کاف و شامی از جنت برده باشد
پسین و معنی فعل نیز باشد حکیم سنا که بگوید **شع** کر و شیر از و قصه گوین با جنتی که
همه کن **کاف** بفتح کاف و رای همی وزن بماند و در تخم بعضی با و شاه باشد **کاف** بفتح
کاف بندای باشد که برای محبت آن گذارند و دیگر خوزه را خنجره گویند و معنی خنجره بر آمده
س **س** **کاف** بفتح کاف یعنی از هم بازگشته و تکرید است و در و کی گویند **شع** کاف و شامی
از غم جو آن گفته اند که گفته شود که سنا که بگوید **شع** بای بازی بوزن و سنا
باشد و دیگر بمعنی خنجره و در آمده که از و جواهر بد و بسیارند شمشیر بمعنی خنجر آورده

و گفته بر

و گفته **شع** توان بادشاهی که در ملک و عطا در پیش و چرخ کعبه است و بجهت
گوید باین معنی **شع** حرار کعبه نسبت بسیار که و تا یک حرار و اوسکات و از و همی است
باین معنی **شع** حال بود و در اوسکات و در و سوزید و خنجره سوزد که نشین و گوشتشین از و
و ضعیف عباد اعداء بضم کاف خنجره و شیرین **شع** ای و حد کاف خنجره و سوزید که سوزد
بر شتاب آواز و در سوزید بمعنی صحنی که از و کرین کند و در العری یافتد گویند **کاف** برای
عمل و وزن کوب و بمعنی جایی که آب باشد که آب از آن به سواری بر آید **کاف** با و
بوزن مذمینی گوشت آورده باشد که باغ الموبد الادات **کاف** بوزن مذمینی
در هم شده و شمشیر عطا فرماید **شع** در عطان چون سلمان فطشید با لید
بکالید و خوشید بمعنی که بخت آمده خنجره الوالعاس فرماید **شع** آرد و بی حجام چون
ناله بشیر تر از لب ان کالید **کاف** نوعی از اعداء و را گویند مولانا حجام گویند
که بر ان سب سوزش و بی گندی از شام کلوح امر و دی **کاف** بوزن و بای برده
و رای همی بوزن معمولی بمعنی قرب داد و دیگر حمل کرد **کاف** بوزن و بای برده
بمعنی بماند زنده و فرماید که سوزد و فرماید **شع** آن زان که هر که بر او ای کاغذ بخت
از ان نداده و نمی کاغذ که هر دو هم امر و بگویند **شع** بشیر شمشیر امر و زده و کاغذ **کاف**

کمر ۱۰ برادر اول مصطفی بوزن فرنا دنیا و دیوار باشد کاسه زود و دوی معروف
 و مشهور باشد شش فرنگی گوید **شش** یعنی کشت از سر کاسه و جهان از پنج طرف
 کاسه بود **کاف** معنی کشت شش گوید **شش** هر انکوار منبر بسیار لاف و سر خود را
 تنوع طبع کند **کاف** برادر بزرگ دنیا و جهان کند باشد برادر منبر بزرگ رسیده **کالی**
 بسکون لام و قنطاری نازی و لغیم با منبر بزرگ رسیده من و بدن باشد شش شش
شش آدمی را عقل باید در بدن و در جهان و در کالی و در چهار کوب و رنگ معروف و منبر
 نام کالیست **کالی** نام آن مقام و کوه که در کجک و در زنده رخ کوه زنده و آمد مردی
 فریاد **شش** رکوه کالی بد برون **شش** سران سوی مامون برادر **کاف** نفع کاف و
 از هم با شود و لطف قدش شش بسکون گوید بر در خوش از بدن برادر کاف شش
 بیت کز او **کاف** گوشت که شش از آن خوشه که هر فرد شش **کاف** برادر
 نازی و با سوده بوزن معنی کاف باشد کاف الخفه **کاف** نام زودی کاس
 از و مار در جوی آن کشت فرنگی گوید **شش** کشت و در برون و در دشت جهان
 از شش **کاف** لغا بوزن و مانده یعنی شش زنده و منبر کاند منبر کوبه **شش** هفت
 الماس خند و کفاند چون کفاند چشم ما و زود **کاف** بوزن الماسی که زود و دود

شکل اول

مثال معنی اول مسعود **شش** منبر با منبر بر عالم و در با منبر کس برون کالده
کاف نفع کاف بوزن و قوت شش فرنگی گوید **شش** ملک آن باشد که در
 باشد دست ملک آن باشد که در منبر باشد که در منبر گوید **شش** در از دوی سلطان
 سلطانان زیادت شش شش و دولت لغیم و مار و کام و لغیم مراد و سر آمده **کاف**
 و شش حسین و نازی لغیم مراد و نوزاد شش و شش **کاف** بوزن ابر بوسی خفا
 گویند و کوی **شش** کبی که بزرگ شش نال و بزرگ شش اندر آمد که در شش **کاف** بوزن
 مار سباه باشد **کاف** نفع کاف بوزن و کون بای سوده و نون و با جلی و کسیر جیم
 خافق باشد و در غریب منبر پرونده پرونده و نفعی خفا اند و در بیت کفانی المون **کاف**
 بوزن منبر کون ترا باشد شش حکیم سوزنی گوید **شش** جو کینه خاف و کرده هر کاف و کاف
 زود با فیه هر کاف و کاف و کفتر منبر کون که کای با باشد **کاف** نفع کاف و دال و دال
 بای نازی و شش و نازی کوی خفا باشد و آب که مای آنرا خورد و شش شش کوبه که کوبه
 مرغیت آبی و آن بونما است و کفنه **شش** نه چون نازی و در اوج صفا و حود و در آب
 غنم چون کوبه **کاف** نفع کاف و دال و کاف دال معنی منبر کاف باشد نازی کوبه **شش**
 مانده و سازنده و صرف تو انرا منبر کوی کند کاف از فضل کوبه و کوبه معنی کاف

در درگاه رهنما آمده و باین هر دو معنی این خبری گوید **شعر** اگر گوشه داری عادت نبودی و در
 درگاه رهنما بودی که در معنی که خداست و بعد گوید **شعر** اگر کسی با ده چو ساعه و شود که در ده و بر آن
 چو سنی و شود که **شعر** نفع کاف و دال هر دو سکون زین پشته پشته باشد و در که غرضی که
در شام که گوشه کش از راه که سگری پی پی علم و نه پشت و کردی که **شعر** و معنی دارد و اول
 نام حضرت احدیست و دوم معنی خدا باشد و است و در که معنی خدا گوید **شعر** بخون
 پور خراسان که او عطا فرستاده بود که در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر**
 گوید **شعر** جادو باشد از نو پندل سوار سر حضرت کرده کار و نور کرده کار و سر که **شعر**
 هر دو نفع هر دو کاف نام حضرت احدیست و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر**
شعر چو بیجا که گشتند فرما چستند بر ایشان بخشد و داد و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر**
شعر بدان ماند که بر دوان که در جهان نو بر آورده و دیگر و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر**
 رهنما آمده و در ادوات الفضل و در که کاف و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر**
 نفع کاف و اول دوم سکون بین و وزن و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر**
 آن فرمان که گشتند حاصل شود و آنرا در شیر از سنج که نه سوزی که **شعر** و در که **شعر**
 و خداوند که نه که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر**
 ساد

باشد که بخوبی بر بار و حصار از نه و معنی آن سوار گشته و گشتند و سوزید و در که **شعر**
 گوید **شعر** نه بخوبی نفعش رسد و گشتند و نه جرج نه سمان بر شدن بومین **شعر**
 نفع کاف و سکون فاد که در بین از بر باشد که گشتند و در که **شعر** و در که **شعر**
 که گشتند و شش سو و بعد گوید **شعر** چو گشتند که در که **شعر** و در که **شعر**
 المعانی فرما **شعر** بر خیم خور و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر**
 که الایستند و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر**
 چو که گشتند و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر**
 و از شیر از بان حره که نه بخوبی نقل خبری که از آن ارده که **شعر** و در که **شعر**
 بوزن فروت را که نه شش صاحب کاشن گوید **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر**
 رای سیر و علم نه سیر **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر**
 سازند و گشتند و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر**
 تا بگویند مثال کند و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر**
 کنور **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر**
 نو گشتی که برقی آتشی به زور **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر** و در که **شعر**

باشد و در نزد معنی بارگاه اسدی گوید **شعر** بفرزدون خورشید شک بگاه و کنگر شک
 و شک اما در کتاب تفسیر امی بجان سرودی و معنی کنگر بهمن عبارت است سطر است که در
 سطر اگر ده است زراشت و گفته که خدای عزوجل بهر باری که آفرید بهت چون آسمان زمین
 و آب و گیاه و جانوران و مردوم تا عالم انسانی آفریده شد و مایل هر یک ازین را تا سطح دریا
 تا مثال کنگر پس بر تفرقه بر این معنی آن مصرع مذکور را چنین باید خواند که نگاه و کنگر
 و بهشت شک که بهشت شک نیز هم جزوه باشد **کند و بکند** وزن و معنی چند به
 باشد که معنی است **کاش** بگویند و معنی غنیمت و شکر است از کنگر است
 بگویند و آن غنیمی گوید **شعر** اینک سرفراز کاشغری سنگ او علم بر زبان شوی
 و سر خوب و ران بسیار باشد همچو شهر عاتق که چنانچه کشند هم او فریاد **شعر** سراد
 باغ در آنست بر و بند چه سر و کاشغری و چه سر و عاتق **کند** بضم کاف و فتح
 رای همچو خوشه جو کند مخروشه باشد که بعد از پاک کردن غله آنرا بار دیگر بکوبند و آنرا
 گفته نیز گویند بفتح کاف و فاء و معنی فضا و فضا سر کوبند هر دو بضم فاف باها و هم اول
 بفتح لام دوم بفتح میم **کایم** وزن هجاء و معنی از پند باشد که باغبانان آنرا در اکنه در اکنه و ها
 آنرا اکراره گویند شمس خمری گوید **شعر** آن چنان باد که کشته جارکت **وزن** هر یک شمس
 از کور و در

از کور و در و شعر و فانی معنی ابری که در شمس بای ناستند باشد نیز آمده **کند** بضم کاف
 و فتح و ال یمن و این کوه را گویند **کایم** بای حلی وزن بجا و معنی کایم باشد شمس خمری
شعر همیشه بنمود بر دلی بآن حسین تمام باشند و بای بآن کبار و حکیم فردوسی
 بجان بر نام شوی کبار و ناهید پی بناده بهار و نام کبای نیز باشد **کند** بضم
 کاف و سکون وزن و فتح و او و لیر و شمس و او ناما باشد شمس خمری گوید **شعر** ز شمس
 کند او را ن کند بود که گیس آوری از خورشید بود و در شعر و فانی بکاف و فانی آمده **کند**
 بفا وزن چند رجه معنی دارد اول جزا و سکافات باشد بیدی که آنرا با او آواز بمان
 نیز گویند بهر دو معنی شمس خمری گوید **شعر** هر که در ملک او بداند شد بر او زده و شمس
 و در همان با چشمش از بجهد خوی شود بارش و کفر و معنی دوم طبعان گوید **شعر** شمس
 بهستان و جزا است **چشم** دارد که فرود نیز در کفر و معنی سیم سکی باشد که بر سر
 دیوار حصار انداخته و بدان چنگ کنند و بعد از شمس گویند بضم سیم و فاف و شمس
 و سکون رای هم و بایر شمس را گویند بایر معنی او شمس گوید **شعر** ما را چینه نیز
 بر دوی چون بکی چشم آورد کفر بری **مغز** فعل دارد و خلاف **چند** کن ماروی غله
 شکری و معنی نخ نیز آمده و قطعه مرقوم باین معنی نیز است و در شعر و فانی هر گشت

بنویسند و آن جانور نمرود و زح مشهور و شش اشتر خشتی گوید **شش** ننگ بود عید
 کفچه گشت از بیم جوزین نهادی بر جوی محط **آسا بخت** بضم کاف و کسر میم اول باشد شش
 هم را گوید **شش** عددی ناکست از چون کبیر شتر کند که بر روی پس چ روی بمانی و بکاف فای
 بنبر آمده **کنند** بضم کاف و سکون نون اول کنن در باشد یعنی قلعه کنند و کنگ کنند را
 بنبر کنند و روی گوید **شش** که در آن کند را بنشین که درین بوستان فطکشت و در بریدیم
 ششتری باشد آبان کرده فربد دن در توران زمین لگنگ در بنبر کنند **کشد**
 بضم کاف و کسر رای همگی کنعان و فربد که باز و سایر ظهور را دهند یا بر بر بند و باز پراش
 و این سخن مر را منسوب و در فوگت و فطه الساعه و بعضی هر سخن جوار باشد **کشد**
 بر بکر باشد شش حکیم فردی گوید **شش** کث و زروم و پای باف چو بکر سازند
 حرشان بکاف و بکشت را از بنبر آمده جانی از بنبر رو گوید **شش** چون کث و زروم
 و خاک کث تخم اگر بکشتی بو فضا **کین** وزن موثر بماند باشد که در آن چندی باشد
 و بعضی قضا کنند **کشت** کن رهان کا ناز که کشت **کین قوت** بکاف و سکون یا
 و نون و ضم ناکست باشد سوزی گوید **شش** نابود و در سینه من رسند بنشست صبح کین
 نوزده کی یک چشم کین **کا** یعنی راه آب روان باشد در بنبر و بنشست کابی

بنرانی بکشد

بنویسند و آن جانور نمرود و زح مشهور و شش اشتر خشتی گوید **شش** ننگ بود عید
 کفچه گشت از بیم جوزین نهادی بر جوی محط **آسا بخت** بضم کاف و کسر میم اول باشد شش
 هم را گوید **شش** عددی ناکست از چون کبیر شتر کند که بر روی پس چ روی بمانی و بکاف فای
 بنبر آمده **کنند** بضم کاف و سکون نون اول کنن در باشد یعنی قلعه کنند و کنگ کنند را
 بنبر کنند و روی گوید **شش** که در آن کند را بنشین که درین بوستان فطکشت و در بریدیم
 ششتری باشد آبان کرده فربد دن در توران زمین لگنگ در بنبر کنند **کشد**
 بضم کاف و کسر رای همگی کنعان و فربد که باز و سایر ظهور را دهند یا بر بر بند و باز پراش
 و این سخن مر را منسوب و در فوگت و فطه الساعه و بعضی هر سخن جوار باشد **کشد**
 بر بکر باشد شش حکیم فردی گوید **شش** کث و زروم و پای باف چو بکر سازند
 حرشان بکاف و بکشت را از بنبر آمده جانی از بنبر رو گوید **شش** چون کث و زروم
 و خاک کث تخم اگر بکشتی بو فضا **کین** وزن موثر بماند باشد که در آن چندی باشد
 و بعضی قضا کنند **کشت** کن رهان کا ناز که کشت **کین قوت** بکاف و سکون یا
 و نون و ضم ناکست باشد سوزی گوید **شش** نابود و در سینه من رسند بنشست صبح کین
 نوزده کی یک چشم کین **کا** یعنی راه آب روان باشد در بنبر و بنشست کابی

گویند **شعر** سوز و درج که نوک از بر آب دیده کنی که زین بر نوازند گفتن کار بر **کعبه**
 کاف نه باشد شش سوزی گویند **شعر** کبر نه باشد و مصحف او کبر که بر کون نو باد و خفته
 نو کبر **کعبه** بفا و لام بوزن بحر زنجری از آفات هلاکسان باشد که در آن سوره باشد
 و روح بآن حدیث کشنده و آنرا از دون و بالا دون و کعبه بر سر کند مولوی معنوی
شعر اندر خوشه سر کشید بر بود و نه خور و یک کاه کعبه بر **کعبه** اندر آن شرابی
 که در آخر شعبان خورند و آنرا بر فغان کسبک اندر بر سر کنند که فی القف و در فغان معنی
 عزت و شیردشتی بود که در آخر شعبان کنند که خاکی **شعر** بر سر کاه کعبه اندر آن
 سکه لان در ظهورین قدیمی آب زراست خوانند **کعبه** همان کعبه که گشت و آن نیز است که آنرا
 بر کعبن باشد و آنرا نیزه نیک خوانند و بنا بر بحر جبر خوانند **کعبه** چهار معنی دارد اول
 برای زراست دوم کعبه یکی بود و شش ششانی فریاد **شعر** کار و شش و عصاره
 از نهد و هفتی همچو کار باز نهد و سیم و خشت صنوبر که ستون کنند از زنی گویند **شعر** یکی
 جادوی جوی پس و در آن به باد و به جادوی لای که در زمین کنده باشند شبها
 که سفند در آن کنند و کار و انسان در آن فرو آید و بعضی معاره گویند فرجی گویند **شعر** شرب
 که خلاف گویند زود از من در این است و در کاف کاف فی القف و در سوز بر این معنی فرموده

کعبه

که بر سر کوی ساخته باشند و سوز طبعی کاف فارسی یعنی غار آمده **کعبه** نفع
 و فم را شادی و طرب باشد بودگی گویند **شعر** با کرد و زهری نیست میخازد چون جوی که
 مست گشت **کعبه** حمید نیست از پیری باشد و در نخله نرا و فارسی آورده اشعری
 نرا و ناری آورده **شعر** حیدری میوی سید کرده بود و گفتن ای مالک و بر سر روز موی
 به پیکر سید کرده کبر است خوانند شدن این است کوز و نور بر کنند **کعبه** بود بوزن
 سوز کعبه خانه باشد که فی القف **کعبه** بهیم ناری بوزن نارا کعبه است این چنین است
 جز آن انصافه **شعر** از کعبه کعبه **کعبه** صد است و دیگر فرار گویند یعنی بی این شرم
 فرود آید هر دو معنی خواهد بود همان فریاد **شعر** و جهان منوع شد رسم که گشتن لید
 کس را خال که گشتن دو دو مکان **کعبه** لوح و احوال باشد معنوی گویند **شعر** یک پای
 کند و یک شل یک چشم کور و یک چشم کار **کعبه** **شعر** رنجه و فانی یعنی هر دو مراد
 باشد **کعبه** و **کعبه** طعنه باشد شمشیری گویند **شعر** کند طبع او بحر را بر سرین زنده خور
 در معاد و کور **شعر** **کعبه** کاف و سیم و سکون لام که پس را گویند یعنی سیمار و در
 ارماس نیز گویند و مار یک نیز خط بر سیده **کعبه** **شعر** کاف و سوز بر زنجی در خسته
کعبه نفع کاف اول و کعبه دوم سوز نیک باشد و بعضی جبر و این معنی گویند

کیش کبر کاف و داد و همان که هیچ مرقوم که بعضی زعفران بود کیش بوزن عرب کلبه که
 بان غلبه پسانند و قهیر برآمده و آن بعضی **کاس** خاک باشد شش **کاس**
 اگر با زعفران گفت از هر سه بر نمانداری یکی ماده کاس **کاس** بضم لام و نون
 باشد شش خبی که به **کاس** بزرگی اول غلبه خشم دارد و بعضی که سروری و بزرگی باشد و کاس
کاس بضم کاف و نون و نای صحران باشد بر چهار و نون ناهض و فرما به **کاس** شربت
 او خمد و گفته بر کوفت بر کش اگر نیت این جامه بر کس کرب **کسب** بوزن عرب
 که آن که هر دو را پیدا کند که افی الا و بعضی شرب این صفت که پس که کند که افی الا
کاس بضم کاف و نون بر سه که سه پن باشد در جوب و سفال که در زیر بغل که به شش **کاس**
 رود و بوی عدم که نیت نماند و جواب **کاس** رود و بر افشا در بغل که نیت کاس و در خمد بر بعضی
 کسول افرا آمده **کاس** **کاس** اول طبع عظیم که در جوب که زنند و دم است و شش و شش
 و در فتن و کوی **کاس** زنا که بر روی انداخته و طوس که کفتی ز نسل و مان خورد و کوس و در
 بعضی جبه و جوب باشد بضم کاف و نون و نای صحران **کاس** بضم کاف و نون و نای صحران
 بعضی برآمده و در موهب الفضل کاس بضم کاف و نون و نای صحران و در او است
 الفضل کاف و نون و نای صحران باشد و در بزم و جامه بود کاف و نون و نای صحران و در بزم و جامه بود

بضم کاف

کاس بضم کاف و نون و نای صحران بود که و نون و نای صحران بود که و نون و نای صحران بود که
 جوبه که به نون و نای صحران بود که و نون و نای صحران بود که و نون و نای صحران بود که
 کج و نایت باشد شش خبی که به **کاس** اگر زعفران نمانداری یکی ماده کاس **کاس** بضم لام و نون
 کسب **کاس** بضم کاف و نون و نای صحران باشد شش خبی که به **کاس** بزرگی اول غلبه خشم دارد و بعضی که سروری و بزرگی باشد و کاس
 و نایت **کاس** بضم کاف و نون و نای صحران باشد بر چهار و نون ناهض و فرما به **کاس** شربت
 او خمد و گفته بر کوفت بر کش اگر نیت این جامه بر کس کرب **کسب** بوزن عرب
 که آن که هر دو را پیدا کند که افی الا و بعضی شرب این صفت که پس که کند که افی الا
کاس بضم کاف و نون بر سه که سه پن باشد در جوب و سفال که در زیر بغل که به شش **کاس**
 رود و بوی عدم که نیت نماند و جواب **کاس** رود و بر افشا در بغل که نیت کاس و در خمد بر بعضی
 کسول افرا آمده **کاس** **کاس** اول طبع عظیم که در جوب که زنند و دم است و شش و شش
 و در فتن و کوی **کاس** زنا که بر روی انداخته و طوس که کفتی ز نسل و مان خورد و کوس و در
 بعضی جبه و جوب باشد بضم کاف و نون و نای صحران **کاس** بضم کاف و نون و نای صحران
 بعضی برآمده و در موهب الفضل کاس بضم کاف و نون و نای صحران و در او است
 الفضل کاف و نون و نای صحران باشد و در بزم و جامه بود کاف و نون و نای صحران و در بزم و جامه بود

مکروه دندان در زخم دی را کند و بازی آنرا اجرا با وسام امیر می کند شمشیری گوید
شعر در کج محبت خشم باشد رخت درون کاهش بدیم عذب کاهش عجب کربش
 کرفش نهان بر نظر رسیده ناصح خرد گوید **شعر** گزیده بیست جزا کجین رزخو جویند
 شرم را در کربش و بسین صله بر نظر رسیده **کلمه** **شعر** بمن و دل صله بن کورن کورن
 زمین بسته باشد و بس **کشف** جزیره البت اضرایر بحر فارس و در بار کج و صا **کلمه**
 گوید بسته آن است که در کاهنای منافع چون نظر بکند بنین او به بنات کیش واقع شده
 شمشیری گوید **شعر** یکی مرد پیش دهان کیش جز خوش گشت با هر شربت خوش دیگر
 نیز دانرا گوید شمشیر کمال چرخ گوید **شعر** بست خمره روانه رود که در کعبه آن کند
 که کربش کربش دو کربش و ملت را گویند خواجه حافظ **شعر** چه بر سر بهر بهان بخش سلزم
 که دل بست کمان ابروت کافر کیش **کلمه** **شعر** بر آسمان بوزن سببش در سحر بر معنی
 و خور و لایق باشد و در ادوات الفضل کاف قاری آمد و معنی خوب و بی کفر آن را نه
 بر آمده **کلمه** **شعر** بوزن سحرش یعنی پیرش یا شمشیر گوید **شعر** نود و سیان بی
 دل میان لطف نود و کربش جو و جو و لطف را لب انحران **کلمه** **شعر** بوزن سحرش
 باشد و لطف کاف نیز نظر رسیده که افی المزم **کلمه** **شعر** بدل صله بوزن خورشید زده که گفته

در سبب کلمه

رشتن پیچیده باشند ندان و آنرا باخته و فنده بر گویند **کلمه** **شعر** لطف کاف
 و کبر و او طرف دوغ باشد که افی المزم **کلمه** **شعر** لطف کاف اول و کبر کاف دوم همان
 لکبر که گذشت یعنی نمره بزرگ **کلمه** **شعر** کبر و او همان کوشش هر قوم **کلمه** **شعر** لطف کاف
 و سکون رای صله و بعد از رای موحده و کبر پای حطی همان کربش هر قوم **کلمه** **شعر** کوشش
 و اسم فاعل را گویند و امر بگویند شال معنی اول طای دوم **شعر** اول ای جان
 دفع حرص بگوشتن بعد از آن در جمع کند کم گوشتن شال معنی دوم اول المزم گوید
شعر بشمار و دل بر حوت گوشت بر خاشخ صفت جان فروخت شال معنی اول
 سیم بچیک گوید **شعر** خند شوی خند ندیم ندیم کوشش برون ارال و شکم **کلمه**
کلمه **شعر** نام صلا فی و نوافی و لحنی باشد و از جمله سی لحن بار به شیخ کعبه گوید و در لطف بار به
 مذکور **شعر** چه بر کشتان زوی کعبه سوادش بر از خون سبادش اندی کوشش
کلمه **شعر** کعبه کاف و ضم خمره و بعد از کاف رای صله صخره و مکر باشد **کلمه** **شعر** کعبه
کلمه **شعر** نادر بر ششم باشد و نادر عکبریت را خبر گویند شال معنی اول مصحح بر از رای
 گوید **شعر** عدد و بر ششم گوید بر افشش بر بندگی شده در کور و همچو کر کم کج شال دوم
 خلاق المعانی در مذهب است گوید **شعر** زان کاشاده است پیچیده شش که عصب است

شد چون کاع و بعضی کرم این ششم نیز بنظر رسیده باین معنی مجید میگوید **شعر** کر نه خبر
 بود و متد رشتنه از لعاب کاع و در اسکارا کاع بر بعضی کتا و در سوی بر آمده ازان جمله
 حکیم میگوید **شعر** میان انگریزی و پنهان راغ نشاند و ر شده باغ از هر کاع **کین**
 مگر کاف حرکت که از کاع چشم آمدش اشک میگوید **شعر** سکفت نیست اگر کاع چشم
 باشد سر فرعی و سر فرخ بود اشک سرخ باشد کاع و در سونید کاع سون نیز باین معنی
 آمده **کین** لغت کاف و کرای محو بعضی از کاع چشم میگوید **شعر** ر فنی ر فنی
 کرم بودی قدرت ر فنی مجال کاع و در شخ و فانی بکاف فارسی آمده **کاف**
 او در زبانان قدیم و در کاس و بعضی مطلق فریاد او اندر آمده جا که حکیم است و گوید
شعر عبدی جان تو کرسنه چو راغ خرا و سکنه که کاع کاع **کین** لغت کاف و سکون
 روی بگو کای باشد که ال استخوان از جا رفته را حو بندند و شبه خوانند و بعضی شش
 گویند **کین** لغت کاف و ضم بی خطی و در فراسه کل بی کاه باشد **کاف** باینک و
 کاع باشد استا و مسجدی گوید **شعر** ای گرفته کاع کاع چشم همچون کاع کاع
 و شبه جای کرده چون کاع کاع کاع **کین** لغت کاف و ضم رای نازی و قرین باشد
 شاعر گوید **شعر** نیز قی کر و غ و را خرد و در جنس حور سازند و در آن مرد **کین** لغت کاف

نظم و مثنوی

بعضی رشتن باشد و در نسخه **کین** بوزن و بعضی کاه باشد بهرامی گوید **شعر** عجب نیست
 از سوز ناکر باغ بنو خد و خت و بسوز و کاع **کاف** لغت کاف و بعضی کاف باشد شمشیری
 گوید **شعر** شمع او آتی کر تغیر شد و در سب و جها و قاف و دیگر بعضی کاف باشد
 آمده جا که حکیم خانی فریاد **شعر** هر دو صبح از کوه کوه کاف و صبح بی از کوه کوه
 و دیگر بعضی از کوه کاف نیز آمده جا که اشک گوید **شعر** کن در در و کوه کوه کاف
 بکار سازند سرشان کاف **کین** لغت کاف و سکون زای محو فریاد و بعضی سیم
 سباه گفته اند و این صحت میسر گوید **شعر** بهی با شجاعت و اندن اوان شرف و
 و حرف را بحرف و در کسان تو باد خنده دل دشمنان تو باد و چو کاف و در اوان و
 بهر معنی آمده اما بکاف فارسی و در فراسه کاف و کاف هر دو معنی فریاد و سیم سرخ آمده
 و حسن و فانی بعضی بر ادبی آورده که زکران بکار بر نه و باین کاف بی شش شده
شعر زکر فرزند کاف سیم من باز باین سیم و سیم بکاف **کاف** حیدر
 که بعضی بوم گویند شمشیری گوید **شعر** جمال ملک و دین کاند و بارشند از هیچ مأوا
 مفر کاف باشد و جواه را اندر گویند **کین** لغت کاف و سیم باین کاف باشد که شطکان برابر و
 زمان مالند شش اسد گوید **شعر** همان از دکانان که کاف **کاف** بیرون آمد و کوه کوه کاف

در سال اربعه خدی یعنی قمر آمده و باین بست عشق منک شده **ش** هرگز نودگان
نیز بی **ک** و درگاه هر کس بسیارند **ک** **ک** نفع کاف و کس لام سکون بای
احوال باشد و بعضی گفتند که یک نیز خبر رسیده **ک** **ک** در آن یک مرد یک چشم
مثال هر دو گفتند اشرفی گوید **ش** که ماه نیم کور کرد و آن نظر کند و سویی در ششندانی دیده
کلیک هنگام اجتماع و وقت متأخر اگر بکند و در بدنه اش یک مثال کلیک
مطهر نیز گوید **ش** چون بر نیم ترا چشم خود خوشین او کلیک سازم زود و مثال کلیک
نیز گوید **ش** بر خرب یا بکشت اگر بدید یا چشم بکند و در کلیک این یک را
در نوید یعنی مردم نیز آورده **کار** **ک** برنده است و در کردن و او خوشک و چه نیز گوید
ک **ک** وزن و معنی کاف و کس که ایشان در خان بود **ک** **ک** نفع کاف و بای مرصده
و بای فرشت سکون بای چلی سینه که بدان آسایان بکنند **ک** **ک** بجم جانی از کلیک
جا و نسبت که مشک بسیار و او در مشک را که نیز گوید **ک** **ک** کبر کاف و سکون
معه و نفع دال لغز باشد که اگر بکشد و در میان نیز گوید **ک** **ک** نفع کاف و نفع
برای همه سر سبوی بود و کل و داف الت و نفع کاف و کس که مرغم که مرغی باشد خود مثال
این معنی آوری گوید **ش** نماند هیچ عفا صید و عدل عفا نماند هیچ شایان

صفحه در

خاصه در فرشت **ک** **ک** برای هر کس که میوزن عفت هر یک را گوید و جود هر
نیز خنده مطمن و کبر کاف و کس که کس من خبر رسیده **ک** **ک** نفع کاف و سکون
معه و نفع نای فرشت جود را گوید **ک** **ک** کبر کاف و سکون لام و نفع نون و نفع مرز خرف
باشد که بعد از بقای احضار گویند و در نوید الفضا **ک** **ک** کبر کاف و نفع کاف
دوم باین معنی آمده و در ادوات کلیک آمده تبخیر کاف بر نون **ک** **ک** نون باین
مثال که در کس پیش آن باشد شش بوسی طب فرماید **ش** عارضه و کس که خود
صادق بداند که نیز یک طب صادق از خود نون همچون نبض کس در بر ماه و طبع فانی
ک **ک** نفع کاف و سکون نون و نفع جیم ناری جیمی بدیع و نو که پیش سرور آرد
بعد از طرفه گویند **ک** **ک** نفع کاف و دال هم که سکون نون مان ریزه باشد **ک** **ک**
نفع کاف و نون بازاری سر و کله و آن باشد **ک** **ک** کبر کاف و لام کار و خود باشد
شش حاجی گوید **ش** حرف نوشته بد الفل خود که کس که نماند ستر و نفع
لوگ شمع و شش کس نیز آمده **ک** **ک** نفع کاف و نون کس است که بر میان از آن کنند
و در کس که کاف باشد که سحر از آن بد شوی برای بد شش حاجی اطو گوید **ش** **ک** **ک**
و نیز خود و کس که نماند بازاری ز خود که دو کلیک و بعضی نقل نیز آمده **ک** **ک** نون

وک که هر باشد و ان لغات معنی است یعنی خواب آورست شش از روی کوبه **شعر**
 خفته را از روی خواب امان بوسه که کون رکرفت **کاف** بفتح کاف و کسر لام اول
 باشد بچه کک شش شش خوی کوبه **شعر** مطیع است شش کسی که اندو که چشم شش
 کور باشد و نه ملک و بعضی است که کج نبوده و در فرنگ بعضی در دهم آورده و میگفت
 باین پشته **شعر** با در نفع خنده و با حده و شش شاه مبتلا بکک **کاف** کان بیان
 نمی باشد شش خوی کوبه **شعر** بخت سودای تو سودا به آیم دل مغرم از آن شده کاداک
کاف بوزن ملک نم باشد شش خوی کوبه **شعر** انا مل نچو کرد و سوار زده ملک
 ز شش خود اندر خود ایا کرد و حسن و فانی کوبه ملک فی باشد و باین معنی مولوی **شعر**
 نه ملک شکر دارد نه هر زبانی ز سر دارد نه چشمتی نظر دارد نه هر چری که دارد و بعضی چهار دندان
 برآمده که صباغ رای باشد که شش کوبه و بعضی تاب کوبه شش نظای کوبه **شعر** بر تو
 موهان از شش از ملک کان بعد از شش و در فرنگ بعضی معنی لغات معنی شش
 و این بیت سوزنی را نقل آورده **شعر** حاسه ان ملک نو طبعی از غایت طبع است
 ملک و بفتح کاف بعضی نقل باشد شاعر کوبه **شعر** کبر از ملک که در آید است و
 ملک کننده ای شش بندین ملک و در ک بعضی ملک باشد که خانه **کجک** بفتح کاف

و بجهت نازی خنده باشد بعضی هم کجک و در از **کجک** بفتح کاف و رای جایی غلات
کجک بفتح کاف و سکون لام و فتح با که بر حسن بان که حسن و ران باشد یعنی لای
 که کجک حاکم غلزاران و غلزاران **کجک** بفتح کاف و سکون ران
 اول و ضم دوم سوره حنت کر باشد و بعضی کر مار کوبه **کجک** مصغر کور بعضی است
 کار زنی نبوده که انی لا دات **کجک** بفتح کاف و نای فرشت که سفد کجک باشد
 و بعضی اور افند که بفتح کاف و نای و نای و نای **کجک** بفتح کاف و لام
 کل باشد یعنی به سوی و بعضی شش حاکم نبوده سوز که **شعر** که بشکل کشم که شش
 نو برین ملک وزن که نبشتم از ملک و در شش بر ز بعضی شش ان نبوده و باین معنی
 در نفع العاده که برین آورده و دیگر **کجک** بفتح کاف و نای و نای و نای
 گفته از برای کشیدن از آب شش شاعر کوبه **شعر** که شش آرد نه اندر ملک و رابا
 باشد بخود ملک و دیگر یکی از صفات شش و احسان باشد که در ان کند خوب شود و
 فرنگ بعضی در سر و بعضی شش نامبارک و بعضی خنده نامسیده که کک نبوده
کجک بفتح کاف و نای و ضم لام آن است و برین که کاران دارند و حاکم بدان کوبه و
 آنرا که برین نبوده **کجک** بفتح کاف و نای و ضم لام آن است و برین که کاران دارند و حاکم بدان کوبه و

در بیت باشد شعر فخری گوید **شعر** بغیر کجاست شعر که بگوید اگر تندی بغیر بود و غیر کمال
 و کسی که از تحت گویند کالبه و در شعر سبزه را سطر است که نوحی را کلبه را نیز گویند **عجالت** همان
 کاجار که گذشت یعنی سبب خدای معصی گوید **شعر** زود بردند و از سوادش هم کاجار
 نمونش **طال** روزن حلال بالای بیت بی باشد حکاک که به **شعر** با زینش با کیمش
 باک با زینم سنگ یکی بر طلال و در نوید سطر است که لغت کاف که بر او طره و کلین
 رست کند گویند مثال این معنی اخیر سر و گوید **شعر** زین علی بند و ان کلال رست است
 ماصد کلال مولا ماسطره و روی بر فریاد **شعر** جان داد و جفاش بدم که رجبت و در
 کله صد مرغ کلال **کلک** نفع هر دو کاف هر دو که بی کردن باشد سبب اطهر فریاد
شعر در غیر باکر و کلام در جوان سبب کمال او قبل و قال و در فرزند کس معنی دارد
 که بر بی مفضل گویند **کجالت** لغت کاف و سکون نون نفع بر غیر که در نون از و گرفته باشند
 شاعر گوید **شعر** زان پس که بر زینم و این شعر کفتم از ما بدختر ما سر باشند و کجالت **ک**
ل بوزن زوال یعنی انداختن باشد طبعان گوید **شعر** مرزبان کسچ و سیم و زر گویند
 نواز را و یکی هر دم کواری **کستل** لغت کاف و سکون سین و نفع نای قرشت جبر گویند
 که نای الموبد **کستال** بیای حلی و فا بوزن فضا و بعضی نون گفته اند هر دم زنده سر و

الاکرم

را گویند شعر فخری گوید **شعر** زین سبب تفاوت مؤن است و اما کس که بود در پیش فخر
 کجالت **کاف** دوم کاری و ختم کاسان معنی باشد که و آب بر وید **کاکول**
 کاکل باشد معنی **کاف** لغت و او دو کاه و اول بوزن کاه و کس یعنی کاهی که بر است گذارند
 الموبد **کستل** لغت کاف و نفع نا اجنبیت و بلین باشد معنی اول را مایه بی گوید **شعر**
 آسمانست بران باره خوشه دروان **کجالت** لغت کاف و سکون نون نفع بر غیر که در نون از و گرفته باشند
 کاف سین معنی و نفع خای سحر نفعی از عله باشد **کابل** لغت کاف و نفع با و کاری شود
 باشد و در سالی کابل سالی تاری آند معنی کابل که بر بی افخو گویند و در سبک همان معنی گو
 باشد بخانه شاعر گوید **شعر** چو باغ عدل نون نفع را بر جو شود سبیل و زهره دران
 باغ لاله و کابل **کابل** لغت کاف و سکون نون نفع بر غیر که در نون از و گرفته باشند
کول لغت کاف و نفع باشد که بر اندر گویند کاب دران باشند و نام بی که جعبه گویند
کجه قیل بجم فارسی و ضم نون نام غنیت **کجیل** نفع کاف و سکون نا و ضم بی
 نادان و حسن مزاج **کجیل** بوزن قبل یعنی آرزو باشد **کول** نفع کاف و او او چو کجی
 بخت که سفند سال در ساخته باشند اقبال نام **شعر** مینگر کول چون بجا آید
 که مینگر سر بجا آید و دو کول کیمند را نیز گویند و در سالی فی الا سالی بیایب کننده

اورا کون نیکو کند **کمال** کون جفا نیندان باشد در قیاس خجی گوید **شعر** کاوه زهر خنده مردم
با مال شخری و کجول **کمال** بضم کاف دویم خجست و قیاسی اندکم که او در خطه روی نیکو کند
کمال بضم کاف بکون رای هم و ضم داوود ای کاشی شعی باشد که بر سر مردان باشد و ایشان را
کار فرمایند فلک زار که ایشان در کار فعل کنند **کمال** کر ز باشد خردی گوید **شعر** وزو با چرا
نبرم در ده خد او نه شمشیر کوبال و خود هر فرمایند **شعر** همانا که کوبال سید زار زوم بر سر خوک
ماندار و در یکی از نسخ بعضی بر دوش صحر سید هر فرمایند **شعر** جوانی و کوبال و نبر و نایه زن
هر چه جز نام نگویند و نام مبارکی نبر باشد **کمال** بضم باو **کاف** بضم داوود و نام سحر
معروف **کمال** بضم کاف و فتح جیم فارسی جانوست که سنگ دارد و او را مسکو نیز گویند
کاف بضم کاف نام یکی از کشتزاره بطحی ضحاک **کاف** و شرفا نام کوهست که نوح خانه
در آن داشت و اول آب طوفان در آن جوشید که افعی القوبه **سابع** **کام** و مان
و کبر مراد و ضحاک باشد مثل هر دو معنی ملاجی فرماید **شعر** زبان و کام و کام از نام او یافت
نم چشید انعام او یافت **کام** بضم کاف و سکون و او دای جلی و کبر و کلبه کربن
آن صحرایی باشد و از او در نیمی که شکافته باشد بیکه کشایدند و در خوشک بجای با جلی
آمده **کام** بضم لام زنی که شوهرش مرده باشد باطلان که خسته نماند بجای گوید **شعر** بای تو

المنوخر

از بنانه رفت درنت مانند کاکم نیکو نشوی **کرم** بفتح کافین و سکون رای هم و ضم و قیاس
باشد برای گوید **شعر** فلک من جاده را مانند ارق مراد و جوان طیار خوب کرم **کرم** بفتح
کاف و سکون رای هم و سینه که بر کن زه جوی و حوض رو به شمس خجی گوید **شعر** هر جوار دوت
شاه جهان بنام **کرم** بضم کاف و زخم نیست آب کرم و برای هم و نبر آمده که افعی الا ذات الفضل **کرم**
شعر خواجگاه خوش باشد طبر که **شعر** در فعل شامل او بوی آن می آید که در کتب شیران کلام
رنگ حسن و فانی کاف فارسی آورده **کرم** بضم کاف و سکون رای هم و آمده
که خجی باشد خردی گوید **شعر** زخمال شیران همه دستم آورده بر دل برادر و کرم
و در شجره برای بعضی رسم نبر آمده و در ادوات الفضل کاف فارسی آمده یعنی مذکوره الا معنی خیمه
کرم بفتح کاف و سکون و نبر کاشد که نیکم که اگر خفای گوید **شعر** عشا ز انام و نیک چکار
کرم زن فعل باشد و کو کم صبح و معنی ناور نبر آید و بعضی معنی چیده باشد **کرم** بضم کافین و او از
غنی باشد العبا او گوید **شعر** بکار باره رگی بیاد و مرده دور و بیانک ز نعل نیش و کم کاف
کاف بضم کاف و سکون و قیاسی باشد مو فی الدین گوید **شعر** از نیراکا که نایه خد کرم
باز و کمان سام و ارم و کمان رسم نیکو کند و از **شعر** انجا کوزه آرد و نیکو کش
ابرا خد بیزد و بر کمان رسم **کرم** بضم کاف و سکون که در میان باشد کافین و نیک

کرده باشد شمس خجی گوید **شعر** کل اگر خلاف آورده بدیعین دان که گوهر دارد و در نایج
 الاساجی کوهر یعنی اضر آورده و سر زده گوید **شعر** سر با خطا تو نمی آید خطا شد او پیش بر آید از بر
 گوهر که کامکار از گوهر دور فرستد بیعی که بدست تو شبیه **کجیم** بر گشتوان است
 و انرا کجین و گزین نیز گویند مولانا کاتبی فرماید **شعر** زینش رخ غضب از شکر بر جرح کینه
 نفوذ کتب جرح خاکستر شود باز کجیم **حکم** بفتح کافین و سکون لام زنده معجز باشد **الکاف**
کافین کافین هر باشد شمس خجی فرماید **شعر** با جوید چو لب سحر چو لب
 بطلع کافین **کسرتان** بفتح کاف و زای معی سکون رای معانی نامی جرح کاف و دشتان
 خدم از بالای سر خود می آید بختند و اجابا بر سر بگرختند چاک حکیم استی گوید **شعر** یکی کران
 در کو در آسوخه ز نالای بخت اندازد بخت و نهوهری نیز گوید **شعر** شکی که بر خورشید است کافین
 معجز و غیرش کردن و در جرح شمس چنین آمده اما در سامی فی الاساجی لبرای آورده بدیعین سر
 بر پست نهوهری و بدیعین از باب است اسنادان این معنی **کسرتان** برای جمله
 زای معی و سیم بوزن مرزبان آسمان باشد شمس خجی گوید **شعر** نابود و گران معنی
 نابود خوشبخت و سیم بر گزبان و بدیعین سر آمده و هم او فرماید **شعر** با دایغ سابعظیم
 او ناکر باشد نام لوح و گزبان و در ادوات کلاف کاتبی آمده **کسرتان** بوزن جاکان

بهم لازم

و بدیع کاف نیز بطور رسیده سارا که از باشد کدانی الموده **کسرتان** بوزن معنی سخنران که
 کشت بدیعین چنان زبیر کنان گوید **شعر** خوابی شکارش ده خدای کرافه خوابی شش بین
 ده خوابی بر گشتون **کسرتان** بفتح کاف و سکون شین با خا معی و دوش باشد معی و
 سعد گوید **شعر** ناکو با چشمه سر خوابی کین بسیار که بر گشتان کشتین نای باشد
 که از جو با خا و جادوس برند شمس خجی گوید **شعر** بد کوشن کلبه سلامی دارند چنانی کیدی
 ناکان کیم کین ناکان سر آمدن باشد بدیعین **کسرتان** بوزن برین جبری ناکان کفر نازد
 که ازنی جبر یافتند و عصا را ن کوفته را در ان کنند و در غن کبرند شمس خجی گوید **شعر** کینه
 نور کوشش انعام طلبا کین دهد و بر طول کین کوفان در سخته و خا می سوط است که کوفان
 و از کوشش شیر بر آمده انرا ایما که یان گویند **کاشتن** کاشتن بر شستن و حر س کردن و زدن
 مثال هر دو معنی الموده گوید **شعر** پیشش اگر گاه زردش **کاشتن** زینتی زردت و کاشتن
کالیدن بوزن نالیدن و کوشیدن باشد و بدیعین کاشتن شیر آمده مثال معنی اول
 بخاری کالیدن ناکمی کالیدن هر زمان بوشیدن و نالیدن مثال معنی دوم می گوید
شعر ز کالیدن کین از زنگاه شکت اندر آید بکس باه **کجین** بفتح کاف
 همان کجیم جرم و کبر کاف آرد و در غن باشد و در سخته نیز بدیعین اول گزین نیز گویند کشت

نفع کاف و لام و دال دوم و سکون نون و کسر دال اول یعنی کاف باشد **کفجان** بنا و جبرم
و سنان فخر باشد کذا فی الزفر نامه و شرح سامی فی الاسامی طویر است که کوخان اشکم کو
که در کوستان کرمان باشد و شان را بر بی فخر گویند یعنی سکون **کولاد** بنا
و کسر و او دوم الای چلی بدو مان و کسر و انرا گویند کذا فی النسخه **کیاکن** نفع یک کاف و کسر
دوم فارسی بای چلی مخالفت و انهم را باشد **کد** نفع کاف و سیم و ضم دال و نون و فرج
کجکان و کسر مکان نفع کاف و سکون تا معی که کس باشد خا حسنا و حفی گوید **ش**
نجان خلوت حکم بر کس نه شناس که کوه این بیرون چنان کند که کان شال و حکم فرج
ش چه که کان که نکاشند نام پوست **نخستین** و رز و سیم و سنان **کشتان**
برای فارسی و وزن مردان و یک باشد و بخیر و گوید **ش** و بی این همه بر خان خانی شسته
فر دهم که حوای رضا بنجه نکر و وزن کرغان و بر آ نازی بر گویند و در اسامی گوید و نکند
مسبب باشد **کلایف** برای جمله و زاء فارسی و وزن ششیدن و زخمه صلی باره با کس
باشد **کساف** نفع کاف و کسر بر الفاضل کاف و نفع دای جمله بر و سیم را گویند که رنگ او
رزد و کور **کجکان** نفع باشد و معنی فلک نفع باشد شال اول از بی گوید **ش** کون
مواضع نرا که کجوز و کسر بر جرح را کجور جدا **کلون** نفع کاف و بای چلی و سکون

لام جابر باشد که از نفع کاف باشد **کشتان** کسر زای هم بای چلی یعنی نرکان
کن نفع کاف و کوه باشد **کجکان** نام پدر کجکان بود **کجکان** کج کاف و بای چلی
بای چلی اول همان کرمان مرقوم باشد **کلا** سکون و نفع کاف و فارسی همان
کلا شکر مرقوم است شش جان الطیر گوید **ش** بر او شسته از فخر جواد کلا شکر
سخن عدل و داد **کس** نفع کاف و بای چلی و سکون نون و جیم کای کلا شکر
که مردم را در خواب کبر و دلاوری گوید **ش** زنا که باری بر سر نیا که خفته اند که کجگو
وزن سر و دندان فرموده و کاد شده را گویند شش می گوید **ش** کلا ضم فر و بر کس
و دندان جا که کسر و وزن زدن شش کبر **کافیل** کبر و ضم لام نه سیم و سنان و کاف
در و او آخر جرحه نیر گویند و بای چلی خا می خوند شش سیم و کسر و عین جمله و عیان را که کس
ضعیف باشد گویند کان **کشتان** نفع کاف و سکون نون و جیم و ضم نون
کرمان حار و نون شش می گوید **ش** نون شش نیش که اعدای او شسته و ملک دل بصارت
و کشتان و آنرا بای چلی گویند نفع سیم و لام و سکون حای جمله کشتان نیر خط سیده **کاد**
یعنی کادیدن باشد مطلق و دیگر کادنده و ابر کادیدن باشد و دیگر یعنی شجاع و دلیر باشد
یعنی شجاع شمش خری گوید **ش** کراهه و صیت نکر و بشتند بر شش در نرند بی نام

در هر مکان پریشانست و او گشت باور و بر دو در ابعاد **کاف** نصیم با معرفت
 و بر خوار و گران بپوشد **کنت** نصیم کاف و ما معنی باشد که آنرا سنجواره نمیکردند و در آن
 که بر این معنی آمده **کشت** نصیم کاف و بر کشت باشد و نیز که یکی از آن رسیده و آنرا
 نمیکردند و گشت **کل** نصیم کاف و ضم لام جمع باشد و موالی معنی گوید **کاف** و فزونی
 همه بر شرف سببه بر نه جور بود چه باشد که گوی تو بود **کلا** نصیم کاف و ضم همزه و ک
 و کلا نمیکردند و در آن اثر افعال و سکون و او آمده و در آن **کشت** سکون و بر شرف
 او که ضم را گویند **کند** که کاف و سکون با یکی و ضم بی موصوفه بر نه که او را و
 گویند و در سببی گویند و بر شرف که کج و در کسای مختلف در دو کسبیه بر و خنیا سازد که
 گویند از سببان یافته اند و در آن بچکند **کند** نصیم کاف و سکون و دال مصکون باشد
 و شرف خانی فرایده **کند** بعد و طبعان طبعین زمان سرای با بکنند و ما زو بکنند و بکلا **کند**
کند و کلا **کند** هر دو و نصیم کاف و ضم بین هم و بین معجزه آمده همان که شرف قوم مثال
 اول شرف آوری **کند** یک شرف هم سنگ را در حرکت خنیا که با سوسال و دم غایبی
 گویند **کند** که کلا و ضم و مانند که بر شکل جدا کرده اند **کند** نصیم کاف و دال و سکون
 و در شرف غایبی با بانی را گویند و معنی خنیا بزرگ یعنی طبعی که سازنده کند و در آن

کند

کند بنای خنیا و در آن بر موعنی کند که حرکت سکون را باشد **کند** و در آن بر موعنی
 که آب در آن جمع شود و آنرا کلا نمیکردند و بر شرف کشت و در آن اثر افعال با لام کاف آمده
کند نصیم کاف و سکون و دال و نصیم کاف و در آن بر شرف کشت و در آن
 کند و بر موعنی بنای که خنیا روی بر شرف کام **کند** سکون و در آن
 با در آن باشد و آن در آن **کند** که در آن کلا بر نه **کند** سکون و در آن
 که بر باشد سببه و سرخ او را بر نه باشد و نصیم کاف و در آن بر نه نمیکردند و کاف و بر نه
کند معنی کاف و کانه و معنی کانه شده شرف آوری که **کند** و در آن
 بخش و کلا **کند** دولت و دست کام و در شرف کاف و نصیم کاف و شرف آوری
 گویند **کند** ملک خنیا و جاک **کند** دولت و در آن کام کانه سکون با و فزونی
 چشم باشد شرف آوری که **کند** ای شرف آوری که بر شرف آوری که در آن
 کانه **کند** نصیم کاف و در آن بر نه کانه باشد هر که **کند** و در آن
 الکلی بنای زهر و لی افکند بر نه را کانه و در آن بر نه کانه **کند**
 نصیم کاف و در آن شرف آوری که **کند** که در آن بر نه کانه و در آن
 نصیم کاف و در آن آید و بر نه کانه با **کند** که در آن شرف آوری که **کند** و در آن

کاف و فتحین قرشت خطت یعنی نوشته اما در جسم البدان گفته **کشد** بفتح کاف
 و سکون شین و فتحین و معنی خطی خط آمده و برین قول اعتماد بیشتر **کشد** کواکف ففتح
 یعنی باشند و دیگر بخوبی که را گویند شش زنی گوید **ش** سنا کو بی ترا چو دل از غم بد
 نیست چون اگر نوشته **کشد باید** نام نیست که بر سهل و رای دهند بپند و آنرا
 بانشان کر کشیده اند و معنی کر کشیده کشیدن است و آنرا از کر کشیده **کرده** یعنی
 کاف و سکون رای هم در فتح رای چو زنی باشد که بر سهل است کرده باشند و آنچه گفته
 و کنایه ای آنرا گفته کرده باشند و آن را معترضه **کشد** کوز غلام باشد و کوزل شیر
 گویند **کشد** بفتح کاف اول و جیم نازی و سکون کاف دوم غیده و آن باشد و لغو چیت
 الفطر خوانند **کباد** کمان نرم باشد شش اوجدی گوید **ش** چاک چاک کباد
 مردان و زو و سنگ و مخمر که آن **کشد** کوزن رسیده آرد و جو کند و مخمر بران کرده
 که گشت بر گوشت گفته **کشد** کوزن کشیده و نگهده باشد مثال اول شاه ناصر گوید
ش کل سرخ و گفته بر بار کو بی برون کرده جوی سر از سر چادر مثال دوم سحر بعد گوید
ش که با منفر خند و جوی بار و بی سبزه زان همچون آب بر سر و زین عجب باد و سار و گفته
 شیرین و صفت شش کلیم استی گوید **ش** جهان در شش نغمه نغمه اول که در شش

کاف

لان کاف **کشد** کلامی بای نازی کوزن فرایه رسیده باشد که چو چاک چیت ناجوان کاف
 بر دست خجری گوید **ش** می بنو و مردمان اهل هنر را هیچ رجوعی بر همان **کلا** **ش**
 بنای قرشت کوزن کلا بر سر ده که چاک چیت و کلا و نهرا شده و در سر چیت چیت و کلا و نهرا شده
 ساخته باشند و نهرا دی باشد که باز نوشته باشد و در فرم **کشد** یعنی اهل باشد
 فردوسی گوید **ش** چو دیوار شمع اندر آمد ز پای کلا نه باید که بای **کلا** **ش** بفتح کاف
 و رای نازی عقیق باشد که شیرازان قاله گویند و کلا نه باید و غلبه بر گوشتش و بلی جول
 نهرا شده بصف اعرج نیکو **ش** خودت دیده مانند برادی **کلا** **ش** بفتح کاف
ش بفتح کاف و رای قرشت و سکون لام چو آن که بر شده باشد و چو چاک چیت **کلا** **ش**
 گوید **ش** بشاه دوان کلان رو باه گفت که و آنرا در این داستان و زینت و بلی و چو چیت
 نهرا شده شمشیر خال گوید **ش** رسم زینت و کوزن لکن و اچو و چو چیت و شش و چو چیت
 مار کله و دم و بلی و خند و ناز و نهرا شده **ش** سنا کله همچون شش **کلا** **ش**
 و فتحین و معنی خطی خط آمده و برین قول اعتماد بیشتر **کشد** کواکف ففتح
 یعنی باشند و دیگر بخوبی که را گویند شش زنی گوید **ش** سنا کو بی ترا چو دل از غم بد
 نیست چون اگر نوشته **کشد باید** نام نیست که بر سهل و رای دهند بپند و آنرا
 بانشان کر کشیده اند و معنی کر کشیده کشیدن است و آنرا از کر کشیده **کرده** یعنی
 کاف و سکون رای هم در فتح رای چو زنی باشد که بر سهل است کرده باشند و آنچه گفته
 و کنایه ای آنرا گفته کرده باشند و آن را معترضه **کشد** کوز غلام باشد و کوزل شیر
 گویند **کشد** بفتح کاف اول و جیم نازی و سکون کاف دوم غیده و آن باشد و لغو چیت
 الفطر خوانند **کباد** کمان نرم باشد شش اوجدی گوید **ش** چاک چاک کباد
 مردان و زو و سنگ و مخمر که آن **کشد** کوزن رسیده آرد و جو کند و مخمر بران کرده
 که گشت بر گوشت گفته **کشد** کوزن کشیده و نگهده باشد مثال اول شاه ناصر گوید
ش کل سرخ و گفته بر بار کو بی برون کرده جوی سر از سر چادر مثال دوم سحر بعد گوید
ش که با منفر خند و جوی بار و بی سبزه زان همچون آب بر سر و زین عجب باد و سار و گفته
 شیرین و صفت شش کلیم استی گوید **ش** جهان در شش نغمه نغمه اول که در شش

دو گونه سر غره همه بر نشان پای شیر کینه **شعر** یعنی فرزند شده و مکرر شده **کله** نفع
کاف و بای جلی سگی باشد کذا فی التوسک **کله** نفع کاف و نور جانوری که در جابان افتد
مشترک حال اسمی که **شعر** در مکرر صدرا بحال من که از فرط نار خافه خون بر میگردد و سر جوارحه
کینه **شعر** بنون و بای سوده درای همه بوزن طنبوره مکرر و سنان و منیل باشد **شعر** که
خود ندارد غایتی ای ناخوبی منیل و کینه و سنان او **کله** نفع چتر که از آن روشن گرفته باشد
او فرزدی که **شعر** مغز بادام بوی بار خندان خنده ناسید کردی رختنا سر که آن کجاده کجاده
ببر کینه **شعر** بوزن بنده معروف و دیگر در دشت قوی چتر که از کینه شش کن الدین کربا
که **شعر** دشت قواده هر کجا در و هر کجاده خوب و قهجه زیست و دیگر غایتی باشد که در بزمین
در پیا مانا از خنده سافران است کرده باشند و اسرا بکم نبر کینه و خند نبر کینه که نبر
کینه باشد شش اسدی که **شعر** بهر اسمن در پی کینه ساخت و هر جوی شصت و درای
بناخت **کله** بنون و وال درای همکین بوزن طنبوره سفره کینه بنی باشد **شعر** سنا
در آن کوی آراوده و در آن کوی افکنده کند و ده خوار **کله** نفع کاف و لام و سکون زن
باغبان معوج قهجه باشد **شعر** احسان بیا و او بر شست از جابان رسم کن و کینه
و در شرفا به معنی کوی و خندان و خند نبر آوده و کله هم با بنیست **کله** نفع کاف

و لام و سکون

و بالام و سکون مابین ابی و نادان شمر خضری که **شعر** اعظم حال و نبی و دین شاه و کینه شش
عقل ناگشت و فصل نو کند و ده کله نفع کاف و سکون سیم بزمین معنی آمده **کله** بود
درای همه بوزن کانه سیدی باشد که سوده در آن **شعر** و بعضی نفع کاف و کینه سیم بزمین
خانه بزمین و کله سیم بزمین نبر آمده شال معنی اول **شعر** و باید **شعر** ای شمش که کوره ای
نوکله سر کوره شال معنی دوم روحی ساسانی فریاد **شعر** آن رنج بزمین ابی و کینه سیم بزمین
زبور شال معنی سیم فریاد ساسانی فریاد **شعر** چتر شال بزمین و هدایت او که کوره جلاسه
زوزن با بن معنی نفع کاف نبر کینه **کله** بود و وال همه بوزن خانه و در شرفا به معنی جوی
زبور و آمده **کله** بود و درای نازی بوزن خانه و جوی باشد که کله و بدان **شعر** کله
بود و درای کاسی طعن باشد شمر خضری که **شعر** شمش ای که سلطان اصوام زند را
نبر او کوره و زنده بود و او نبر آمده کجی که **شعر** ای که شده و خیره و کینه شش کجی کوره
بر تو امل بزمین محال و بعضی جراح و اخسوس نبر آمده و در لسان الشریع معنی طاهر سیم بزمین
کله نفع کاف و درای همه بزمین که سیم نبر آمده باشد و کله با سیم سیده و کل و دانه
شمر خضری که **شعر** با و باقی باشد تا باشد که در و با و کوره و بعضی کاف معنی
آنندان معروفست که همدان و زرگران و غیره شش نبر پیا **شعر** کله

رو بود که ز نوید یک کند چون کل عرف گرفته و چون کوزه نافته و نوشه سبز از بعضی سیلاب
 نبر آمده **کینه** نفع کاف و دفع نرا و درای مملو هر حکمی گوید باشد که در آب سبزه است
 کسی فرماید **شعر** باز نکا چون که بر وقت شد از سکاره در کبرنگر و بسوی کوک و کوزه **کشد**
 بک کاف و دفع نام بنام است که خود را چون شعله بر دخت بچید و بنموده آن نوبت شمره باشد
 و بعضی علقین گویند بعضی ملام و فاف بر یک سبیل و نفع کاف بنظر رسیده **کشد**
 نفع کاف و دفع نرای خارجی هر غنچه رنگ را گویند و بعضی اورا فی گویند **کشد** نفع کاف
 و سکون نای مملو و دفع نرای مملو که است خوشه کند ای الاموات **کشد** معروف و کرای
 بعضی موی بر سرش شکر باشد و بعضی طوطو گویند کدانی المومنین الی غیره شمع حدی فرماید
شعر عربی کرت ماس پیش آورد و دهمانه است یک کف و دفع و نبر نام نسبی از بار باشد
 که سر و کوبه کف باشد **کشد** بشین موی کاف و دوم نبر نرای ملام و نوزن مدینه نوبی
 از بافر که سباحان و شاطران در پای کنند ماضی و فرماید **شعر** پای پاکیزه و چینه
 بر سبی چون بیای اندر در بد کشته **کشد** نفع کاف و دفع و او شده و محقق شده
 حجام باشد و در شمع صبی و در فرنگ محقق و او بعضی فوزه بنه و کون رو بیل بر شمع
 و امثال آن باشد **کشد** فعل باشد **کشد** جو لاه را گویند شکر بخاری گویند **شعر**

بغنی

نفرین کم بد رو فغان این زمانه را که او بکند و در میان کوفت اندر **کشد** نفع کاف
 و دفع شمع سبزه و بالبرمان و صبا که کازه نبر گویند **کشد** نوزن و دیده چتری باشد
 که در کلاه بافند چون و انجی که کاه بد آن کشند بعضی گویند **شعر** مانده کسی که روز باران باران
 پوشد از کوزه **کشد** بک کاف و دفع سبیل و نول و سبزه که بر دوک پیچیده باشند و آنرا
 و کی نبر گویند و در نفع کاف نفع کاف و نفع کاف نفع کاف **کشد** همان بود و شمع سبزه
 نبر ای که گویند **شعر** چو در کینه چو امانت شکست را بنا کنند مفر و نوبی **کشد** نفع
 کاف و شین و ما پرورده بر پاشان شده عبد الواسع گویند **شعر** شگفته بد و چون نیش
 و دخت کشته شد چون با بان کلاه و در شمع سبز از بعضی کاف **کشد** نفع کاف
 موی باران باشد و در لسان شعر بعضی بر فغان نبر آمده **کشد** حکایت باشد و سبزه
 گویند که آنرا بعضی جلوه خنده نفع کاف و سکون لام و دفع نرای مملو و امثال بعضی اول
 رکن الدین بکرای گویند **شعر** ز دام کازنه چون کس فرار کند فضای روزی او سپید راه
 پروازش **کشد** بک نرای خارجی و دفع نرای مملو و آن بود که بعضی آنرا احصا گویند و مراد
 از آن کاه و نیش است اما در سامی کل کاه باشد و این بعضی است شمس شاعر فرماید
شعر جو فلک چن که بسی نام روغن کاه و نیش کشد صبح و شام **کشد** غنبت

که مانند پند نایب دارد و در رنگ سبک سبک است و در اسبک شیر کند و لغوی
اشراق گویند و مگر غیر و فتح وزن و در سخن میرزا لغوی باشد که شب پرده دارد و لغوی
گویند اما در ساجی گویند که در سبک سبک و سرخ و زرد را باشد و کافیه نیز گویند و در شعر فارسی
معنی آمده و اما در توبه الفضل معنی اول آمده که گفته که اورا که و نیز گویند **کافیه** وزن
ناسره عافیه باشد **کالیده** وزن نالیده یعنی در هم شده و کشیده و زواید باشد و
خاک بر نشسته از نشستن در کباب بیان آمده **شع** ازین بدی که می گویند
بدی سکر در روی نالیده **کافیه** بعد از گویند یعنی هر جان آمده و آن شعر در بار و بد
رشته سبک آن گفته که کشنده سبک باشد چون با و قناب بران در و با بد سرخ شود و نیز
معنی خوش و کام باشد شش در شوی **شع** اگر ز آمدن و در می بگرمان و بر آید هر کام
بدلکان و در سخن میرزا رجاست که در خوشنمان سک سازند و در موزیک گفته که کام طعنت
که لغوی آنرا کج گویند و لغوی آنرا است و در سخن میرزا زنده و با یک کشنده و کامه گویند **کافیه**
فتح وزن بر ابری باشد و در عربی لغوی نیز گویند که بر می و نیز در موزیک معنی نگاهه بار باشد
کافیه وزن آینه در سخن میرزا احرون باشد یک کج چشم ازین مکران کدافی الموبد
الفضل **کافیه** بد و رای حمل وزن کناره جاش که گفته باره و کرده و نیز مظهر رسیده

کافیه

کافیه لغوی کاف و سکون رای حمل و فتح با کان باشد و نیز و بنده البت که از آن خود
شال معنی اول بعدی گویند **شع** هم از نام اوان در که نسبت به اسرود و سر مایه اوان گویند
کافیه نام یکی از انواع غنچه باشد و اورا که کوه مایه سبک گویند که طبع طبع بر هم کشیده
همچو کوه **کافیه** مگر کاف و سکون رای حمل و فتح با علی که از جادوب سازند و نیز معنی خجایی
خرد که جادو بسیار کشنده باشد و آنرا شعر را گویند و فتح کاف یعنی غنچه زمین زرد که داده
کافیه فتح کاف و وزن و سکون رای حمل و فتح نام غنچه سبک و غنچه که سری بر زنی دارد و دیگر
کاف نیز مظهر رسیده **کافیه** مگر کاف و در لغوی باز باشد شش خرد که بد **شع** کشنده
چند نوا که از آنرا است **کافیه** میند به زمین با صبا می آرد **کافیه** لغوی فتح خضره کوه و مگر معنی
که یک شش شاعر گویند **شع** دانست بر شده از آنوقت که در جمله را در و نیز **کافیه**
معنی که کوه و کینه که شش آن شاعر گویند **شع** کینه عرصة رجاه او فزون و فلک که خجایی
از قدر او زیاده آن **کافیه** برای حمل و جرم فارسی وزن بریده معنی خانه که یک باشد
صدقه **شع** داشت همان یکی که یونیک چون کلاه نایب و سنجک **کافیه** لغوی
کاف و رای فارسی آن گوشت که ازین زبان او چیده باشد و آنرا طاره گویند **کافیه** لغوی
کاف و وزن و سکون شش مگر که هیست سمار و غ ماما و در موزیک الفضل در روی باشد

و معنی آن دهنده و جمع کرده نبر آمده **گو یار** بیای فانی و رای همه بوزن بود او ده که کاد
 و خرم باشد شمس فخری که بد شد کمتر بخشش و است نصد هزار است که پاره ناصر خرد
 نیز که بد شد نژاد و برونشند که بر ما یاد او که این کو پاره را از او **یله** بغیم کاف و سکون داد
 و فتح بای فانی و لام نوحی که مردم و در بعضی فضل و شکوفه و حب نبر آمده و در ال شعر بوزن
 که کیه با من فنی آمده و در شرح ساحی هین معنی باب داده و گفته که بمل مو با بطون فوق الما
 کانه العوار بر اما و ادا است الضل انفع و ضم کاف بیای فانی سکون و حباب و فصل باشد
یله جکشن باشد یعنی طره که کجک است که آن **کشته** بوزن نوشته که شنبه و بیت آورده
 شده شاعر که بد شد چون برون از کجی که بود او که نوشته خاطر نوکی بود او **که** لغت کاف
 و دوم لام بوزن که کیه بد شد **کوشه** بغیم کاف و فتح نون و نای فرشت و سکون صحت
 سرودی بی باشد **که** بوزن بهره نبر غلظه شیر خوار است باشد **کن دند** یعنی شاد است
کیجه هر دو مصغر که بی باشد یعنی در خانه و سر گذر **کشته** بر کوهین همه و لغت کاف
 و فتح نا غلظه که باشد **یله** بوزن طوبیله موی سر باشد **که** بغیم کاف و کیه که
 بین همه و نای فرشت و کشته شین معنی هر دو معنی کوزه بر آب باشد **که** لغت کاف
 و سین و لام نادان و احق باشد و کیده نبر آمده **کلکینه** بغیم کاف اهل و کسر دوم جیه

فکر و اش

محل و مثال آن باشد **که** بد و ال حمل بوزن در دوازه بنیا و در دوازه شین شمس فخری
ش نفع پیش طبع اصل که برای نیا دوست باید که در آن تخت که دانه **کفنه** نفع کاف
 و ناز برای همه و سکون نون که بخش باشد که از بت او سیر او اضع شود و بعضی نه می گویند و بی
 که این جهان باشد که بد بکشد **کینه** همان کین مرقوم خانی **ش** برین سر زخم
 جدا کنی چون شمع که بد با من سر و طبع که بد **کانه** نفع نای فانی جانی باشد **که** نفع
 کاف و نای نازی و سکون رای همه همان کجاره که مرقوم شد **که** که نفع کاف و مجرود
 رای حمل و ان زکار مانند بی که بر روی مان گفته و مثال آن بند و در نبر او که نبر که بد آن
 ناز که گرفته گویند و بعضی سکون گویند و معنی هر یک نبر آمده خاتم ناصر خرد که بد چون
 دست و پای و مار **کشت** و جان و دل آن بر دو پاک پنجم و این هر دو پر که **کم زده**
 نفع کاف همان کم زن که کشت یعنی بد بروی دولت محزون الاسرار **ش** طالع بد
 به خمر شده که زده کوی فند شد **م** بغیم کاف و سکون رای همه و فتح نای
 باشد و قوطه عرب است و در بعضی معنی نیمه باشد خانی گویند **کزه** فنی بد
 جرح تا مخرج نو که اندازد **که** برای همه و او بوزن صر فغان است سیه فام و بر خرم
 از ناز نبر که زده **کله** حجه باشد شمس نوری که بد شد **کله** که ناز نبر که بد

حاجی آرام خود و خواست و در خود خلیجی معنی دکان آورده و مثال بر معنی خلاق المعانی گوید
 باشد از خود خدای کونیا کون پشت پیش چو کلر صباغ **کاف** بضم کاف و فتح لام معنی
 فرمان باشد که کمان در آن گذارند شش شش فرجی گوید **ش** ز بهر چنگ و شمشیر پنا برده
 بزه کرده و غلامان نزاره رمان کمان اندر کمان جوله **کاف** بوزن زما نه چو کار یکم یاد برده
 و اورا کمان نرنگر گویند **کاف** بضم کاف و فتح تا تعویذ باشد **کاف** خا نه رستان باشد
 حکیم بی **ش** عالم نرنگر کمان کمان رست کمانه غیر نرنگر کمانه صحرای جوری جورا
کاف بضم کاف و تا معنی احوال باشد کمانی الفتحه **کاف** بضم کاف و وزن و سکون
 رای فارسی باره که بر جاسه و وزن **کاف** بوزن چند ده هر دو صریح و کجی باشد
 که در آن شش شش اول شش فرجی گوید **ش** خواهد که شرط بر واقع شود صریح و جوی
 نیز شش باشد چو کرده **کاف** بکبرای فارسی و فتح لام تا و ن باشد شش طیان گوید
ش خالکان او چو کمان پلش **ش** روی او چون کون باشد شش **کاف** بضم
 کاف و فتح رای معنی خرم خرم باشد و جوارق معرب است **کاف** بضم
 رای صولان موضع از پشت اسب که بران باشد کمانی اللوید شش شش می گوید
 بکلف ساره بر آورده را از او با بچشم خانه فرورفته دیده از نامار **کاف** بضم

در

فرشت و رای حمل بوزن شش صبح و شربت قباد و ان و شست خا و در آن که شش شش را بخورد
 سالی که باران نباشد **کاف** بضم کاف و فتح تا معنی **کاف** بضم کاف و فتح لام معنی
 و دال حمل و کمرای مملو و سکون نو لیس که جولا به بان روی کار را هم گویند و لغوی
 اجماع گویند **کاف** بضم کاف و فتح تا معنی **کاف** بضم کاف و فتح لام معنی
 بسیار باشد معنی گوید **ش** چند بوی بکر عالم چند چند کوفی طریقی بر نانی ناکلی از بهر
 شهرت نفس همچو کاشانی بی سالی **کاف** بضم کاف و فتح تا معنی **کاف** بضم کاف و فتح لام معنی
 وزن سر غاب باشد که زمان بر روی مانده و عازده و ملکه نه نرنگر گویند و کاف جانی خوانده
 کمانی الفتحه اما بخاطر سبب که بحد ف **کاف** بوزن پیاده و کاف رهوا باشد
کاف بضم کاف و فتح تا معنی **کاف** بضم کاف و فتح لام معنی **کاف** بضم کاف و فتح لام معنی
 از آب و غیره که بوضوح لغت بر روی آورند شش شش شاعر گوید **ش** روزی که کل از کل برود
 مست باد و سحر چوب هوا بر زرد دست مار و سبز بهر ابروی چین و کمانه شش در غایب
 بر فرق کمر سینه کشت و بعضی مان کلویه شش آمده **کاف** بضم کاف و فتح لام معنی
 و کمان فرو به نرنگر گویند و لغوی و کسر ساد و کسر خلاصه شش **کاف** بضم کاف و فتح لام معنی
 همه صوب که مندان دارند امیر خسرو گوید **ش** سر آن چشم کردم که چو ششانی مندان

حرف ک که از حوز کونند و بعضی حرام خوانند لغوی با آمدن **کشی** نفع کاف کبر
 شبن یعنی خوش باشد سوزنی گوید **کشی** باجهان خوش و خوشی خوشی با سمنه
 بر پیش و کافین باین معنیست **کشی** کبر کاف و سکون لون اکیه و شمر را گویند **کاف**
مشق در نسخ میرزا خوس و حوت هکشتهم را گویند **کری** استخوان نرم که بعضی حضرت
 خوانند و کرا را میگویند **کری** نفع کام و لام و نسخ میرزا یعنی بدینی باشد و کرا خوان
 هند اطلاق شده و کلا و کلاف را نیز گویند کبر و در شنبه شاعر گفته **کری** همه زمین کله
 ساجی که چشم بسکیر بر لبان فرشت است غراب بخاطر فقر میرسد که باید کلاف بکاف
 باشد اما در نسخ کلاف فارسی آمده **کشی** معنی بادشاهش و شمع افغانی معنی گوید
 اگر کثرت خدای کا مرتبت و کرا در نسخ حاجت بند حاجت **کافی** سکون لام و ضم بای
 نازی کالید بود معنی بکشد و **کافی** نفع کاف و نشد بداری معلوم باشد که
خسری نفع کاف و کلام کاف دوم معنی احوال و احوالی کسری و کوفی بی کس با ریشخ
 نظامی **کشی** چو کسری و آواز زاده ای که کسری در و از با زوادی **کشی** نام شهرت در
 هندستان **کشی** کبر کاف و بای فارسی شد و نوزده **کافی** در نسخ میرزا شمر است
 که از با بگویند و بنازی افخوان خوانند **کوبانی** نام باری و آن جنس که خاک را
 داده اند

نزد گفته و سوزی بندی در میان آن نشان کنند و بعد از آن کل کنند و برود آن نشسته و بر
 طینه هر که باید که برود باشد و بعضی بقوی گویند **کافی** نفع کام و سکون نام کبابی
 که بعضی سفر گویند **کشی** نفع کاف و کبر را و زای می طبر و جوارخ بر کینه را گویند و کبابی
کشی بیا ز کربنی با نام همی اگر کباب کبر و از سن برکت کفانی **کافی** **کافی**
کشی بوزن فرد را دان باشد شاه ناصر گوید **کشی** مانده شد یکم شده مانده
 و کشتن جوی که در **کافی** کبر کاف و سکون را و اول سیخی باشد که عر امدان بر آن گفته خواهد
 از آن پس خواهد از جوب سوزید گوید **کشی** آتش نشان نیره چون کز نای است و شمر چرخ
 کردان سرگرد و کز نای نفع کاف و نشد بداری معلوم باشد که کبابی
 کرمانه گوید **کشی** و کشتن جوی که در **کافی** ترک کاف و کز نای است و شال می
 سرای قری گوید **کشی** شنبه پر خون که کز اسبک و اسبک نفع خود اسبک **کشی** در **کافی**
 و بعضی که از با بگویند و کز نای نفع کاف و نشد بداری معلوم باشد که کبابی
 بوزن و بعضی کبابی شال است سولوی **کشی** شال شال و کز نای است و شال می
 محبتش بخت رسوب و کشتن جوی که در **کافی** شال شال و کز نای است و شال می
 بوزن فرد را دان باشد شاه ناصر گوید **کشی** مانده شد یکم شده مانده

فرمايد شعر چو باد ار كنج باد آورده اندی آه به باری پیش کنج فشاندي و كنج شاد آورده
 بهر گنجی اگر گنجای سر و پیرشت شال هر دو كنج را فرود گوی كويد شعر در كنج باد آورده خوش خوانند
 كه در مخزن خاص شده مانند اگر كنك بدشا دور و نيز كنك خوانند تا مشرك كنك است كنك
 بفتح كاف و با معنی بگر و خنر و شیرین شعر یکی كم خور و كن جان می كزاید یکی بر خور و كن جان
 می فرماید كنك بوزن بر آید یعنی چه شاعری كويد شعر شنت با وزن شایه می كز كنك
 بنار در خجانت سر كز آید و دیگر معنی آهنگ و قصد باشد كانش بفتح كاف و فتح زون یعنی
 مكان بر در فرود گوی كويد شعر همان كم كه از شمع او در جهان بفرزند كنك كه ان و همان كشاد
 یعنی باز گرد و در كار و ن نیر و در كار و ن خانه افغانی نیر و مولانا جامی ترا شعر ترا در خجانت
 كه این فلك را هر خجانت این حمره را العجب درین حاس این خجانت از كنك شاد و بدان
 شرو بهر و در اول اگر بر کسی آخر با خجانت مثال معنی دوم شیر و كويد شعر كز كنك شاد
 شست بخون و بد در وفا خوانند از خون حرك صبر جعانه را كشد خنر معنی در اول
 معروف و در غنچه كه اندكی كشتن كرده باشد مثال هر معنی حكیم خانه كويد شعر خنر
 كنید بنو فری خور كنون اجل كنید كل خجانت ندت عدد و سیم یعنی خبر خجانت كز كنك
 ابر خنر و فرمايد شعر هر خنر یکی كز سوي كز كنك كز كنك زود و خنر كنك افسار دم او كويد شعر

نفر

نعمت ساختن خنر فلك را كنك كنید رسيدم بر بنم نام و كنك كنك كنك كنك كنك كنك
 از خنر كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك
 شعر اگر بر بنات از صفت لاری روی كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك
 در اقبال نامه شعر سید كوشان پیری از خنر كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك
 معلا و زای كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك
 شتايد چو كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك
 معدي فرمايد شعر زرش داد و كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك
 و خالی معنی بدل كردن و عوض كردن باشد و این معنی خبر خجانت كويد شعر بفتح كاف و معنی
 با كار و چنگار شعر كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك
 بفتح واد جادو كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك
 كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك
 و زود فاكس كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك
 شعر و كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك
 شكر كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك كنك

بجهان تیر شود و در اوقات بعضی کوف که جفا باشد تیر آید **کال** نوعی از غله که جادوس
 تیر گویند و بعضی سر کین گویند که از چشم و ببر و دنده او بخند باشد نیز مثال مغنی اول مسعودی
شعر من غلام کیک بدان شده خانم که هر سه روز همی یک کال **کال** کاف دوم
 نیز فارسی بوزن خندل مزاج و خرافت باشد ملاکی روزم باید **شعر** جو که و کاش شافیه
 جوی که کالج جوید جبه **شعر** **کاف** کاف اول **کاف** کاف دوم **کاف** کاف سوم
 ابو وی اندام و دوش را نیز گویند **کول** **کاف** کاف اول **کاف** کاف دوم **کاف** کاف سوم
 او خند که در زبان دارند و بعضی اولی گویند که کاف کاف اول **کاف** کاف دوم **کاف** کاف سوم
 دفع کردن و خردن باشد کاف کاف اول **کاف** کاف دوم **کاف** کاف سوم
 که بر صورت دم کا و ساخته باشند و در وقت جنگ زنند و نیز بر صورت کاف کاف اول **کاف** کاف دوم
 و در اوقات الضلالت که در وقت روزی دادن بر در و شان در در و چنگ نوازند
 و بعضی از ارباب گویند شهنشاه **شعر** سفیده چو زو نای بر و نیم خروش آید و مال کاوم
 کا و چشم یعنی چاک که بر آن چشم کوسه افکند کرده باشند و از آنرا بعضی معتقدند
 شیخ طایفی فرماید **شعر** فردا کند از کوشش هر بر پیشد فارغ شد از تیغ و نیز **شعر**
 بازای کاشی دروید نام و خفت و در فرنگ گفته که آن وقت که است **شعر**

که بوزن

کاف کاف اول **کاف** کاف دوم **کاف** کاف سوم **کاف** کاف چهارم **کاف** کاف پنجم
 گویند **شعر** نرکان جهان چون گردند تو جان با قوت سرخ اندر بانه **کاف** کاف اول
 یعنی کور را از سر خرد گویند **شعر** همی ز بیری بیاران خون باران همی باشد سوزی و سوزان
 چون بدلان خود جوی که سر را باید این شربت کوران **کاف** کاف اول **کاف** کاف دوم
 و این لفظ را مسعودی استعمال کند مگر از کاف گویند چون مگر خوش و مسکین **کاف** کاف اول
 خزان و جلد کفان جمع کر از فردوسی بهر خوشی گویند **شعر** کران کیران را نه آگاهان
 که شیرین نهامت بر لورین **کاف** کاف اول **کاف** کاف دوم **کاف** کاف سوم
 چون خلوت کرین و عشرت کرین و دیگر اگر کرین مثال مغنی اول با ضلالت المعانی گویند
شعر چمن کرین خوشی بکشت آوردم هر از بهر به شرف بکرین ندهند **کاف** کاف اول
 یعنی گلگون نشتر حکیم سوزی فرماید **شعر** سگوه خوش تو و کینه تر از زمان زلفکوی
 دو سخاکان کولخی **کاف** کاف اول **کاف** کاف دوم **کاف** کاف سوم
 بدن را ضلالت کند و از لب و در نیز گویند و بعضی جرب گویند **کاف** کاف اول **کاف** کاف دوم
 بوزن بارمل چندی که از زهره کا و کوی بدن آید چاک که بجز التیش را از زهره بزرگویی و
 آن چهرست که در زردی شایسته زردی مضه مرغ دارد و چون از زهره کا و برون

آینه محکم باشد زمانی در دستان کمر نهاده شود و از آن هر که زنده بماند و عمری جاوید
خواهد **کیمین** بوزن سراسیمه یعنی یک گون و آنست که در دو کیمین بچیدن باشد که
سرکاری یعنی سرچیده **کیم** بضم کاف و لام نیست می شود که بوزن **کیمین** بوزن
در بیان بدان که فتن و چیدن **کیمین** بضم کاف و فتح زاده ال جاره کردن باشد و از زبان
کیمین بر او ال میسبب بوزن دو وزن یکیم باشد که فتنه گوید **شهر** صحت بهرین
ستبر که بوزن می شهیدی چون کیمی بوزن پوست و زو بهر کرده کانی **کشت** بضم کاف
و سکون شین بر باشد که یعنی فتنه گوید **کیمین** نام باشد و فتنه و نیز نام هر ام که
کیمین بضم کاف و که هر فارسی نام نیست **کیمین** نام ناری باشد **کیمین**
و او د کاف دوم بر فارسی معنی شایب باشد و اگر از نکان و اگر از نکان منظره سید کیم
فریدون نام نوزاد که مظهران زنده **کیمین** بفتح کاف و زای معنی نام می از او کنش گشت
سوزنی که **کیمین** کمان بر هم که بر زانی و یک کیمی **کیمین** و کیمین و کیمین و کیمین
کیمین بوزن معنی حساب کانی **کیمین** معروف و نیز صراحی که
صورتش کا و سازندش شش خا فانی گوید **کیمین** ان لعل لعاب از دهان و در فرج
صراحی گشت نموده سراجی **کیمین** بفتح کاف و غاک باشد و دیگر دلی و بار زدن را گویند

معمول

معنی اول بصف استغف که به **کیمین** ای زعفران آسمان در چش و زعفران و کیمین
شال معنی دوم فرود می گویند **کیمین** در اسم یک کیمین که در دو کیمین که **کیمین**
نام نوزادی و نامی از کیمین یا به شیخ نظامی گوید **کیمین** که در کیمین و کیمین
که هر کیمین و نیز نام می از کیمین یا به شیخ نظامی گوید **کیمین** که در کیمین و کیمین
و در کیمین نام نیست از چشید و آن دو کیمین بوزن دو چشید از بافت و در
انها بر امانیب و بی زین که حوض می دانی که در کیمین از و خوشاب بود و در آن
نام شید کیمین بود و این کیمین بهر ام افاد جمع را فرود خسته می جان و در کیمین
حکیم خا فانی فرمود **کیمین** مرا چون دعوت عیسی بر زمان در آن و لم فرمان فرمود
کیمین که در فتنش و در کیمین که در کیمین **کیمین** و فتن باشد شش حکیم
گوید **کیمین** که آن آمد که با مردان سوی سبدان میوه کیمین را بوان بر دهنم هر کیمین
شوم و دیگر کیمین که در کیمین **کیمین** که کیمین حیات نما و روی بر آن
سپرد و کیمین و کیمین افسر و که در کیمین که کیمین و زرد و آن که در کیمین
گوید **کیمین** همان کیمین که از غار پاک شده **کیمین** بدان شال که سیمین منبره اندرگاه منجمی
نیز باشد جنایه هرگاه و چراگاه و شال آن **کیمین** خطه و باشد شمس

که هست آری هنر ابد شاه کوهری کاف و زای هر کس که هستی پس هم درون
 بستی یعنی شش شش و خبر دگر بد **شعر** نرا چای پس عیال برین الزان و زان و چو برین
 جستی از جای بد بر کستی و دیرانی **کلیلی** یعنی عزیز و مکرر شش و سعدی گوید **شعر**
 چای که در کعبه را که می افتد آن نزار که می پنداشد ما عجز می نشست و دیرینه تا جرم جواد
 کراچی شد **کلی** نامه طایفه تر گشت و نیز مشرب علی که مطلوب و معشوق باشد شرح
 گوید **شعر** بخاری و حوزی و کلبی و کرد و زبان پاره باشد هر جا خبر و بخاری و حوزی اسم
 طایفه است که آنرا اگر وضع گویند **کلی** یعنی کاف همان کس که نام باشد شش حکیم
 فردوسی **س** کی که خوش و دیر اید سپاه سپهر از این کار شد **کلی** یعنی کاف
 و کترین مخفف و شد و معنی خوش و رفار باز باشد **کلیلی** یعنی کاف و سکون
 و کسبیم بملوان و دیر حکیم فردوسی گوید **شعر** بدرگاه شاه است بیانی که در شهر ایران
 منم و کوچی نیز طبر سبده و بضم کاف و کرا و معنی عزیز آمده و در سامی **کراف** کراف
 و شش بر زاکل سرخ و جو باشد که سینه کوکان و مند نامان و منی با منزند **کلی**
 و رخصه معنی کرا شدن باشد یعنی میل کردن و قبی گوید **شعر** نیز شش ناز و بخت نه چای
 مکرر اید و در جمل شش خدایین معنی آمده اما بخاطر سبب که این اسم فاعل باشد یعنی شش کننده

شش

کلی که می کشی باشد که نامیده باشد شش ابوالمجد گوید **شعر** رد و کجای دوری
 صاف باشد رست کرامی ده انصاف باشد و دیگر معنی امر مثل کردن خبر آمده **شعر** بر دلی
 دل الواب شش کشی **شعر** بدرگاه الواب و آس کرای **کلیلی** کردند و باشد شش فخری گوید
شعر انعام دوست جان پرور و انعام دوست روح کرای **کلی** یعنی کاف خبر است
 حکیم انوری گوید **شعر** انکاشال مرا بی شاعری بسیار و دلا خدای چار شش با غما چای
 و معنی دوم خافا گوید **شعر** در عراق وقت را غم غمای غم که می رنجر جارد و در شش
 سرگرمی **کلی** و کسبیم بملوان گویند که هر چند بشنود و میگویند که شش فخری گوید **شعر** و شش در کت
 که ششاده **س** داد و دراز نامک و رای **شعر** رنگ عجبی شود و اگر در دجست را حدیث
 کوشن برای **کلی** عالم باشد و دیگر کلی باشد که بجا شش خبر که در بحرین بصرو می آرند
 و در بیان جابجی نند که هر کوی آن شود و **کلیلی** یعنی کاف و بای هر چه زری
 و لیری و خردی و معنی طری نیز شش شش سعدی فرماید **شعر** که ناصح کرد آن زان
 که نری پرانده شد شکر و غمزه **شعر** **کلی** کفش باشد حکیم کی گوید **شعر**
 بن کاف پای تو بوسم و کار که مهر لا کانم **کلی** نیز هر دو کفش اما بعضی شش
 لکان جرم و جنت مکرر باشد که کف باشد و از اجزای شش گویند جسم و فانی معنی

پستی که لغات نرم آورده بود و در سبزه لغتی سبزی و کل سبزه الله و این است
 معنی سخن است **شع** کبک چون طالب علمت در پیش پستی کی مثل خوانده تا بگذرد
 از لب سبزی سبزه بر کوه لغات تحت الحکمی ساخته با کبک را از لکان موزه کی بمغی کل
 سبزه سبزی گوید **شع** بر کس از شمس از انان کاکا نشود سبزه سبزه پس چون کاکا **لا بلا** نام
 حرکت **لش** نام کلیم است از روم که در لغت تصویر نظیر است و شکل و شاکت
 او **لش** بضم لام و فتح نای قرشت بارای هم لغت باشد که کس نتواند فهمد و در لغت
 زبانیت که هر سبزه با هم گویند که بگری فصح و زبان روزگاری تیر گویند ش کلیم فانی گوید
ش ضر و سبزه کی کند فم از انان چون کوبه سبزه کلیم **لش** نام بدین سبزه لغتی است
 که لوفافض است و خطای لوفافض گویند قول اول او نیست چه اگر شاه ناصر موبدان
ش هر که چینی هم کوبد به سبزه رای خوش تا کمان اگر او خطای بر لوفافض **لش**
 بیای مرده و نون بوزن و رفا نام نوابی باشد از نوابی سبزه زبان رومی لب بفتح لام
 معروف و در لغت بعضی کاج و سبزی باشد **لش** بفتح لام که رزرا گویند و سبزه
 یعنی پاره باشد گویند لکمان و لکمانه و غیره معنی پاره پاره شمس خری گوید **ش**
 زبانیت است اشارتی کافیت بر زخم چهره جانت و را به سبزه دولت بجز هر چه بود

ش

جامه کبک کبک طلا زنده بدره دهد قوت جود بالست و سبزه لغتی کبک آمده است
 گوید **ش** در شهرت لغت کافیه بند اگر عاقلی است خورد سبزه بند و ما جامی بگوید **ش** بافت
 عربین و در حرف لغت **لش** نیست بی این و در حرف لغت **لش** و معنی سبزه سبزه
 شمس خری گوید **ش** خضر با خضر ما نوال خرد و بر دولت انان بد و لغت خورد
 و در **لش** این لغت سبزه معنی اول و دوم است آمده شمس خری گوید **ش** بفتح لغت
 آن آید بر **ش** که با بد از دو صد کوبال و در لغت **لش** و در سبزه سبزه و سبزه و سبزه
 افروز و حرم پاره و سبزه پاره و کربال سبزه آمده **لش** بوزن است و در لغت فانی معنی
 نوی باشد شمس است و سبزه گوید **ش** که سر شمس است و در لغت **لش** و در کاسه سبزه
 ندارم هیچ چیز است **لش** معنی لغت سبزه باشد و در سبزه سبزه **ش**
 هر که روزی بزه تنها خورد و در میان لوت خواران **لش** و در لغت معنی امر داده و در
 معنی اکثر طعنه های لغت باشد **لش** بهما و فام معنی و وزن لغت که در خزان سبزه
 و بازی کنند **لش** کبک لک و کون با جلی درای هم کلاه همین که سبزه سبزه خود را
 بان سبزه گویند و در سبزه معنی غراره حرم است که نوعی از شمس صلا می باشد **لش**
لش معنی لام است اگر گویند شمس خری گوید **ش** که در لغت سبزه و در کرم و در لک

نشد لایح و فنج و نفع لام چندی ازها کی کشیدن باشد طبعان گوید **شعر** کسی که را بکشد در و فنج
 بکشد و سکن بر و لایح **لایح** نفع لام سبط را گویند مثل شتر چون در وقت احتیاج
 لب فرو گذارد و گویند لایح انداخت شتر فنجی گوید **شعر** ستم راه عدم بران هم فست فروخته
 ز ستم شتر فنج و در نوید یعنی بکارد گوشت بی استخوان نبر آید و بچشم کاشی نبر با من
 آمده نفعی گوید **شعر** بیاد و خوان زبک شمشیر بران لایحی سر گرفته **لایح** نفع
 لام سکن غار جاساده را گویند **شعر** بر رخ و شن آن که چون باروت است
 شاه کار نفع کند **لایح** نفع لام لک باشد شمر فنجی گوید **شعر** گر گزیده رای وی از او کلام
 بر هم نهد غلام افکار یک **لایح** نفع لام و ناک و سکن نون سا را باشد و در حقه
 میرزا موبد از فنجی نفع کرده که بعضی سنگ کا نده آید و این هیچ است بعد از ادات الفضل
 یعنی سا را آید و میرزا هر چه سا را زرد را خوانده و نوشته **لایح** نام ولای از ابر
 زمین **لایح** یعنی همان که لایح هر قوم **معجم** **لایح** هر دو ضم لام چینه
 فادر را را گویند و در ادات الفضل **لایح** را یعنی رخ آورده و لایح یعنی اول نظر رسیده و
 شالش حکیم چینی گوید **شعر** کوشش را سخن بزرگش که دیده و دیده لایح نیست پس که شنیده
 در فتنه نفع لام یعنی چاره آورده **معجم** **لایح** یعنی همان سنگ لایح

در لایح

و در لایح یعنی مکان سنگ و در اما چینه ذکر اطلاق کنند **لایح** هر دو ضم یک است که
 در آب روده و سر لایح و در رخ شتر گویند و حصاران با فتنه **معجم** **لایح** سکن نون یعنی
 جنبانیدن باشد شال طبعان گوید **شعر** با دفتر شتر بر خواهد شد موی شتر چینی
 خواندم او شتر چینی لایح **لایح** نفع لام آلت تناسل باشد شمر فنجی گوید **شعر** از قطع
 نسل او با هم دشمنی را نفع شتر زنند و در حقه او بی سطر است که غضب را نفع گویند که
 فی الفتنه موبد یعنی حکیم نوز خطای با لایح **شعر** نونی که لایحی و سکنی شنیده و
 نونی که گریه را بری با بری و عیونی و لیس لایح باشد **لایح** لایح نام باشد
 بدان که خود بخود سخن بگردد شش مولانا جامی گوید **شعر** بر بعضی گاه آن بار شده
 رحم کرد ابدل نوز نرد و نفع **لایح** هر دو م کمال در آن وقت و قبل را گویند اما در حقه یعنی
 آید و در موبد یعنی بکار و خبر یک نبر آید شال این یعنی اخیر گوید **شعر** می خوام
 گمان در جام کردن لایح بر اصحاب نام کردن **لایح** برای جمله دکان فلان و در
 پشت که اندر سبیل است که باشد و سبیل که نبر گویند شال اما در حقه میرزا لایحی آید
لایح و بیای قنک و نوز باشد فطرن گوید **شعر** با و همچون لایح شتر تیغ فولاد
 نوزم و شتر تیغ دشمنان سخت چون فولاد و لایح و در حقه یعنی غلبه و لایح باشد که بر روی

هم که دارند و شیراز سبک بوند فرالاری گوید **ش** لا ذر این بیای حکم نه که کھنکھه لادین سلاطین
وید بوزن بخند و یک تن بزرگ باشد اسکندر را نود و نه فراع و بیجون بود کرده
 جنم بنده که گوید **لاید** نفع یا یعنی ناکند و هر دو گوید شش و صدی گوید **ش** پنج
 و شیر برده ضعیف را چه تفاوت کند که لاید **لاید** یعنی ناکند و هر زده گفت **سلا**
لین نفع لام نای خشت و با و کون نون بسیار خوا و کایل باشد ابو شو گوید **ش**
 بر دل کل گفتار و تیر و کز که بایستد و افلا که جبر تراسر **ش** نفع لام ضم نامی که فیه
 و کایل و بی پاک باشد شش حکیم بنا گوید **ش** عقل خرد است کوی نترست جلد ناز
لکونیت **لید** نفع هر دو لام ضم ضمت اکتب جل جلاله عصفی گوید **ش** نفع
 سانه افسرین و پوشش های جوت از در کش **س** نفع لام نای از مردم فستان و شیر
 بمعنی جرات بن و تیر یعنی کام و توان و برده که بخند و آب کند یعنی بینی که اسرا سبک است
 و نیز نام حکمت که اسرا لودیر گوید و در ادوات الغسله معنی کند و عمارت نفع لام
 اده کدافی الفرونگ شش جیسر و فرماید **ش** لری کند نه نامهور و در شش که با و
 دی سیراید و کس خوش **لای** برای همه بوزن و زبر بر شیر کار و بزرگ و ششوند **لیر**
 بوزن شیر یعنی مردم فرم **لیر** چیزی که از آب پیر سازند و در شش بر را بمعنی جرات

جمله

جکیده و در ادوات نام حکمت و نوحی از صلهای مردم و جرات جکیده ملاحمه خطا فرمای
ش جرب و شیرین و تری و شکر و شیر نرم و ناک تری از لودیر **لای** بوزن از
 معنی و بزرگ **لاید** شربت در ده و دهنده بستان که بستان بکشد و لهاد
 و خند و شیرین **ش** ندی خاص بوش نام شاپور جهان کشته و مغرب لهاد و در لودیر
 نیز گوید مسود **ش** هر خوشتر از کلاب و غیر آب غریب و حاک لودیر و در لودیر
 لاهور گوید **لای** سکه نام غنیمت خوش آواز شاعر گوید **ش** برانده با بیکدیگر
 خروشان بهم لاک و سنگ **لای** نفع لام دفع کاف نیز نام حکمت و زنده
 کدافی النور شش مسود و حد گوید **ش** می شنیدم که بر ماضی را مصلحت بود و دالی لودیر
 یعنی همه بوزن مطرا که سر شش می سپاه باشد جلیع یعنی با موی باشد **لک**
 مسود و دیگر مباد و جبر باشد لهاد زافاناه را لک می گویند کدافی الزمید جاک حکیم
 اودهی گوید در جام جم **ش** و لک نر ناده با نرساخ که در شش در ارا پاد و شاف
مع اللای **لین** کبر لام نون لغزنده و نرم یعنی فرو خیزیدن بود و جایی خود شش
 نظامی گوید **ش** می که خود مای لغزی دید جو صبح و مانع و مغزی دید **لخت**
 یعنی که جبار بنده کوشش و زده کدافی **لای** مع **لین** **لای** جنبی را نیز نام باشد

نوع از جافه اندر سحر نشو از خطا بی طبع از جافه پزیزه بر روی زنا بی **لوس**
 بضم لام فروختی کردن و بران مردم را فروختن باشد شمع سعدی که به **شع** چو سنی ندانند
 بوس که با غالبان ترست بکوس **لا هیل** نام دیوی که در ناز و سوگندش عرو **شع**
 نوکنی که حضرت لا قیس بود به شری خود از عیس بود **مع الفین** بضم لام که در آن باشد
 شمع که به **شع** یکی دو بند الله بوده احوال سخن که آید بی هیچ شک ز لجه خوش معنی
 سیاه نیز آمده منزه بری گوید خوش بخت او میان در سحر و لکس و نامش **شع**
 دوات از غصه های خوشین بر او باد و ظاهر او در سحر بازی **لوش** بگویند **لوش** بفتح
 لام مان رنگ باشد انوری که به **شع** عذای من شمع است از جامی ارزو و عالم بکلام
لوش بران مرغی عازت را گویند شاعر فانی که به **شع** خوان صبحی شب معرقه
 کن لاش کاش شمع شین شام بر آید **لوش** بفتح لام در خضر بنده **لوش** بضم
 فتح لام بران ما و از نه صبر نه است که سفید شده باشد و نوزاد خورد **لوش**
 بفتح لام و کبر باد مان کبر است باشد در وقت فعل سن **مع الفین** بضم لام و **لوش**
 و آن سدان باشد گویند بی بوعد یعنی می آید به **شع** من به جای او است
 بخیر نامت خاک خوان خوشه کند نوع و در سواد الفضل و خوشک ز خاکو با معنی شده

دو دوشنده

دو دوشنده و بر آمده **لایع** بازی باشد شاعر کمال سحر سر فرار ز حال
 حرکت خوش **لایع** آورد ام طرف وجه **لایع** بفتح در سحر سحر بازی سحر و سحر
 که فایحه شده باشد و در سواد الفضل بهین معنی بی سوری آمده و لایع بفتح بی سوری آمده
مع الکاف تاریک **لک** بفتح لام و در آنست که سواد و در سواد و در آنست که سواد
شع هیچ نام هم می رها نه بر و نه گویند که اندک و دیگر است و در آنست که سواد
 کوی باشد محمود شاه که به **شع** روست آسمانم محضی **شع** که بر می جسته است
 لک و معنی هزار آید شاعر حکیم حضرتی که به **شع** در آن نه سواد مانده در سواد
 خاک و لک **لک** در سواد شاعر بر خاک نشان **لک** لام که می باشد لغات سحر که
 بسیار زنده و فاشان در گردان بکار بر نه و لک بگویند اما باین معنی عربست
 اکثر مؤلفان بضم لک شده اند و شاعر حضرتی که به **شع** اند و در سواد الی رکان سواد
 که لک معنی غایت که بر دست است و در و بلون سواد باشد و در سواد که لک
 ریشی باشد که در شکم پیدا شود و که سواد سواد و در سواد که لک بگویند و در سواد
 فتح با و لام و سواد با جی **لک** بوزن یک چهار است که سدان غلو و غیره
 بدان چنانکه سواد افی **لک** همان لک معنی که سدان چهره رنگ کننده

در خواب زانرا از آن بگریزند **شع** همگفت و چون خنجر خاک ز خون در شوق خنجر خاک
و بعضی طهارت بر آید و شش حق اطهر گوید **شع** ما ششم دادند و را که خاک شد کس آن سرور است
شع بوزن یک و سه بر او فانی شست که چون برف در آن در آمد که در آن در آن
پاره پاره آمده **شع** کمال نبون و کانت حق خوش باشد اما در فوگ یک بجای پخته از فوگ و
که گزیده شده باشد و یک آلات و سباب باشد شش بر خسر و فرما بد **شع** او را
یک برای هر کسین با انگشت و او را بر خشت و بعضی بگوید بر آید و رو که بگوید ای یک
ما از خوابی بخت کرد و درگاه او گنجی یک یک نصیب نام یعنی کند ما ششید و غیر باشد **شع**
که لا جبرانی باشد که شرب و نمک و در او اندازند و در او صفهان روی شیر را گویند **شع** نصیب
سکون نون و فتح با نام خانی که بر او مال بر او راه بود و را در او شش خانی گوید **شع** هر یک
بر او نام از آن که چشم بر خات و خوان اینک ظاهر کند **شع** نصیب نام و فتح رای همه کسان
باشد **شع** نوعی از شرب باشد و بر با سبب غش و او که گویند و آن بیشتر که بر خور بجد
و از خنجر کند و از آن نوعی که شرب گویند و بعضی اول خلایق المعانی **شع** روی سوار کمان
سر از زوایا که از شش نامی گویا و بعضی آنکه بر او دست و در شرب آمده شش نامی
شع خفته شکل و لکات لوک فی ادب سوی او خسر و او را می طلب **شع** او را در آن

ادب

اگر فهم باشد **شع** نصیب نام دوم نام خسر باشد و در یو بد الفضل الاربع حکیم بنا
بهین سلق معنی نایع مفهوم شود **شع** اخراجه فعل نامک شده و لی از روی سوار لاکت باشد
و بار لاکت **شع** که نام و فتح کاف یعنی الوی شش باشد **شع** ای را گویند که شرب و
باشد **شع** باب الکاف **شع** که نام ساق باشد شش شرب و فرما بد **شع** یکی و دمان شرب
شع شرب چون بر شرب و کاه لک نصیب لاین و ضم با سکون نون شرب
و در شرب و فانی اما در شرب صلی بعضی شرب آمده که فرافوت باشد **شع** بوزن نایع یعنی
بار که گویا باشد شش سولوی معنوی فرما بد **شع** و شرب سارم که در شرب نام از جبر کلا
لکشی بر **شع** نصیب نام بند و نایع باشد که فانی الموند شش حکیم خان که گوید **شع** با نظر و شرب
خانی **شع** یک شرب از لوک باشد با سبب که آمدی چمن خواهد مظهر یک شرب
کنی هم نام یکی از شرب است **شع** مع الامم **شع** معروف و دو که در شرب و فانی لک باشد
عضی گوید **شع** دو لب جو با کشیده و دو یک سوس **شع** در شرب جو با کشیده و دو یک لاله
شع که نام و فتح کاف آمده باشد که بعضی بکثیری که بد کند فانی زان که با **شع** مع الامم
معروف و در شرب سبب سخته که بکند و فتح چشم زخم بر خاک شرب که مالد الوی گوید
شع و یکی کمال آفرینش را و دو دو یک و آن شرب را لا جوری سریدی بر جبهه نام و در

حلیج یعنی باو زین آمده مثال از می سوره سعد گوید **ش** ببال و سوزنه از پیش تو کردن لا
 بر دوزخ کنده اخلعت گوید بی لام **ل** جام و نیز نام گوشت را نام کند فی العجا البیان
ل لام لا مال باشد و یکی گوید **ش** نه از شکوای کسی که شده است تا این کشور را خون لایم شده است
 اگر با تخفیف منسوب **مع الی** بیا که لام با یا و قاری چنان باشد فخری گوید **ش**
 کردن ز بر قریح خوش لبان لبان کوه از غرلو کوس خوشی توان توان کند افی الخف اما در خه
 و سوره الفضل یا بی خطی آمده یعنی پیش فروغ که از سر کمر خورشید **ل** جان نفع و کرم
 نای قاری کل سباه رجوع شمر خری در باب وزن با این معنی آورده و گفته زخت اگر قدم دار
 نیست لبان زخمیه و فروخته تا بر وزن **لکن** طشت و شمع و شمعان و دیگر مثل این
 گوید شمر خری گوید بهر معنی **ش** می افشرد و در گذشته و سوزان و شمع باشد بر این گفته
 لکن چهار بابی بر چهار دانگشان هم نه سینه بر سر بود باین لکن و در ادب الفضل یعنی
 بزرگ که و بزرگ تر باشد آمده **لکن** نفع لام و کشین یعنی لغزان و نرم باشد و در ادب
 بی نقش و ساه بود و دیگر کشین نیز بنظر رسیده **لکن** نفع کاف نام گوشت نیز گوید
 که افی الادوات **ج** وزن و معنی خوشیدن باشد و آسانیدن **ل** نفع لای
 که بزرگ داشته باشد منجری گوید **ش** خداوند من را بی روی کرد و سباه و فروغ را

دور همان

و بجز **ل** بزم غنیمت و بزم بزم زبان نام حکایت نزد یکس غنیمت **ل** لغزیدن باشد
 و اسخیز **ل** لکن بکون نون و فتح و ال ایجابی فاشند و جنبانیدن و لاییدن با فاضا بنابر آمده
 فخر فاضا **ش** چون بزم با کشن کسی در محنت چون جوش بار و از هر کسی را اندم **ل** بزم
 و بخیدن یعنی رو کشیدن **لکن** کفاف و با وزن کردن و زخمه از هر بی صوری بود که در سحران
 از برای احترام است دارند منجری گوید **ش** الا ناموسان دارند روزه الا نامند و آن دارند
 و سنا به نیز گوید **ش** که می لکنت کند فریه بهر جودن ترا ز لکس به و در سحر حلیج یعنی جوی آمده
 و این بیت معروف را که گذشت دلالت بر این کند **ل** بهی سباه و شرف خانی گوید **ش**
 لاس را بهمان پوشیده روزم چو راه است بر آرم هر دم آواز **ل** لغزیدن بهر جوی که
 بزم نامی **ل** بزم بوزن هانجیدن هرزه گفتن باشد گویند طای ایچ بهر کوه و کوهی معنی لایه کردن
 نیز آمده **لکن** و آن یعنی لا و را و آن شجاعان شش سجده گوید **ش** که لکن کوفان مغفر
 شکاف نهان حلیج هستند بهر اصحاب **ل** بزم و ال صمدین بوزن گویند **ل**
 و ادب و فروغی کردن **ل** کاف بوزن و لیدن بزا و گوشت و در ادب وزن **ل**
 بوزن و معنی لغزیدن شش حکیم خانی **ش** از تو بخوبی است و کشیدن از من خانی و کشیدن
مع الی باشد و در سحر معنی تو بر خفا فاضا گوید **ش** بل گفتن شای به بهر خفا

مده رود که گوید **شعر** ای جز از رخ بافتن بدین نوبتانی از گرد آفتابش **مورج** بضم هم کسر ای
 صومعه است که در کارخانه هر آب که در بند و آنرا انگ سبز گویند شمر خجری گوید **شعر** ز فردا چشم
 رود کرد و لبش خاخ و درون سپاه بی هوای **الای** یعنی آوده کل حکیم از روی گوید **شعر** لغت آوده
 پیش نیست جهان و اسرار نیست بر دمالای **میلجی** موی و بای نازی و برن مندل ای غنای کل حکیم
 سنا که گوید **شعر** ای جان اصل چهل و مندی خبر و مگر نه فصل ای عیسی **مکملی** نام نازی و لحنی از روی
 لحن بارید **شعر** چو در شکری کردی شک مالی و همه شکری شدی شک مالی **مانجی** باخای موقوف
 و کسر هم عاری ای که نه عربی باشد و در موند اسب که از نه باشد فی السامی و در ادات الفصاحت که از
 عربی و پدر حاجت **امی** که کسین محمد یعنی بی پاک **موری** که کسین هم و رای هم و کسین هم نازی
 طریقت خط را از که در آن دارد و مانند **مکانیک** هر دو هم مضمون و هر دو کاف عاری ای عام که
 عام که بنا بر شمس عام گویند مهربانی نام نازی و لحنی از شکری لحن بارید **شعر** چو نوزدی نازی که
 ببرد و شمس خن از خرفانی و یعنی بنال و کسین که از شیر آمده **موری** رسمی از ساجی که بی نوزند **موری**
 بضم هم یعنی ناله مکن و زباده مکی از روی گوید **شعر** بجز را بگفت پیش از گفت و فتن این است
 از نه ملای باب اکنون **مع الالف** فای معنی در ادوات منتهی و هم سپاه و شکر را که در نشان
 معنی در ادوات منتهی از نه و از نه مقام دوم سپاه شکر را که در نشان این معنی را که در **شعر** چنان

جوان بیاد بازی نوزاد که چرخ از بند کرد و در ماسم دوتی و سکو بی باشد گویند بنوعی یعنی سپهر خمر مودنی
 گوید **شعر** آن فتن و آمدن کجاست که از بنوا چه بنشیند چهارم کرد و باشد که بعضی رس گویند حکیم و در بی
شعر بر من خجری برسم نو که باشد زلفا بر بگو و بر بجم یعنی از نوزاد است باشد مریخی گوید **شعر** نازی
 نازی خوب تر که نازی و راورد و کا در من نوزای **نوشا** معنی نون و فتن من سحر نام چوبست و نوزادانی و در
 یعنی بر این است شمر خجری گوید **شعر** از سبک که در کا فردر راه و کسین شنی و در نه و در و از من شمش
 نوشا و در ادات الفصاحت یعنی از شمش کش رو شده آمده **نیا** پدر مده و پدر با باشد یعنی **شعر** نوزوم
 چهارم از نه شده روان نیا که نمن ناز **نیا** مکر نون و ضم بی خطی و کسین شمش و کسین شمش
 شمش **شعر** مبر که رکوت با باشد **شعر** شمش نوزاد **نیا** که مده که را مده و نوزاد
 باشد خاقانی **شعر** جان از نه و نیا و نیا از نوزاد **نیا** که مده که را مده و نوزاد
 مال که ندادی و لا بستم و مکر که **شعر** و نیا نیا و نیا که مده که را مده و نوزاد
 بکین دل من را کسین بی **ناب** خالص و بی عجزی گوید **شعر** کفر که است بر خفتان لغت **نیا**
 گفتا بوی و کسین شمش **نیا** و معنی دندان بزرگ شمر و فصل جران **نیا** مده که را مده و نوزاد
 شمر ای **شعر** و نیا نیا **نیا** زبانه نیا و نیا نیا **نیا** مده که را مده و نوزاد
 چو پیش آمده شنیده رفته باز را نیا شمش آمدن فی سراسر **نیا** بضم نون و رای هم یعنی مریح آب که

نیزه شکاف افاده شب و روز هر صفر از کعبه و معنی عطای شعر نبوده **نایان** و وقت مفرود
 درست ثابت مغزی گوید **شع** یعنی که چون سرخ فامش نکند کمان کشند که گمان را بر ناریان
 و نیز نام پشته در دراز لرز و یک فردی که **شع** منو جبر با فارن زرم زن بیرون آمد
 نادن **نایان** یعنی نون دوم کون سیم و کثرین معجزه جان کامی نابدین **نخکان** نام
 و لحنت اری بی نظیر **شع** جو سرخکان ندر بر کردی بسی چون زهره را بچ کردی **نایان**
 بیای چلی و نون پادشاه راده باشد و سرکان سلطان را باین مام خواهند **نایان** یعنی چندان
 حکم نوری گوید **شع** ای چشم نایان چشم نموده چون چشم جانان در شمشاد **نایان**
 نالیده باشد و در شمشاد نام که است لبان شیرازه کارزان **نخکان** یعنی دهان چنان
 سمن جان تخمیت که چاک شکم را و شکم دارد و شکمها آرد و زبان و نان خواه غیر گوید **فی**
فی یعنی نون و او و ال و شون و نوز دیدن هر سه معنی چیدن و طی کردن باشد مثال معنی دوم
 نظامی گوید **شع** خورده بکوه و دست کشتن جولان زدن و زمین کشتن **فصل** یعنی نون و کفر
 و فتح دال معنی چیدن باشد **هائیا** یعنی رسیدن باشد **نخکان** بد کوئی کردن باشد **الو**
 گوید **شع** در گوشتن کان دارد و صد زبان و بیست خوش حس **نشان** نشان باشد
نخکان یعنی کج کردن فتن باشد **فایان** راز کردن باشد **مع ال و نین** بوزن دیو و دیو را

سازگار

شعر فخری گوید **شع** اگر بم کمال و صافی نصرت شجاع و صفت و نیز گویند نوز **نخکان** قوت باشد
 شمع گوید **شع** بخت خراش می نام نماند نام کم میروی نام نماند **نایان** یعنی چو شست بام که آب باران
 از پشت بام کباب باران از پشت بام باین آید و از آن در کارهای بسیار و کسان گوید **شع** از کار
 و در سبزه غنای و معده جو سبزه کلو چون نادر **شع** یعنی نون و صمغین صمغ را رسوده باشد
 یعنی گوید **شع** نوز و از آن گوید و نوز را که نماند و نوز و **فی** ضد کند و نیز از نون گوید
 آن مال نیست شمشاد **شع** کون زود میرد یکش در و بر پیش بد پس براری نوبت **نخکان** یعنی
 معجزه زین شعر و کی او فاسد الما باشد که از نوری طبعی گوید **نخکان** کبکون و ضم می چلی نون
 در جانی باشد که از نوری طبعی فرقه و رس گوید **مع ال و نین** یعنی نون و صمغین صمغ را رسوده باشد
 شعر فخری گوید **شع** چون بود در دست می کشن جو بر آید و جود و باره **نایان** یعنی نون و صمغین صمغ را رسوده باشد
 نخب چون باشد اما شعر فخری یعنی لاک کل کشی آورده و گفته **شع** فلک چون کل کشد بر بام
 به نوز در آن هلاک کل نماند **نایان** و نخبه و فانی کل گوید **شع** کر نایان باشد
 ناک بریده چون هیچ جان باز بچید بیلا نروده که معنی لور از برنی و مثال آن نیر آمده شاعر گوید
شع از کم کشت کلک نوبت کشش اما فی سراب **نایان** آن کلک بکر نایان بود و شاعر **نخکان**
 مرد دل و مبارز باشد **نخکان** آن کل که از عاج جوان نرشد و بر خف و صفت نخبه و فانی

گویند و سواد **ب** بوزن قید همان و بد اکثر است اما شمر فخری گویند که بگوید و آورده و باید فاکه
 و گفته **ب** بوزن قید و زحمت خندان بن عدوی نو ما در از غنا چنان گویند مراد این شده از کس است
 حاصل اسبه او شده چون نام او در عالم بد **والا** و در سحر سحر از عمارت کنین باشد و در سحر سحر
 کلین آمده اما در ساجی و الا و جفته و بوزن باشد انوری گویند **ب** بوزن قید و الا و عایا جبار خاتم
 بن و حکم **ب** بوزن قید ای مملو و سکون بن مملو و سحر بن مملو و زدن کند بن و سحر بن طیفه
 گویند **ب** بوزن قید و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
 نیست **ب** بوزن قید باشد حکیم نوری گویند **ب** بوزن قید و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
 اگر کرم اکثر است کم اکثر کنند و بگوید و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
 گفته اند و چون سحر و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
ب بوزن قید و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
ب بوزن قید و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
ب بوزن قید و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
ب بوزن قید و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است

داس در سحر و فانی خوش کند نام باشد **و** بوزن قید و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
 فی الموبد **ب** بوزن قید و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
 اگر جمع است هر یک است **ب** بوزن قید و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
 که لکازی اهل گویند **ب** بوزن قید و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
 و نام شمعی سحر و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
 مملو سحر و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
 او را در سحر و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
 سحر و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
 همه و فاروق **ب** بوزن قید و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
 صدای **ب** بوزن قید و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
ب بوزن قید و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
 و جرم و وزن و دو سکون وزن اول شاعر سر غم باشد که بازی بجان گویند **ب** بوزن قید و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
 و لکازی و جرم و وزن و دو سکون وزن اول شاعر سر غم باشد که بازی بجان گویند **ب** بوزن قید و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است
ب بوزن قید و او را باشد گویند سحر و او در لکازی و کرون هر دو نام ضمیمه و بعضی گفته اند که هر دو جمع است

[illegible][illegible]

از ملک و گذشت **بسیار** گفتن کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 از شیخ نیرت یک نیرت یک نیرت یک **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 خراب و خرابان **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 کمتر از فعل **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 او فرماید **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 کرده اندن و منفرد کردن **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
بسیار کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 دو گمان خواهد نمود **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 منصرف و از آنجا خواهد کرد **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 همه اینست بای **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 بر جوشن **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 بر جوشن بای خود را که در خاکی **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 فرامی رسیده **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک

کن باز

کن باز نیرت یک **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 بود بخیر بر روی کار **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 اکنه طمان **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
بسیار کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 بعضی احترا را کردن **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 کوئی بر بود که در دریا نوازند که در خرد کا زری **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 شیخ کج **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
بسیار کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 بخشی نیم خام مولوی معنوی گوید **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
بسیار کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 بعضی محل اول **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 سلس این پس فرماید **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
بسیار کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک
 و در خاکی در آن که علم داشت **بسیار** کن باز فعل بوده و بی اثر کردن شیخ نطقی گوید **بسیار** جهان نیرت یک

زنی مثال معنی دوستانه فرماید **شعر** هست فکر لطیف خاصه برای نثر رسم گرفته زدن خوی و غایت
که بیاد داند یعنی حال دنیا را و خیره مکن و در فریب کن از اعتماد بر عمر مکن باشد حافظ فرماید
شعر که به با حرفن که بر مراد و ذکر این سخن غرض با و بهر کما گفت **کینه کل** یعنی کل کینه کشش
 خفا می گوید **شعر** فریب کشنده نثر فری محو که اکنون اصل چو کینه کل فری کشندت عدا **علاوه بر کینه کل** یعنی
 جزیره را عین کردن و عظم و انور و شش انوری گوید **شعر** فطره آبی باران از سر روی آبی که کینه
 کوکابی بر سرش نهاده آبی ارجاب **که به انسان** مگر حمله باشد شش انوری گوید **شعر** طبع کوکب
 در زبان فرو شده چو نخل احرار با یک درخت **که در زبان** یعنی کمال **که در زبان** **سکینه**
 یعنی جای نهم میگرد و در سخن اید کران کار کند خسر و شیرین **شعر** شب زان حوض با هر کجاست همه
 شب که پای حوض می کشند **که در زبان** کن در نخل باشد یعنی از غایت نخل که در درخت آن
 میکند **که در زبان** یعنی در ششانی صبح و برق آفتاب **که در زبان** کن در شتاب کن
 و در حجت رفتن سواران باشد شش انوری **شعر** مریخت از لکام بر شش چو برق نور تابان
 لکام بر شتابد شیر در **که در زبان** یعنی در شادی و در ماندگی و در **که در زبان** یعنی نذر
 فی الشرح المحزن **که در زبان** یعنی زبان **که در زبان** یعنی زمین و فایده **که در زبان** مبره دل
 کن در سخن باشد و بمعنی فرزند نبر آمده **که در زبان** خطاب به هر نطاحی گوید ای خیمه پیران سران حوای

مطلع اول **مطلع** **شعر** بگون خا اگو مای شگفته می کشند باشد و بجای نثر و کدافی الموبد **که در زبان**
 یعنی خوش جوان **شعر** کن به از صلبت و جاشوی باشد **که در زبان** یعنی سخن
 بر آید مثال مرد و حجت نطاحی گوید **شعر** کجست کسان مغرور که کرم گفت ربه مغرور از کرم **که در زبان**
 یعنی قالب فاسقان و منافقان **که در زبان** در موبد الفضا المعنی **که در زبان** و اندوه بخوری آمده و آن
 سنان را با ششها آورده **شعر** لعل روان ز جام زرد شش و غم جان محو زین فلک زخردی
 بهر چه مار بخوری **که در زبان** **که در زبان** نافه شگفت یعنی آوازه عین بافت و ششور شده
که در زبان یعنی نخل **که در زبان** **که در زبان** یعنی نخل شش باشد **که در زبان** **که در زبان** **که در زبان**
 باشد و نبر عیار است اگر نه دمان باشد بفرصت کاف **که در زبان** یعنی تو وضع و فروتنی
 شش انوری گوید **شعر** کجا با همت نهاده کردن کرد در حجت بر سینه جور **که در زبان** **که در زبان**
 از نفع کلی دشمن باشد شش هم او فرماید **شعر** و رجود می کشند بر دانه کب برضای غرض
که در زبان کن به از سخنان تند بدمیر گفتن و دشمن کردن برای نرساندن **که در زبان** **که در زبان**
 نر که هر چه کردن باشد فکری شروانی فرماید **شعر** حق و شش را از ازل که به کفنه و اعلی عمر شش را
 اصل که کی کفنه و در **که در زبان** کن به از فرمان بردن و اطاعت کردن خواه حافظ **که در زبان**
 که نفع بارد و کو بی نامه کردن نهادیم ای حکم **که در زبان** کن به از ائت طکر دن باشد خفا

طالع دم ارکھا رطوف

عفت

مردم کیم رطوف کیم طمع کیم مسم کیم جری کیم طرک کیم
صفت صفت صفت صفت صفت صفت
(عفت) (عفت)

اکم جو بروم راد برستم

مطلوب صفت صفت صفت صفت صفت
(عفت) (عفت) (عفت) (عفت) (عفت)

اکم کول لور راد برستم

صفت صفت صفت صفت صفت
صفت صفت صفت صفت صفت
صفت صفت صفت صفت صفت
صفت صفت صفت صفت صفت
صفت صفت صفت صفت صفت

اکم بروم راد برستم

صفت صفت صفت صفت صفت

وضو لندم زنادا بد

صفت صفت صفت صفت صفت
(عفت) (عفت)

اکم کول لور راد برستم

طالع دم ارکھا رطوف

صفت صفت صفت صفت صفت
صفت صفت صفت صفت صفت
صفت صفت صفت صفت صفت
صفت صفت صفت صفت صفت

نسخه فیضیه کتب خانہ دارالعلوم دیوبند

عقارب
عقارب

عقارب
عقارب

عقارب
عقارب

۱۶۸

عقارب